

ရဲရဲရဲရဲ

လမ်း
အတွက်
ကား

BURMESE
CLASSIC
COM

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာအုပ်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀ ၃၄၂ ၀၃၁၀
- မျက်နှာပုံနှိပ်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁ ၅၉၆ ၁၁၀၉
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်ဆန်း (မြ-၀၉၃၂)
ရဲအောင်စာပေ အမှတ် (၂)
ချွန်း(၁)လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့
- အတွင်းနှင့်အပိုင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးကျော်ရင် (ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)
၂၂၅၊ ၃၂ လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ပထမအကြိမ် ၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ မေလ။
အုပ်စု - ၅၀၀ အုပ်
- တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်
- ပြန်ဆိုရေး - စိုးလှိုင်စာပေ
အမှတ် (၂၂၃) စီ-၄၊ ၃၁လမ်း၊
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
• - 095163764

“ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ် ကတ်တင်အောက်အညွှန်း” (CIP)

၀၉၅ • ၀၃

ချစ်မျှားရှင်

လပ်ကီးအတွက်ကီး / ချစ်မျှားရှင် ။ - ရန်ကုန်၊

ရဲအောင်စာပေ၊ ၂၀၁၀

၁၈၀ - စာ ၁၃ x ၂၀.၇ စင်တီမီတာ

(၁) လပ်ကီးအတွက်ကီး

BURMESE
CLASSIC
.com

ပြည်ပြည်ဆုံအကောင်အထည်ဖော်နိုင်သော အိပ်မက်မျိုးသည်

အိပ်မက်မက်ဖို့ မထိုက်တန်ချေ။

အဆင့်မြင့်မြင့် အိပ်မက်မက်လေလေ အိပ်မက်အတိုင်း မဖြစ်

နိုင်လေလေ။

သို့သော် ထိုအချက် မှန်ကန်သော်လည်း ရှိနေသော

ရှည်မှန်းချက်တို့ကိုသာ အိပ်မက်မက်၍ မျှော်မှန်းနေသင့်သည်ဟု ဆိုကြ

မည် မဟုတ်ပေ။

မရနိုင်၊ မဖြစ်နိုင်ရာကို လိုက်စားလျှင် ရှုံးနိမ့်လွယ်ကူစွာ

ကျပေသည်။

ယင်သို ကြိမ်းခြင်သောလျှင် ကြိမ်းသောအဖို့ အောင်မြင်ခြင်းပင်

ဖြစ်သည်။

အမေရိကန်ပြဇာတ်ရေဆရာ ယူဂျိန်-အိုနိုဆ်

* ♣ *

လှသုံးမျိုး ရှိသည်။

အဖြစ်အပျက်များဖြစ်ပျက်အောင် လုပ်သူများ ရှိသည်။

ဖြစ်ရပ်တို့ကို စောင့်ကြည့်နေသူများ ရှိသည်။

ဘာတွေဖြစ်နေမည်မသိသူများလည်း ရှိသည်။

* ♠ *

ပြည်သူ့အဖွဲ့အစည်းများတွင် အသုံးပြုသော အသံများ
အသံများကို အသံများအဖြစ် အသုံးပြုသော အသံများ
အသံများကို အသံများအဖြစ် အသုံးပြုသော အသံများ
အသံများကို အသံများအဖြစ် အသုံးပြုသော အသံများ
အသံများကို အသံများအဖြစ် အသုံးပြုသော အသံများ
အသံများကို အသံများအဖြစ် အသုံးပြုသော အသံများ
အသံများကို အသံများအဖြစ် အသုံးပြုသော အသံများ
အသံများကို အသံများအဖြစ် အသုံးပြုသော အသံများ

* ♠ *

BURMESE
CLASSIC
.com

အခန်း(၁)

ဇာတ်လမ်းစကားနဲ့ ပြောရမည်ဆို နောက်ဆုံးခန်း။

ပရိသတ် အမြင်ကြည့်ရမယ်ဆို ဒရမ်မာဇာတ်။

ကိုယ်တိုင်ပါဝင်ခံစားသူများအနေနဲ့ကတော့ အကြိုးစားဆုံး

အပီအပြင်ဆုံး သရုပ်ဆောင်ချက်။

ဒါရိုက်တာလို့လည်း ပြောလို့ရမည်။

တီထွင်ဖန်တီးစိတ်ကူးယဉ်သူလို့လည်း မြင်လို့ရမည်။

အဲဒါ အိပ်မက်အယူအဆ အမှန်မပါသေးတဲ့ စိန်ခက်ကုမ

စန္ဒာထွေးရဲ့ ထင်မိထင်ရာအိပ်မက်။

* ♠ *

ချစ်များရှင်

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ဘယ်သို့ရှိစ မယ်ဥ၊

ငါ့ကိုယ်တော်ရွှေဖျဉ်းလေးလက်တွင်းက မလွတ်မြောက်လေစ၊ ဟား...

ဟား...’

ခေါင်းပေါင်းစ အဝါကျား၊

အင်္ကျီအဝါရောင်၊

ရွှေပုဆိုးနဲ့ လက်သုံးတော်ဓားကို ချိတ်ဆွဲထားပြီး မျက်နှာမှာ
နှုတ်ခမ်းမွေးထင်းထင်းပါသော ရွှေဖျဉ်းကိုယ်တော်လေးက သစ်ပင်
ပေါ်က မယ်ဥကို ခါးထောက်၍ အော်ဟစ်ပြောဆိုလေသည်။

အဲဒီ မယ်ဥကား မောင်ရင်မောင် တောလိုက်သွားစဉ် မင်း
လေးတို့၏ လက်ချက်ဖြင့် သစ်ပင်ပေါ်မှာ ကြောက်ရွံ့နေရှာ
သည်။

‘မယ်ဥ နှမ... ငါ့ကိုယ်တော်ရဲ့ ရင်ခွင်တွင်းမှာ အမိဘဝလေး
အုပ်ရှင်သာယာပေလိမ့်မည်ပ ဟား... ဟား... ဟား... ဟေ့ကောင်
တွေ သစ်ပင်ပေါ်တက် မယ်ဥအား ဆွဲခေါ်ချေရဲ့၊ ထိခိုက်မှုအလျဉ်း
မဖြစ်စေအံ့’

မင်းလေး တပည့်တွေက မယ်ဥအား သစ်ပင်ပေါ်မှ အတင်း
ခေါ်ချေ၏။

မယ်ဥမှာ ကြောက်ရွံ့စိတ်လွန်ကဲ၍ အသားများ တဆုတ်ဆတ်
တုတ်တုတ်လေသည်။

အသားတော်ညိုပြာညက်ကယ်နဲ့ သိပ်ချစ်စရာကောင်းလှပါ

ဦးလှိုင်မိုး

လား နှမငယ်၊ မင်းယောက်ျား မောင်ရင်မောင် အညတရတောသားကို
မေ့ပျောက်စေပြီး ငါ့ကိုယ်တော်ရဲ့ ပျော်ဖူးစရာခန်းမေ့မည့်လော ဟား

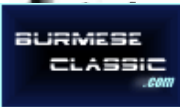
ဟား...’

မယ်ဥမှာ ဘုရင့်ဓားကြောက်ရသုတ်ဖိနှိပ်မှုဖြင့်ဟမေ့ရှာ။

ကိုယ်တော်လေးမှာ တပည့်တွေထံမှ ရှောင်ဖယ်ခိုင်းပြီး မယ်ဥအား
ဖမ်းနှိပ်ဖက်တိုက်ခိုင်းလိုက်သည်။ ဝယ် ဦးတင်ဦးတင်မင်း လေးတို့က

တကွာရောင်တောက်ပသော မျက်နှာဖြင့် မယ်ဥအား အတင်း
အမေ့ နှိပ်စက်လေ၏။ တလလုံးလည်းကောင်းမင်း မှာ

‘ဒီပဒီခြင်လေသေး

ခေါင်း နှာပြာခြင် ဦးတင်ဦးတင်မင်း ဦးလှိုင်မိုး

‘ဦးလှိုင်မိုးလေးလေး

ဝင်နေမိးဦး ဟားဦး လေးဦးလေးဦးလေး ဦးတင်ဦးတင်မင်း

စန္ဒာထွေးအိပ်မက်မှ လန့်နိုးသွားသည်။ ဘာမှန်းသိသော
အိပ်မက်ကြီးကို တွေးပြီး စိတ်ညစ်နေရှာ၏။ ဦးလှိုင်မိုး

မိမိတို့မှ ညီက တစ်သား ဟင်းနုထမင်းစားပြီး လက်မင်း နတ်
သမိုင်းစာအုပ်ကို စိတ်ဝင်စားစားပတ်စရာမမြင်သဖြင့် အိပ်မက်မက်ဖို့
တရားခံပင်။

ဟားဦးလှိုင်မိုး အိပ်မက်အယူသီးခေါ်ကောက်မလေးစာစဉ်းဖြစ်
သည်။

‘ဦးတင်ဦးတင်မင်း ဦးလှိုင်မိုး

သူမက်သော အိပ်မက်ကို သည်းအမြင်မှာတကယ်ဖြစ်ပေါ်

‘ဒီခြင်လေးနဲ့ ဦးတင်ဦးတင်မင်း ဦးလှိုင်မိုး

လာသကဲ့သို့ ထင်ရှားလှပေသည်။

သူများတကာ စိတ်ခံစားမှုတွေကို အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း အပြင်မှာ ဘာမှမဖြစ်။

သူမကိုယ်တိုင်လည်း အိပ်မက်ကို အတိတ်မကောက်တတ်။ မက်ပြီးသား အိပ်မက်ကိုလည်း ထပ်တလဲလဲ မမက်တတ်။ အိပ်မက် တတ္ထုကျမ်းကိုလည်း သူမ မဖတ်။

သူမ အိပ်မက်အယူသီးရတာက သူမ အိပ်မက်ကို သူမ နားမလည်ခြင်းပင်။

စန္ဒာထွေးသည် သူမအိပ်မက်ကို ပြောပြရန် အိမ်အောက်ထပ် သို့ ဆင်းလာလေသည်။

ပြောစရာလူဆိုလို့ တစ်ဦးတည်းသော ဦးလေး ဦးစိန်ခက်ပဲ ရှိချေသည်။

စန္ဒာထွေးသည် အဖေ အမေမရှိတော့ဘဲ ဦးလေးဖြစ်သူရဲ့ အုပ်ထိန်းမှုအောက်တွင် နေထိုင်ခဲ့ရသူ။ ဦးစိန်ခက်က လူပျိုကြီး။ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေကို ရှာဖွေစုဆောင်းဈေးကောင်းရလျှင် ရောင်း စားသူ။

စန္ဒာထွေးမျက်နှာပေါ်မှာ နှုတ်ခမ်းတစ်ဘက်နဲ့ အပြုံးလေး တွေ့ရင် ဦးစိန်ခက် သဘောပေါက်ပြီ။

‘စန္ဒာ... ဘာအိပ်မက်တွေ မက်နေပြန်ပြီလဲ’

စန္ဒာထွေးက ဦးစိန်ခက်ကို ပခုံးတွန့်ပြ၏။

ဦးစိန်ခက်က ဈေးဦးပေါက်သော ဈေးသည် အပြုံးမျိုးပြုံးပြ သည်။

ဦးစိန်ခက် ပုံစံက မျက်လုံးပြုံးပြုံးနဲ့ ဖားလည်ပင်း ညှစ်ထား သည့်နှယ်။

အရပ်ရှည်ကာ ဆေးတံခဲလေ့ရှိသည်။

အဝတ်အစားဝတ်ရင် ဗိုလ်အောင်ဒင် ဖက်ရှင်တွေများသည်။

မူနေပါလျက်နဲ့ ဝတ်စုံစကုတ်တွေ ဝတ်ထားတတ်၏။

‘ဦးလေး လက်ထဲက ကျန်စစ်သားအရုပ်လား’

‘ဟာ... မဟုတ်ပါဘူး၊ နီဂရိုးရုပ်ကြီးပါ’

‘သိပါဘူး၊ လှံချွန်ချွန်လေးပါလို့’

‘ကျန်စစ်သားက အသားမည်းပြီး ဆံပင်ကောက်ပါ့မလား’

ဟဲ့’

ဦးစိန်ခက်က ကော်ဖီငှက်ရင်းပြောသည်။

‘ပြောစမ်းပါဦး စန္ဒာ၊ နင့်အိပ်မက်က...’

‘အိပ်မက်ထဲမှာ ကျန်စစ်သားပါတယ်’

‘ဟေ’

ဦးစိန်ခက် ကော်ဖီတောင် သီးသွားသလိုပဲ။ သက်ပြင်းပိစိ

ကွေးချကာ...

‘နင့်အိပ်မက်တွေ အပြောင်းအလဲရှိသေးလား’

၁၂

ချစ်များရှင်

စန္ဒာထွေးက သက်ပြင်းကို ဒရဟောဆွဲချရင်း မအိမသာပြော

သည်။

ဒီအတိုင်းချည်းပါပဲလား လေးလေးရေ စိတ်ကိုလန်းစေရန်

ထပြီး ညစ်နေပြီ

လုပ်ပါဦး အိပ်မက်လေးအကြောင်း

သရုပ်ဆောင်တွေ အရင်ပြောမယ်၊ ဒီလေးက ကျန်စစ်

သား

တော်ပါသေးရဲ့၊ ငါဘဝမပြောင်းတာ၊ သမီးကရှော

သမီးက ရွှေမျှင်းလေးဖြစ်နေတယ်

ဟမ်

စန္ဒာထွေးမက်သော အိပ်မက်များတွင် သူမသည် တစ်ခါမျှ

မိန်းကလေးအနေဖြင့် မမက်ဖူးခဲ့ချေ။ ဗီလိန်မင်းသား ရွှေမျှင်းကိုယ်

တော်လေးသည် သူမကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေသည်။

...

...

...

...

နင့်အိပ်မက်ကြီးကလည်း ကိုရိုကားယားနယ်ဟာ၊ နင်

ယောက်ျားလေးဖြစ်နေလည်း ပိုမှန်ကလေးရှိနေရင် တော်ပြီပေါ့၊ ခုဟာ

က တကယ်ကပေါက်တိကပေါက်ချာ အိပ်မက်၊ ဟား... ဟား

စန္ဒာထွေး သူငယ်ချင်း သန္တာကြည်က သဘောကျ၍ ရယ်

လေ၏။ စန္ဒာထွေးက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းမျက်နှာပေးနဲ့ ပွဲမနေရှာသည်။

ဟဲ့... နေစမ်းပါဦး၊ နင်က အိပ်မက်ထဲမှာ ရွှေမျှင်းလေးဆို

တော့ ကျန်တဲ့သူတွေက ဘယ်သူတွေလဲ၊ ငါရောပါသေးလား

ဟယ်

ဟတ်လား၊ သူက ဘယ်နေရာလဲ

သန္တာကြည်က သောက်လက်စဖျော်ရည်ပိုက်ကို လက်ဖြင့်

ဖိ၍ အတင်းမေး၏။

စိတ်ညစ်ရာကြီးဟာ၊ အေးအေးမိုးက ကိုရင်မောင်ဖြစ်နေ

တယ်

မ... ကတော့ မိန်းမစစ်ပဲကွ၊ ဘယ်သူလဲတော့ ဓာသိတော့

ဘူးဟာ

စန္ဒာထွေး ကုန်နေတဲ့ခွက်ထဲမှ ပိုက်ကိုချိုးပြီး လှင့်ပစ်လိုက်

သည်။

ဟဲ့... မယ်ဥက မိန်းမလျှာကြီးဖြစ်နေရင် ရဲနောင်မိုးဖြစ်

သွားမလား

ဟာ... သန္တာရာ ပေါက်တက်ကရ

သန္တာကြည့် အတွေးထောင့်က ကွက်တိ။ ရဲနောင်မိုး စန္ဒာ

ထွေး၊ အေးအေးမိုး သုံးပွင့်ဆိုင်ဇာတ်လမ်းကို သူအသိဆုံး။ အေးအေး

မိုးက ရဲနောင်မိုးကို တစ်ဖက်သတ် ကြိုက်နေသူ။ ရဲနောင်မိုးက

စန္ဒာထွေးကို ကြိုက်သူ။ စန္ဒာထွေးက ရဲနောင်မိုးဖွင့်ပြောတော့ လက်ခံ

ကို အားနာ၊ အေးအေးမိုးက သူချစ်ရသူကို အဆုံးရှုံးခံပြီးမှ မျက်နှာ
ပြောင်မတိုက်ချင်ဘဲ နောက်ဆုတ်ရင်း စန္ဒာထွေးနဲ့ ဝေးသွား၊ သိပ်
မတွေ့ဖြစ်ကြတော့တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်ခဲ့ရသည်။

‘သန္တာ နင် ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့ဦးဟာ’

‘ဘယ်ကိုလဲ၊ ဆရာတက်လူခန့်ဆီကိုလား’

‘ဟုတ်တယ်’

စန္ဒာထွေးက ပျင်းရိလေးတဲ့စွာဖြေသည်။

‘နင်ကလည်း အိပ်မက်မက်တိုင်း ဗေဒင်လျှောက်မေးနေရ

ပြန်ပြီ’

‘ငါ မျက်ခုံးတွေလည်း လှုပ်နေလို့ပါဟာ’

‘မျက်ခုံးမွေးဆွတ်အသစ်မဝယ်ရသေးလို့နေမှာပေါ့ဟာ’

သန္တာကြည်က ရှေ့သွားလေးပေါ်အောင် ရယ်ပြီးပြောသည်။

‘ဆရာတက်လူခန့်က ယတြာပေးတာ အတိသယဓုတ္တိမြောက်
တယ်၊ တနင့်တပိုးပဲ၊ ဗေဒင်တွက်ရင်း မဆီမဆိုင်တာတွေလည်းပါ
တတ်သေး’

‘သူက အတတ်နိုင်ဆုံးတော့ နှစ်သိမ့်ပေးနိုင်မှာပါ’

စန္ဒာထွေးက အိပ်မက်မက်တိုင်း ဗေဒင်သွားသွားမေးတတ်
တာ အရိုးစွဲအကျင့်ကြီးတစ်ခုလို ဖြစ်နေပြီ။

‘ဒီကိစ္စတွေကို ရဲနောင်မိုး မကြိုက်ဘူးနော် စန္ဒာ’

‘သူ မသိအောင် ငါလည်းလုပ်နေတာပဲ၊ ဘိုးတော်က ဒါမျိုး
တွေ မယုံဘူးဟဲ့’

စန္ဒာထွေးကလည်း ယုံချင်စရာကောင်းလောက်တဲ့ ဗေဒင်
ဆရာဆီမှ မသွား။ ဆရာတက်လူခန့်ဆိုတာက ဥပဓိရုပ်ကြည့်တာနဲ့
ဘိန်းစားရေနစ်နေတဲ့ပုံ။ အသံက သေးညောင်ညောင်။ လူကဗလံ။

ခါးကနည်းနည်းကုန်းကောသေး။ ဆံပင်ကဖြူနီမည်းသုံးရောင်စပ် ကျိုး
တိုးကျဲတဲ။ တပ်ထားတဲ့မျက်မှန်ပါဝါကလည်း ထူထိန်းလို့။ တစ်ခုသာ
တာတော့ ရှိသည်။ သူလည်းပဲ တစ်ကိုယ်တည်း လူပျိုကြီး။ တစ်ခါ
စန္ဒာထွေး ဗေဒင်သွားမေးတာ ရဲနောင်မိုးပါသွား၏။ ရဲနောင်မိုးက
ဆရာတက်လူခန့် ယတြာချေဖို့ ပွဲပေးခိုင်းတာကို ရယ်ချင်တာနဲ့ ဇာတ်
အဖွဲ့ကားကြီးကို သူ ဗေဒင်ခန်းလတ်လိုက်ဖူးသည်။ ဦးတက်လူခန့်
က စန္ဒာထွေးကိုတိုင်တော့ စန္ဒာထွေးက ရဲနောင်မိုးကို တစ်ယတ်လောက်
စိတ်ကောက်သေး။

‘ကဲပါ ကိုယ်တော်လေးရယ်၊ ကျွန်တော်မျိုးမ လိုက်ပါတော့
မယ်ဗျာ’

သန္တာ ကြည်က ဇာတ်ထဲက လေသံနဲ့ ရွတ်ရွတ်နောက်နောက်
ပြောသည်။

‘မိတ်ဆွေကောင်းပီသတဲ့ သူငယ်ချင်း၊ ဟိုရောက်ရင်တော့
အာမချောင်နဲ့ဦး’

‘ယတြာချေခိုင်းရင်တော့ ငါထွက်ပြေးမယနော်၊ ဘယ်နှယ်
ပေါက်ကရယတြာတွေ လုပ်ခိုင်းဦးမယ်’

သန္တာကြည်က တစ်ခါသေဖူး ပျဉ်မိုးနားလည်ဖြစ်နေပြီ။ ဟို
တစ်ခါဆရာတက်လူခန့် ချေခိုင်းတဲ့ ယတြာကိုလည်း ကြည့်ဦး။
လင်းတတစ်ကောင်လောက် ငမိုးရိပ်ချောင်းမှာ သွားလွှတ်ရမယ်တဲ့။
လင်းတဆိုတာ ဗုဒ္ဓဟူး၊ ငမိုးရိပ်က တနင်္လာ၊ ကက်ကင်းရိုက်တော့
ငွေရှာဆိုတဲ့သဘောသက်ရောက်နေ၏။

သန္တာကြည်တို့လည်း လင်းတဆိုတာ တိရိစ္ဆာန်ရုံနဲ့ သင်္ချိုင်း
ကုန်းလောက်မှာပဲ ရှိမည်ထင်၏။ တိရိစ္ဆာန်ရုံက လင်းတတွေကလည်း
အာဖရိကမျိုးနွယ်ဝင် အကောင်းစားလင်းတတွေ။ သန္တာကြည်က

တစ်တစ်ကောင်ကို လွှတ်ဖို့ပြောသဖြင့် လင်းဝက်တစ်ကောင်
လွှတ်လိုက်ရသည်။

အဲဒီကတည်းက သန္တာကြည် လန့်နေသည်။ ဒါပေမဲ့ ထန်း
သီးကြွေခိုက် ကျီးနင်းခိုက်ဆိုရမလား။ စန္ဒာထွေး ငွေလိုတဲ့ကိစ္စအဆင်
ပြေသွားခဲ့သည်။ လိုချင်တဲ့ငွေက အပြည့်တော့မရ။ တစ်ဝက်သာရခဲ့
၏။

ဒါကို သန္တာကြည်က နောက်သေးသည်။ လင်းဝက်လွှတ်လို
တစ်ဝက်ပဲရတာတဲ့။ လင်းတသာ လွှတ်မိရင်တော့ အပြည့်ရနိုင်ချေ
ရှိ၏။

သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးသည် ဆရာတက်လူခန့်၊ ဗေဒင်ခန်းရှိရာ
ဒဂုံမြို့သစ်မြောက်ပိုင်းသို့ သွားလေသည်။

(နာမည်က တက်လူခန့်။ လူက မခန့်။ ဥပမိရပ် မသားနား။
သွားများက ကွမ်းကျိုးတက်။ မျက်ခွက်က ပိန်ရှ်၊ ထဘီစုတ်ခိုးတဲ့
သူခိုးရုပ်နဲ့ မျက်မှန်ကဝါဝါထူ။ ကလူ၏သို့၊ မြူ၏သို့၊ အပြုံးကထုတ်
ချင်သေး။ အလုပ်အတိုင်က ဗေဒင်ဆရာ။ လေအထွင်တစ်ရာနဲ့၊ ဟော
စား၊ တောသားလောက် လူတွေသာအမေးများကာ သူပေးထားတဲ့
ယတြာအချေတောင်းလို့၊ နေစောင်းမှ အိမ်ပြန်ရောက်သူတွေ တစ်ပုံ
ကြီး။ တနင်္ဂနွေ ဂဠုန်စီးပြီး အပျင်းပြေ အကုန်တီးပစ်သူ။ ကျားဂြိုဟ်
သက်ရောလို့ အစားကိုလည်း မက်မော၊ ခြင်္သေ့ကိုပုံပြောပြီး အစုံရော
လို့က် တူး၊ ဗုဒ္ဓဟူးဆင်နှာမောင်းနဲ့ ဗေဒင်မေးသူအပေါင်း ငွေ
တစ်သောင်းမှမပါရင် ရောင်း၊ အတောင်းဆိုလက်မနှေး ကြာသပတေး
ကြွက် နံဆောင်းလို့ ကံကောင်းပါစေသူပြော၊ မနောမြင်သလိုလို လိမ်
ညာ သောကြာဖွားကန်မိမ့်တိုင်း မှောက်ကာစားလှန်ကြိတ်၊ စနေထိပ်
ရောင်သလိုလိုနဲ့ အဆန်ပိကာဟောက်ပါတဲ့ ဗေဒင်ဆရာ။ ၃၇ မင်း

အပင့် ကောင်းသလိုလိုနဲ့၊ ဒင်းလည်စောင်းမှာ ရွှေဆွဲကြိုးငါးမူးသား။
သိကြားနတ်တွေ မစသလိုလိုနဲ့၊ ဒင်းခါးပုံစံက ပိုးပုဆိုး။ တန်ခိုးအကျိုးနဲ့၊
ငါးဆတိုးစေနီမိတ်မြင်သလိုနဲ့၊ ကြိတ်ချင်လှသော ဗေဒင်ဆရာ။)

ဂုဏ်ဒြပ်တွေထုတ်ဖော်၊ စုံအပ်ကာ အဟုတ်ခေါ်လိုက်မယ်တဲ့။
ကိုင်း... ရွာစားရေ... ဒင်းရုပ်ပုံပြစေ...။

* ♣ *

‘ကိုင်း... ကိုင်း... ထိုင်ကြကွယ်’

မကိုင်းလို့လည်း မရပေ။ ဗေဒင်ခန်းက အရပ်ရှည်သော
သူတွေအဖို့ ကိုင်း၍ ဝင်ရလေသည်။ စန္ဒာထွေးနှင့် သန္တာကြည်
ခင်းထားသော ဖျာစုတ်လေးပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်ကြ၏။ သန္တာကြည်က
ဆရာတက်လူခန့်၊ နောက်တွင် ခင်းထားသော ပွဲနှစ်ပွဲကို စိုက်ကြည့်နေ
သည်။

‘ဟိုဘက်က သမီး သိုက်ပွဲပေးချင်နေပြီနဲ့တူတယ်’

ဆိုင်းမဆင့် ဝံ့မဆင့် ကြော်ငြာဝင်လိုက်၏။

‘ဟုတ်ပါဘူး၊ ငှက်ပျောသီးတွေ မှည့်နေပြီလား ကြည့်တာ’

‘ဟဲ့... သန္တာ’

စန္ဒာထွေးက ဆိတ်ဆွဲ၍ ပြောသည်။ ဆက်၍...

‘ဆရာ သမီးလေ ညက ဟို... ဟို... အိပ်မက်တွေ မက်

ပြန်ပြီ’

‘ဆရာ သိပြီ၊ ဟိုတစ်ခါကလို ဖီလာအိပ်မက်ပဲမဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ အဲဒါ...’

‘စိတ်မပူနဲ့၊ သမီး၊ ခုနစ်ရက်သားသမီးတွေရဲ့ လပ်ကီးတွေ

ကွာလတ်ပြန်စေဖို့ ဆရာ ကူညီရမဲ့တာဝန်ရှိတယ်၊ သမီး၊ အိပ်မက်တွေ

ကြောင့် အလွန်တရာမှ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေတာကိုလည်း ဆရာ သိတယ်။ သမီး ဒုက္ခတွေ့ကို ဆရာ အကောင်းတကာအကောင်းဆုံးဖြစ် အောင် ကူညီမယ်”

‘အားကိုးပါတယ် ဆရာ’

စန္ဒာထွေးက မျက်နှာသေလေးနဲ့ ပြောတော့ သန္တာကြည်က မျက်စောင်းသေးသေးလေးထိုးသည်။

‘သမီး အိပ်မက်ကို ဆရာကိုပြောပြ’

စန္ဒာထွေးက ဆရာတက်လူခန့် အနောက်ကို ကြည့်ပြီးလန့် သွားသည်။ အိပ်မက်ကို မပြောပြရဲ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဆရာ တက်လူခန့်နောက်တွင် ၃၇မင်း စာရင်းဝင်ကိုယ်တော်ကြီး ကိုယ်တော် လေး နတ်ရုပ်တွေရှိနေခြင်းကြောင့်။ သန္တာကြည်က စန္ဒာထွေး အတင်း ပြောရန် တိုက်တွန်းသည်။

‘သမီး မပြောချင်ဘူး ဆရာ’

‘ပြောပြပါ သမီး၊ ဆရာရဲ့ ဗေဒင်ခန်းဟာ သမ္မာဒေဝနတ် ကောင်းနတ်မြတ်တွေရဲ့ စောင့်ရှောက်ခြင်းခံရတဲ့ အခန်းပါ။ သမီး အတွက် ဘာအနှောင့်အယှက်အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ခုမှ မကျရောက်စေ ရဘူး’

‘ဝုန်း’

‘အောင်မလေး’

‘မကြောက်ပါနဲ့ သမီး၊ အုန်းလက်ပြုတ်ကျတာပါ’

‘နတ်တွေက အုန်းပင်ပေါ် စုပုံတက်ထိုင်ပြီး စောင့်ရှောက် နေသလား မသိဘူး’

သန္တာကြည်က ပြုံးဖြဖြနဲ့ ပြောသည်။ စန္ဒာထွေးကတော့ သူ့အိပ်မက်ကို ပြောပြဖို့ ဝန်လေးနေ၏။

လပ်ကီးအတွက် ကီး

၁၉

‘သမီး အိပ်မက်ကို ပြောပြမှ ဆရာက သမီးအခက်အခဲကို သိမှာပေါ့။ အဲဒါမှ ဆရာ သမီးအတွက် လပ်ကီးတွေ ကွာလတ်ဖြစ်ဖို့ ကီးတွေရှိမှာပေါ့’

‘ပြောပြလိုက်ပါ စန္ဒာရယ်၊ ဒါမှ ဆရာလည်း ကီးတွေမှာ’

‘မထူးပါဘူး၊ ခုမှတော့ ပြောပြရတော့မှာပေါ့၊ ဟီး... သမီး အိပ်မက်ထဲမှာ သူလည်းပါတယ်၊ သမီးက အိပ်မက်ထဲမှာ သူ့နေရာက သရုပ်ဆောင်ရတာ’

‘ဟင်’

စန္ဒာထွေးက ကိုယ်တော်လေးနတ်ရုပ်ထုကို လက်ညှိုးထိုးပြ သည်။ ဦးတက်လူခန့် မျက်နှာမှာ တွန့်လိမ်ချိုင့်ဝင်သွား၏။ ပျော့ပြ နေတဲ့ ကတ္တရာလမ်းကို ဆယ်ဘီးကားတက်ကြိတ်လိုက်သည့်နှယ်။ ဗေဒင်ခန်းနတ်ခန်း၊ ဓာတ်ခန်းမှာ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးရှိသတည်း။

စန္ဒာထွေးက အိပ်မက် အစအဆုံးကို မာန်ပါပါနဲ့ ပြောပြ သည်။ သန္တာကြည်က တစ်ချီတစ်ချက် အဖွဲ့အနွဲ့သဲ့သဲ့လေးတွေ ထုတ်နှုတ်ပြသွားသေး။ ဦးတက်လူခန့်ကတော့ ပုဝါစည်းထားသော မင်းလေးနတ်ရုပ်ကို မျက်နှာပူနေသဖြင့် ချွေးအချို့စို့နေ၏။ စိုလည်း စိုချင်စရာ။ ကျားသေနေရာမှာ ဝင်ပါတဲ့ သတ္တဝါက တကယ့်တို အော်ဂလီဆန်စရာ။

‘ဆရာရယ်... သမီး အဲဒီညနေက ကျားသားဟင်းနဲ့ ထမင်း စားလိုက်ရင် အဲဒီလိုဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး’

ကျားသားဟင်းနဲ့ ထမင်းစားရအောင် ရိုးမတောထဲ မြိုင်ရာ စာတွတ်ပိနဲ့ ပို့ထားရမလိုလို။ ဦးတက်လူခန့် စိတ်ညစ်နေရှာပြီ။ ဒါပေမဲ့ မာန်ဆယ်ကာ...

‘သမီးရယ်... အိပ်မက်ဆိုတာက အမှန်တွေ သယ်ဟုတ်ပါ’

မလဲ၊ တကယ်လည်း ဖြစ်လာချင်မှ ဖြစ်လာတာ၊ သမီး ကံနိမ့်နေလို့ အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်နေတာ ဘာမှမပူနဲ့၊ ဆရာ ယတြာချေပေးမယ်’

‘စန္ဒာ... ယတြာတဲ့နော်’

သန္တာကြည်က စန္ဒာထွေးခါးကို တိုပြီး မသက်မသာ သတိ ပေးသည်။

‘ဆရာရယ်... ယတြာခက်ခက်ခဲခဲကြီးတွေ ခဲရာခဲဆစ်ကြီး တွေ မပေးပါနဲ့နော်၊ လွယ်လွယ်ကူကူ ရှော့ရှော့ရှူရှူ ယတြာလေး တွေပေးပါနော်’

‘သမီးကို ဆရာတစ်ခုမေးမယ်၊ သမီး မက်တဲ့အိပ်မက်တွေမှာ သမီးက ယောက်ျားလေးအမြဲဖြစ်နေတယ်၊ တစ်ခါမှ မိန်းကလေးမဖြစ် ခဲ့ဘူး၊ ဥပါဒန်ကြောင့် ဥပါဒ်ဖြစ်တတ်တယ်၊ သမီး ဆရာပေးတဲ့ ယတြာက မခက်ပါဘူး၊ မိန်းမလျာသုံးယောက်လောက်ကို ကိတ် ခြောက်တွေ ကျွေးပေးပါ၊ သမီးမို့လို့ ယတြာအခက်တွေ မပေးတာ’

‘ကိတ်ခြောက်တွေ ကျွေးရုံပဲလား ဆရာ’

‘ဒါပေါ့ သမီး၊ သမီး အိပ်မက်တွေ ခြောက်ဆွေမှူးမှီးသွား အောင် ဆရာ စီရင်ပေးလိုက်တာ၊ သိပ်မကြာခင် သမီး လပ်ကီးတွေ ကွာလတီဖြစ်ပြီး အိပ်မက်ပေါက်ကရတွေ ပျောက်ကွယ်သွားလိမ့်မယ်’

‘အားကိုးပါတယ် ဆရာ၊ ဒါနဲ့ ဟိုဉာဏ်ဝေါ်မိတော်ဖော်လုပ်ခ ဘယ်လောက်’

စန္ဒာထွေးက ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖွင့်မလိုလုပ်ရင်းမေးသည်။
ဦးတက်လူခန့်က ဉာဏ်ပူဇော်ခကို ဉာဏ်ဝေါ်မိတော်ဖော်လုပ်ခဟု ပြောတတ်၏။

‘နှစ်ထောင်ပဲပေးပါ သမီး၊ ဆရာပြောတာတွေ မမှော့နဲ့နော်’

‘သမီး မှတ်ထားပါ့မယ် ဆရာ’

စန္ဒာထွေးက ငွေနှစ်ထောင် ထုတ်ပေးပြီး သူ့စာရင်းစာအုပ် ထဲ တစ်ခုခုရေးမှတ်ထားသည်။ နှစ်ယောက်သား တတွတ်တွတ်နဲ့ ထွက်သွားကြသည်။ ခုမှ ဦးတက်လူခန့် သက်ပြင်းတွေ အထွေးလိုက် ချမိ၏။

‘ငါလည်း ဒီကောင်မလေးလာရင် စိတ်တွေရှုပ်ထွေးပြီး ရူး တော့မယ်’

ဦးတက်လူခန့် ကျောချမ်း၍ နောက်သို့မဝံ့မရဲကြည့်ရာ ကိုယ် တော်လေး နတ်ရုပ်က စူပုသလိုလို ရှိချေ၏။

* * *

အခန်း(၂)

ကင်တင်းတစ်ခု။ ရောင်စုံထီးကလေးမိုးထားသော ဝိုင်းကလေးတွင် သမီးရည်းစားနှစ်ယောက် ထိုင်နေကြသည်။ ရဲနောင်မိုးနှင့် စန္ဒာထွေး ချစ်သူနှစ်ဦး။ ရဲနောင်မိုးက ရှေ့ရေကို တိုင်ပင်ဖို့ စကားပြောချင်ပေမဲ့ စန္ဒာထွေးက နောက်ပြန်ရစ်ပြီး သူ့အိပ်မက်တွေကိုပဲ ရွန်းရွန်းဝေအောင် ပြောပြနေသည်။ ရှေ့နဲ့နောက် သဟဇာတပွင့်မကျတော့။

‘စန္ဒာ... မင်း ဒီအရေမရ အဖတ်မရအိပ်မက်တွေအကြောင်း မပြောပါနဲ့လားကွာ’

(ကိုနောင်... ကျွန်မ အိပ်မက်တွေကို အရေမရ အဖတ်မရ ပြောရအောင် ကျွန်မ အိပ်မက်ထဲမှာ ရှင်က ကွမ်းစားနေလို့လား။)

စန္ဒာထွေးက ခပ်ရွဲ့ရွဲ့လေး နှုတ်လှန်ထိုးသည်။

‘မင်းမက်တဲ့ အိပ်မက်တွေက အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး၊ ဘယ်နှယ် အိပ်မက်ထဲမှာ မင်းကပဲ ယောက်ျားလေးဖြစ်နေရတယ်လို့’

‘ရှင်က ဘာလဲ၊ ကျွန်မ အိပ်မက်တွေကို မယုံဘူးပေါ့’

‘အိပ်မက်ဆိုတာ စိတ်အစွဲအလမ်းကြောင့် ဖြစ်တာကို မင်း လက်ခံရမယ်’

ရဲနောင်မိုးက လက်ဖက်ရည်ခွန်းကို မြှောက်ပြီးပြောသည်။

အသံက မထင်မှတ်ဘဲ ကျွတ်ဆတ်ဆတ်ဖြစ်သွား၏။

‘အိပ်မက်ဆိုတာ တစ်ခါတလေ မှန်တတ်တာ ရှင်မသိဘူးလား’

‘အိပ်မက်ဆိုတာ အမြဲလွဲတတ်တာကိုရော မင်း မသိဘူးလား’

မေးခွန်းကို မွေးခွန်းနဲ့ ပြန်ထေလိုက်၏။

စားပွဲထိုးကောင်လေးက သူတို့အနားရောက်လာကာ တိုးတိုးပြောသည်။

‘အိပ်မက်ကို အတိတ်ကောက်ကြပါလား၊ ကျွန်တော် တွက်ပေးမယ်’

‘ဟေ့ကောင်... ကိုယ့်အလုပ်ကို မလုပ်ဘဲနဲ့ ဒီမှာ စိတ်တိုနေရတဲ့အထဲ’

ရဲနောင်မိုးက စားပွဲထိုးလေးကို ငေါက်လွှတ်သည်။

‘စန္ဒာ... မင်းအိပ်မက်မက်တာကို ငါ မကန့်ကွက်ဘူး၊ အဲဒီအိပ်မက်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဗေဒင်ရှု ရူးနေတာကိုတော့ ငါ သည်းမခံနိုင်ဘူး’

‘ဒါက ကျွန်မ သမိုင်းပါ’

စန္ဒာထွေးက မထိမဲ့မြင်လေသံစွက်၍ ပြောသည်။ တစ်ဘက်သူကို မထိတထိလုပ်ရင်း စကားခေါ်လိုက်ခြင်းလည်းဖြစ်၏။

‘ဟို... ဗေဒင်ဆရာလင်းတအိုစာကျဆီ သွားနေတာ မကြိုက်ဘူး’

စကားခေါ်လိုက်တာ ငတည့်ငမတ်ကြီးကို ဝင်ချလာသည်။

‘ဪ... ရှင်က ဆရာလောက်မတတ်ဘဲ အာကျယ်မနေနဲ့’

‘အဲဒီလင်းတအိုစာကျက ဗေဒင်ပညာကို အပေါ်ယံလောက် သိပြီး ဖြီးနေတာ အထင်ကြီးစရာကို မရှိဘူး’

‘ရှင်ရော ဘာထူးလဲ၊ ကားပွဲစားတန်းမှာ ဘာမှန်းမလည်ဘဲ လျှောက်ပြီးနေတာ၊ ဘတ်စ်ကားတောင် မြို့တစ်ပတ်မစီးဖူးဘဲနဲ့’

ရဲနောင်မိုးက ကားပွဲစားလိုက်လုပ်နေတာကို စန္ဒာထွေးက ထေ့ငေါ့ပြီး ညောင်မြစ်တူးသည်။ ရဲနောင်မိုး စိတ်ကို ဘရိတ်အုပ် ပေါင်းလည်းများပြီ။

‘အဲဒီပွဲစားအလုပ်က မင်းနဲ့ငါ နောင်ရေးအတွက် ဝင်ငွေ ကောင်းတယ်ကွ’

‘ကျွန်မ ဗေဒင်မေးတာကလည်း ရှင်နဲ့ကျွန်မ နောင်ရေး အတွက် လက်ကီးတွေ ကွာလတိဖြစ်စေဖို့ ရှင်သိလား’

စန္ဒာထွေးက ဗေဒင်ဆရာ လက်သုံးစကားကြီးနဲ့ ကိုင်ပစ် သည်။

‘စန္ဒာ မင်း မဟုတ်သေးဘူးနော်၊ ငါ့ကို စကားတွေကပ်မပြော နဲ့’

‘ရှင်လည်း မပြောနဲ့တော့’

နှစ်ယောက်သား ငြိမ်သက်သွားကြသည်။ စားပွဲထိုးကောင် လေးက ယောင်ပေယောင်ပေနဲ့ သူတို့ကို ကြည့်နေရဲ့။ စန္ဒာထွေး မြင်သွားတော့...

‘ဟဲ့... ကောင်လေး လာဦး၊ နင်အားလား’

‘ဆိုင်က လူမကျရင် အားတယ်’

‘ငါတို့ဝိုင်းမှာ လာထိုင်၊ နင့်ကို ငါ့အိပ်မက်တွေအကြောင်း ပြောပြမယ်’

စားပွဲထိုးလေးမှာ အူတူတူနဲ့ ဝင်ထိုင်ပြီး စန္ဒာထွေးပြောတဲ့

အိပ်မက်တွေကို နားထောင်နေရပြန်သည်။ ရဲနောင်မိုး မျက်နှာတစ်စုံတစ် နှစ် သီးခြောက်လို ရှုံ့တွနေ၏။

သူကလည်း အားကျမခံ...

‘ကောင်လေး မင်းဆိုင်ရှင်မမ ရှိလား၊ ခဏခေါ်သေး၊ ငါနဲ့ ဟိုတစ်နေ့က ကားကိစ္စပြောထားတာ ပြတ်သေးလို့’

စားပွဲထိုးကောင်လေးက ကောင်တာမှာထိုင်နေသော ဆိုင်ရှင် အပျိုကြီးကို ပြေးခေါ်သည်။ ပဲဒီကရိမြင့်သော အပျိုကြီးက ရဲနောင်မိုးကို ပြီတိတိအကြည့်ကပ်ကာ...

‘ဟဲ့... ဟယ်၊ မမရဲဦးလေးကားက အရောင်းထွက်ချင်နေတာ ကိုရဲရဲ့’

(ရှုံးပတီသီး အတောင့်တစ်ရာနှင့် တရော်ကင်ဂွန်းရောတူထား သော လေသံနဲ့ ပြောသည်။) စန္ဒာထွေးက ရဲနောင်မိုးတို့ စူးစူးလေးလေး ကြည့်နေသည်။

အိပ်မက်အကြောင်းတွေကတော့ အပြောမပျက်။ တစ်ဝိုင်း တည်းမှာ နှစ်အုပ်စုကွဲနေပြီ။ သဝန်တို့မှအားပြိုင်သောအခါ စန္ဒာထွေး သဝန်တို့မူက အလဲထိုးသွားသည်။

‘ဟဲ့... ညက ငါ့အိပ်မက်တစ်ခုမက်သေးတယ်၊ ဆံပင် ကောက်ကောက်ကောင်မကြီးတစ်ယောက်ကို ဓားနဲ့ထိုးသတ်မိလို့တဲ့’

စန္ဒာထွေး အသံပျယ်ကြီးနဲ့ ပြောရာ ရဲနောင်မိုးနှင့်စကား ပြောနေသော အပျိုကြီးမျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားချေသည်။ ထိကရော။ သူမက ဆံပင်ကိုကောက်နေတာမှ တွန့်လိမ့်လို့တောင်နေသေး။

‘ဟင်း... ဟင်း... ကိုရဲရဲ့... မင်းမလည်း ပွဲစားလုပ်လို့ ငွေလေးဘာလေးစုမိဆောင်းမိရင် ကားလေးတစ်စီးလောက် ဝယ်ဖို့ပါ လား၊ ဒါပေမဲ့ ကားဝယ်ရင်တော့ ဘော်ဒီစစ်ဝယ်နော်၊ အင်မိဂျားဇယ်’

အပျိုကြီးတွေလုံး... ခန္ဓာထွေးအရှိက်ကို ထိမ်း။ ခန္ဓာထွေး သည်းမခံနိုင်တော့။ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပင် သူ့ရည်းစားကိုပြော သည်။

‘ကိုရောင်... ဒီတစ်ခါ ကျွန်မ အိပ်မက်မက်ရင် ကျွန်မက ဘုရင်မကြီးလုပ်မယ်၊ ခွင့်က ကျွန်မကို သစ္စာဖောက်တဲ့လူလုပ်ရမယ်၊ ခွင့်ဘေးကပ်တဲ့ ကောင်မတွေရှိရင်တော့ ကျွန်တွေအဖြစ် သရုပ်ဆောင် နိုင်မယ်’

‘နွာ’

မဲ့အောင်မိုး မတ်တပ်ထရပ်သည်။ ခန္ဓာထွေးကတော့ တိုင်း ထပ်ပြည်ထပ်တစ်ခုက ထောင်ထားခြားနားသောအခါ မမူသော ဘုရင်မကြီးတစ်ဦးလို မျက်နှာကိုချီနေသည်။

* * *

ဦးစိန်ခက် တစ်ယောက် ပုဂံခေတ်က လုံမပျိုရပ်တုလေးကို ဖုန်သုတ်နေ၏။ အရပ်ကလေးကိုလှည့်ပတ်ကြည့်ပြီး ကြိုကြားကြိုကြား တွေ့ ထိသုတ်နေသည်။

‘ခြင်တွေကလည်းဆော်လိုက်တာ၊ ခြင်ဆေးခွေထွန်းဦးမှပဲ ဦးစိန်ခက် ခြင်ဆေးခွေ ထွန်းညှိလိုက်သည်။’

‘ဖျန်း... ဖျန်း’

‘ဟဲ့... ဟဲ့... ခန္ဓာ ခြင်တွေရှိနေတာလား’

ခန္ဓာထွေး ဖိနပ်ကို အသံဖြည့်အောင် ချွတ်သောအသံပင်။ ခန္ဓာထွေးက ဖိုတ်ဆံအိတ်ကို ပစ်ချပြီး ဆိုဖာပေါ်ထိုင်ချလိုက်သည်။

‘နွာ ဘာဖြစ်လာသတန်း’

‘ပြဿနာတတ်လာလို့’

‘ဟဲ့... ဟဲ့... ဘယ်သူနဲ့လဲ၊ ခေခင်ဆရာနဲ့လား’

‘ရဲယောင်မိုးနဲ့၊ သမီးအိပ်မက်တွေကို သူ ပြက်ချော်ချော်လိုက် လုပ်နေလို့’

ဦးစိန်ခက်က မသေသေပြုံးသည်။

‘သမီးက ဘာလို့ အိပ်မက်တွေကို လျှောက်ပြောနေတာလဲ’

‘သမီးပါသမီးကို သူ နားလည်ပေးတာပေါ့’

‘နင်က အရူးဝါဒနာပဲ’

‘ဦး... ဟိုင်းတစ်မျိုးစီ ရူးနေတာပဲ’

‘... နဲ့ရူးတာက သိသိသာသာကြီးကို ကွဲထွက်နေလို့’

ဦးလေးရော ဘာလုံးလို့လဲ၊ ရှေးကောင်းပစ္စည်းရူး ရူးနေတာ၊ ခန္ဓာသက် ဆူးတံလဲ၊ ဟိုပစ္စည်းရရင် အရူးအမူး၊ ဒီပစ္စည်းရရင် တမ်းငမ်းဖွဲ့ ဝိုင်းက ဝည်း မလွယ်၊ ဒီဟာလည်း လိုက်ဖမ်း ဦးလေး ကိုယ်တိုင် မှီတက်နေပြီလား၊ ခေးစစ်ကြည့်နီ’

‘ဟာ... ဒီကေ... မလေး’

ဦးစိန်ခက် သူ့အပြစ်ကို သူသိ၍ ဘာပြောရမှန်းမသိဖြစ်နေ သည်။

‘ခန္ဓာက အိပ်မက်တွေလွဲချော်တာကို မကျေနပ်လို့ ခုလိုဖြစ် နေတာ၊ ဦးလေး နဲ့စလည်း ဦးလေးပြန်ကြည့်ဦး၊ ဟော... အခု ပုဂံ ခေတ်က ရှေးဟောင်းတွေ သဘောကျလို့ စုဆောင်းရေး၊ အနုပညာ ငါးခုလောက် ပုဂံခေတ်ထဲကဟာတွေပဲ လိုက်ရှာရေး၊ ပုဂံခေတ် အနု ပတ်ခရေဇီဖြစ်နေပြီး သိပ်မကြာဘူး၊ ရောမခေတ်ရောက်ချေရင် ဒီဒီ က ပစ္စည်းတွေပဲ စုနေဦးမှာ တစ်ရောတည်းပဲနေဦးမယ်၊ သိပ်ကြာ တော့ဘူး၊ ရောမက ပျောက်သွားပြီး နောက်တစ်ခေတ်ဘယ်ကို ယူသွား’

‘တော်ဝါတော့ စန္ဒာရယ်၊ နင် မသိဘဲ ဘာမှလျှောက်ပြော
နေနဲ့။ ရွေးဟောင်းစုတယ်ဆိုတာ တစ်ခေတ်တည်းမှာပဲ တစ်ထိုင်
တည်းရအောင် လိုက်လံစုဆောင်းရတယ်၊ ဟိုလဲလိုက်၊ ဒီလည်းရှာ
ဆိုရင် ပိုဝင်ပန်းတာပေါ့။ နင့်လို ကပေါက်တိကပေါက်ချာ အိပ်မက်
တွေနဲ့ ရူးမနေဘူး’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဦးလေးရယ်၊ စန္ဒာပဲ အလျှော့ပေးပါတယ်၊
ဦးလေး ပုဂံခေတ်က ဘာတွေရထားပြီးပြီလဲ’

‘ပုဂံခေတ်သုံး ဖန်းကန်လေးတစ်လုံး၊ ကျန်စစ်သားမင်းကြီး
လက်ထက်က သုံးစွဲတဲ့ တွင်းအစ်၊ ပုဂံခေတ်ဖန်းပုရပ်လေးတစ်ခု’

‘ဖန်းပုရပ်လေးက ငရမန်ကန်း ညီမလေးလား’

‘ဟာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘မျက်စိတစ်ဘက်လပ်နေလို့’

‘ဘာ’

ဦးစိန်ခေတ် အမှတ်တမဲ့ အောက်ချထားသော ဖန်းပုရပ်လေးကို
ကြည့်လိုက်ရာ အရုပ်ထလေးမှာ တစောင်းလဲနေပြီး ခုနက ထွန်းညှိ
ထားသော ခြင်ဆေးချွေးမီးနဲ့ မျက်စိတစ်ဘက်နေရာကို ထိုးမိ၍ ညှိမဲ
နေသည်။

‘ဟာ... သွားပါပြီ၊ သွားပါပြီ’

စန္ဒာထွေး အသံအုပ်အုပ်ရယ်၍ ထွက်လာသည်။ စန္ဒာထွေး
အစောပြောဖို့ ရေခဲသေတ္တာထဲကအအေးသောက်ရန် အအေးပုလင်းကို
ယူလိုက်၏။

ဖန်နဲ့ ထဲ ရေခဲတုံးအရင်ထည့်၏။ စန္ဒာထွေး ရဲနောင်မိုး
အကြောင်းတွေးမိတိုင်း စိတ်ထဲဒေါသထွက်နေသည်။

‘ဟင်... ငါ့ပြာရည်စောနဲ့လိုက်တာ’

‘စန္ဒာထွေးလက်ထဲက ပုလင်းကို ကြည့်လိုက်မှ ငါ့ပြာရည်
ပုလင်းကြီးဖြစ်နေ၏။’

‘ဟာ... ဦးလေးကတော့ကွာ’

* ♣ *

ခေတ်က ရောမခေတ်။

ကမ္ဘာ့သမိုင်းတွင် ထင်ရှားသော အလှဘုရင်မ ကလီယို
ပါထရာ။

သူမ၏ မျက်လှည့်ဆရာ ဟာမတ်ခ်ချီ

ရောမ အာဏာရှင် အန်တိုနီ။

စလယ်ဆုံး ကောင်းတဲ့အထဲက ဇာတ်ကွက်တစ်ကွက်။

စန္ဒာထွေး၏ အိပ်မက်ခန်း။

နည်းနည်းတော့ ခမ်းနားမည်။

* ♣ *

သင်္ဘော၏ ဦးပိုင်းတွင် ရွှေချထားသဖြင့် အရောင်တဖိတ်
ဖိတ်တောက်နေသကဲ့သို့ လှေတော်သားများလှော်ခေတ်သည့် တက်များ
ကလည်း ငွေပြားကွပ်ထားသဖြင့် အလွန်ပန်ရနေပါသည်။ သင်္ဘော
ကုန်းပတ်၏ အလယ်ဗဟိုတွင် ရွှေချည်ထိုး မျက်နှာကျက်မိုးထားသည့်
အောက်၌ ဘုရင်မ ကလီယိုပါထရာသည် တင့်တယ်ဝင့်ကြွားစွာ
လိုက်ပါလာပေသည်။

အလွန်ပါးလွှာသော အဖြူရောင်ပိုးသားနုနုဝတ်ရုံဖြင့် ရောမ
နတ်သမီး ဗီးနပ်စ်အသွင် ဝတ်ဆင်ထား၏။ ခါးလယ်တွင် ပတ်ထား
သည့် ရွှေခါးပတ်မှာလည်း ချစ်ခြင်းနဲ့သက်ဆိုင်သော အမှတ်အသား

တစ်ခုဖြစ်သည့် မြားနတ်မောင်၏ လေးနှင့်မြားအရပ်တို့ပါရှိသည်။
ဘုရင်မ၏ အနီးတွင် ခြံရံလျက်ရှိသော ရံရွှေတော်များမှာ အလွန်လှပ
ကျော့ရှင်းစွာ ဝတ်စားဆင်ယင်လျက် တစ်မျိုးကျက်သရေရှိစေပါသည်။
တာရှစ်မြို့ကြီးသို့ ချဉ်းကပ်လာသောအခါ လူသူပရိသတ်အမြောက်
အမြားတို့သည် တစ်ဆူတည်း ဟစ်အော်ကြွေးကြော်ကြကုန်ပါသည်။

‘ပင်လယ်တွင်းမှ ဝိနပ်စ်နတ်သမီး ကြွလာတော်မူသည်’

ရောမသံတမန်အေလီယပ်စ်သည် ဘုရင်မအား လာရောက်
ခရီးဦးကြိုပြုရာ...

‘ကျွန်ုပ်အား လာရောက်ကြိုဆိုသူသည် အန်တိုနီကိုယ်တိုင်
ဖြစ်သင့်သည် မဟုတ်သော၊ ရှိစေတော့၊ ယနေ့ည ကျွန်ုပ်တို့ ညစာ
စားဖွဲ့သို့ မြတ်သောအန်တိုနီကိုယ်တိုင် ကြွရောက်ချီးမြှင့်ပါဟု ဖိတ်
ကြားပါလော့’

ထိုနေ့ည တည်းခိုရာခန်း၌ ကျင်းပသော ညစာစားပွဲကြီး
ကား တကယ်ပင် ခမ်းနားကြီးကျယ်လှပါသည်။ ရောမအာဏာရှင်
အန်တိုနီသည် စစ်သူကြီးများခြံရံလျက် ကိုယ်တိုင်တက်ရောက်လာ
လေရာ ဧည့်သည်ဆောင်ရှိ သလွန်တစ်ခုပေါ်၌ အသက်တိုင်စောင့်နေ
သော ကလီယိုပါထရာအား မြင်လိုက်သည်တွင် အန်တိုနီမှာ ရုတ်
တရက် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားအောင်ပင် ငေးစိုက်ကြည့်နေ
ပါတော့သည်။

ကလီယိုပါထရာက အစဉ်အလာအတိုင်း ညာဘက်လက်ကို
ဆန့်တန်းပေးလိုက်သောအခါ အန်တိုနီက ညင်သာစွာ ယူ၍နှမ်းလိုက်
သည်။

‘အို... မြတ်သောအန်တိုနီ၊ သင်ခေါ်သည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်
သည် ယခု သင်၏ ရှေ့မှောက်အရောက်လာခဲ့လေပြီ’

‘ယခုလာသည်ကား သာမန်လူသားမဟုတ်လင့်၊ အလှူအပ၏
သရဖူ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၏ ဧကရီဖြစ်သော ဝိနပ်စ်နတ်သမီးကိုယ်တိုင်
ကြွလာသည်နှင့်တူပါတော့သည်’

‘သင်သည်လည်း နတ်သားတစ်ပါးနဲ့မခြားပါ အန်တိုနီ’

ရောသံများ၏ သာယာသော ဂီတသံများအကြား အန်တိုနီ
သည် ကလီယိုပါထရာ၏ လက်ကိုဆွဲလျက် ထမင်းစားခန်းမဆောင်
ကြီးသို့ အတူတွဲသွားကြပါတော့သည်။ ကလီယိုပါထရာနှင့် အန်တို
နီတို့ ထိုင်ရန် ပြင်ဆင်ထားသည့် ကုလားထိုင်ကြီးများမှာ ရွှေနှင့်
ကျောက်မျက်ရတနာများ စီခြယ်ထားသဖြင့် လှပတောက်ပြောင်လှပါ
သည်။

စားသောက်ဖွယ်များ ထည့်သည့် ပန်းကန်ခွက်ယောက်များပင်
လျှင် ရွှေပေါ်တွင် ရတနာကျောက်များ စီထားသည်။ ထမင်းစားခန်း
၏ နံရံများတွင်လည်း မိုးဖဲကတ္တီပါ ခန်းဆီးကြီးများဖြင့် တန်ဆာဆင်
ထားပါသည်။

ဟားမတ်ချစ်သည် ငွေဝယ်ကျွန်တစ်ဦးအဖြစ်ကလီယိုပါထရာ
၏ ထိုင်ခုံနောက်မှာ မတ်တပ်ရပ်စောင့်နေရုံမက ကျေးကျွန်တို့၏
တာဝန်အရ အချိန်နာရီများကို အချိန်စေ့တိုင်း ဟစ်အော်ကြွေးကြော်
ရသည်။

ဟားမားချစ်မှာ အလွန်ပင် ရက်မိသဖြင့် စိတ်ထဲမှ အထူးပင်
ဒေါသထွက်မိပါတော့သည်။ ဟားမားချစ်သည် တစ်ချိန်က လျှို့ဝှက်
စွာ ဘီသိုက်မြောက်ခြင်း ခံခဲ့ရသူ ဖေရိုဘုရင်အဖြစ် ဂုဏ်သိက္ခာထိ
ခိုက်စေလှသဖြင့် စိတ်ထဲမှ အဓွန့်ခံပြင်းစေလှသည်။ အန်တိုနီဆိုသူက
ရယ်မောပျော်ရွှင်စွာဖြင့် စားမြိန်စာတို့ကို စားသောက်နေခိုက် ကလီ
ယိုပါထရာ၏ မျက်နှာကလေးကိုသာ မျက်စိကျွတ်ကျမတတ် ငေးစိုက်

ကြည့်နေပါ၏။ ဟာမားချစ်မှာ ရှက်ဖွယ်ကောင်းလှသော သိမ်ဖျင်းသည့် အလုပ်မျိုးလုပ်ရသောကြောင့် ကလီယိုပါထရာကို နာကြည်းမိ၏။

အလွန်တရာ အရသာထူးမြတ်လှသော စားကောင်းသောက်ဖွယ်များ စားသောက်ပြီးသွားသည့်အခါ အန်တိုနီသည် ကလီယိုပါထရာဘက်သို့ လှည့်၍...

‘အို... လှပစွာသော အိဂျစ်ပြည်၏ ဘုရင်မ၊ သင်သည် ယခုကဲ့သို့ ထမင်းစားပွဲတစ်ပွဲတည်း၌ ဘုရင်တစ်ဦး၏ ဘဏ္ဍာတော်အားလုံးနဲ့ညီမျှသော ငွေကြေးမြောက်မြားစွာ ကုန်ကျခံနိုင်ခြင်းမှာ နိုးလဲမြစ်ဝှမ်းမှ သဲမြေတို့သည် ရွှေအတိသာ ဖြစ်၍ပေလော’

‘တောက်... စဉ်းလဲလှတဲ့ ကလီယိုပါထရာ၊ အသင်သည် ကား မင်ကော်ရာ ဘုရင်ရဲ့ သင်္ချိုင်းဂူထဲမှ ရွှေငွေရတနာများကို အလဟဿဖြုန်းတီးပစ်နေခြင်းကို ကျွန်ုပ် သည်းမခံနိုင်တော့’

ဟာမားချစ်စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်ပြောဆိုမိ၏။ ကလီယိုပါထရာက...

‘အို... အသက် အန်တိုနီ၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ အိဂျစ်ပြည်တွင် ရွှေငွေရတနာများလိုသည့်အခါ ဖန်တီးပေးနိုင်သော လျှို့ဝှက်ချက်များ ရှိပါ၏။ ယနေ့ည တည်ခင်းသော စားသောက်ဖွယ်များသည် မည်မျှတန်ဖိုးရှိမည် ထင်ပါသနည်း’

‘ဆက်တာရှာတစ်ထောင်ခန့် ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရပါ၏’

‘အို... အသင် အန်တိုနီ သင်၏ ခန့်မှန်းချက်ကား ကုန်ကျစရိတ်အမှန်၏ ထက်ဝက်မျှသာ ရှိပါ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ကား သင့်အား ဤမျှတန်ဖိုးရှိသော ဧည့်ခံပွဲဖြင့် ဂုဏ်ပြုခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်၏ ချစ်ကြည်ရေး မဟာမိတ်ဖြစ်စေလိုသော အထိမ်းအမှတ်ဖြစ်ပါ၏။ ယခုတစ်ဖန်

ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ဆက်တာရှာတစ်သောင်းတန်သော ယမကာကို သောက်ပြပါအံ့’

ကလီယိုပါထရာက ကျေးကျွန်တစ်ဦးအား ဖန်ခွက်တစ်ခွက်ဖြင့် အဖြူရောင် အဖျော်ယမကာကို ယူခိုင်းလိုက်သည်။

ကလီယိုပါထရာက သူ၏နားတွင် ပန်ဆင်ထားသော ပုလဲကြီးတစ်လုံးကို ဖြုတ်ယူ၍ ဖန်ခွက်ထဲသို့ လျင်မြန်စွာ ထည့်လိုက်သည်။

‘တောက်... မိန်းမယုတ် ဒါဟာ ပီရမစ် သင်္ချိုင်းထဲက မင်ကော်ရာဘုရင်၏ ရုပ်အလောင်းထဲမှ ဖော်ထုတ်ယူခဲ့သည့် ပုလဲပင်လော’

ဟာမားချစ် အသားတွေတုန်၍ အံ့ကြိတ်ကာ ပြောဆိုလိုက်သည်။

ကလီယိုပါထရာက ဖန်ခွက်ထဲမှ ယမကာထဲတွင် အရည်ပျော်သွားသော ပုလဲကြီးကို တစ်မိုစီမိုကြည့်ရှုနေပါသည်။ အန်တိုနီမှာ တန်ဖိုးကြီးမားလှသော ပုလဲလုံးကြီး ဝါဖြည်းဖြည်း ပျော်ဝင်သွားသည်ကိုကြည့်ရင်း မျက်လုံးကျွတ်ထွက်မတတ် ငေးစိုက်ကြည့်ရှုနေရှာသည်။ ကလီယိုပါထရာသည် ယင်းအဖျော်ယမကာရည်ကို မော့သောက်ချလိုက်ပါသည်။

‘အောင်မလေး ငန်လျိုက်တာ’

ကလီယိုပါထရာ ပါးစပ်မှ အဖျော်ယမကာတွေကို ခါးခါးသီးသီး ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ထွေးထုတ်ချိန်...

* ♣ *

‘အောင်မလေး ဘာအိပ်မက်ကြီးတုန်း’

စန္ဒာထွေး ဦးစောက မနက်လေးနာရီတိုးနေပြီ။ သေချာပါသည်။ သူမ မနေ့က ဦးစိန်ခက် ဘာအိပ်မက်မှ တက္ကသိုလ် ခေဝင်းဘာသာ ပြန်သော ဗြိတိသျှစာရေးဆရာကြီး ဆာရိုင်ဒါဟက်ဂတ်စ် ‘ကလီယို ပါထရာ’ စာအုပ်ကို ဖတ်ခဲ့သည်။ စန္ဒာထွေး သက်တောင့်က ခေါ်ချသည်။

‘ဟင်း... မလွယ်ပါလား၊ ငါ့မှာတော့ ဖြစ်လိုက်ရင် ကျားကြီးပဲ... ဟိ... စဉ်းစားကြည့်ရင်တော့ ရယ်စရာ၊ ဟာ... ဦးလေးကို ပြောမှပဲ၊ သူလည်း ငါ့ကိုဟားနေတာပဲ၊ အသက်ရှည်နေမှာ စန္ဒာထွေး အောက်ထပ်ဆင်းသွားတော့ ဦးစိန်ခက်ကိုမတွေ့။ ပိုက်ဘုတ်တွင် စာရေးထားသည်။

‘တူမကြီး ဒီနေ့ အိပ်မက်ပြည်အသုံးအဆောင်တစ်ခုဖြစ်တဲ့ အဖျော်ယမကာခွက်တစ်လုံးရမည်ကြား၍ အဆောတလျင် သွားခဲ့ပြီ။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ထမင်းဟင်းချက်စားပေတော့’

စန္ဒာထွေး ခါးထောက်ပြီး သူ့ဦးလေးကို အပြစ်ကင်သည်။ ဆော့ပင်နဲ့ ပိုက်ဘုတ်ပေါ် စာပြန်ရေးလိုက်သည်။

ဦးလေး

ချက်စားရတာ ပျင်းတယ်။ အပြင်မှာ သွားစားမယ်။ စန္ဒာညက အိပ်မက်မက်သေးတယ်။

ရယ်ရတယ်။

ဦးလေးပြောတဲ့ အိပ်မက်ပြည်လဲ ရောက်သွားတာ။

ထုံးစံအတိုင်း သမီးကတော့ ကျားပဲ။

ဇာတ်လမ်းလေးက ကလီယိုပါထရာဘုရင်မ အကြောင်း။

သမီးက ဟာမားချစ်ဆိုတဲ့ ပျဉ်း။

သမီးအေးခိုဟာ သန့်တို့မင်းသား ရွံစရာ။ ကလီယိုပါထရာကတော့ သမီးချစ်သူ ရဲချောင်မိုး။

ကပြောင်းကပြန်တွေ့ချည်းပဲ။ ရဲချောင်မိုးကို ဘုရင်မလိုမြင်ရတာ အော်ဂလီဆန်စရာ။

ဦးလေးတော့ ဖြတ်လျှောက်တောင်မပါဘူး။ အိပ်မက်ကို တင်းကယ်။ စန္ဒာထွေးကတော့ တဲအဆန်းကချည်းပါ တယ်။

ဗေဒင်သွားမေးပြီး ယတြာချည်းပဲ။

စန္ဒာထွေး

[illegible]

၃၈

သံသရာတွက်

‘ကဲ... ကဲ... ဘုရင်မကို ပါဝါထည့်လိုက်ပြီ၊ ယန်ထွာ ဘုရင်မ မောင်းတီးလိုက်သလို လွှင့်ကုန်မယ်’

‘ဟား... ဟား... ပျင်းသေး၊ ကျုပ်ဘုရင်မကလည်း ပေါ့သေးသေးမှမဟုတ်တာ၊ ရောမအင်ပါယာကို အုပ်စိုးခဲ့ ကလီယိုပါ ထရာဘုရင်မကြီးဗျ’

စန္ဒာထွေး ခေါင်းတွေကုတ်ပြီး လမ်းမဘက်ကိုအကြည့်လွှတ် လိုက်ရသည်။ ဒီလူတွေ ကြည့်ရတာ အခန့်မသင်ရင်ပြေးရိုက်ချင်စရာ။ စစ်ဘုရင်ထိုးတာ ဘယ်နှယ် အယ်လီဘောက်ဘုရင်မကြီးရဲ့ ဘာမင်ဟမ် နန်းတော်ထဲ ဝင်ထိုးနေတာကျနေရဲ့။

‘ဟာ... ကလီယိုပါထရာ... အဲဟုတ်ပေါင်... ရဲနောင်မိုး’

စန္ဒာထွေး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ရဲနောင်မိုးဘေးတွင် အန်တိုနီရှိနေသည်။ မိန်းကလေးတစ်ဦး။ နှစ်ဦးသား ရယ်ကာမောကာ နဲ့ စတိုးဆိုင်ထဲမှ ပြန်ထွက်လာသည်။ တက္ကစီတစ်စီးငှားကာ ထွက် သွားကြသည်။ ရဲနောင်မိုး မျက်နှာပေးမှတ်မိချင်စရာကြီးမို့ စန္ဒာထွေး အထူးစပါယ်ရှယ် ဒေါသပုန်ထချေပြီ။

‘ဘယ်က ကောင်မလဲ၊ ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို နယ်ကတက်လာ တဲ့ ညီမဝမ်းကွဲလေးကို မြို့အနှံ့လိုက်ပို့ပေးနေတာပါလို့ ဒင်းပြောမှာ လား၊ ပြောကြည့်... ပြောကြည့်... ပါးဆွေချပစ်မယ်’

‘ဟဲ့... စန္ဒာ... စန္ဒာ... စန္ဒာထွေး’

‘ထို့’

သန္တာကြည်ခေါ်တာချက်ချင်းမကြားသေးတဲ့ စန္ဒာထွေး ခံပြင်းကာ တံထွေးထွေးလိုက်သည်။ သန္တာကြည်က နဝေတိမ်တောင် နဲ့...

‘နင့်နာမည်ကို ခေါ်တာ၊ ဘာလို့ တံထွေးထွေးနေတာလဲ’

‘ရွံ့လွန်းလို့ပါဟယ်’

‘အေးဟာ... ရွံ့လည်း ရွံ့ချင်စရာပဲ၊ စမူဆာ ပျော့ဖတ်နေတာ က အသာကျနေတာပဲ’

‘အာ... အဲဒါကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး’

‘ဟုတ်ပဟယ်... အီကြာကွေးကလည်း တွန့်လိမ်ပျော့ခွေ နေတာ ရွံ့စရာကြီး’

‘သန္တာကြည်’

‘ဟာ... ငါကရော ရွံ့စရာကောင်းနေပြန်ပြီလား၊ ဘာတွေ ပေလာလို့လဲ’

စန္ဒာထွေး စိတ်မရှည်နိုင်တော့။ အော်မိသည်။

‘ဟဲ့... ကောင်မ၊ ငါပြောတာ စိတ်ရှည်လက်ရှည်နားထောင် ဦး’

‘အိပ်မက်အကြောင်းတွေ ပြောမလို့လား၊ နောက်မှပြောပါ ဟာ၊ ငါလည်း ရွှေကြယ်သီးတွေ မရတော့ပါဘူး၊ အဒေါ်က ယူချင် ရင် သူ့အခုလိမ်းနေတဲ့ ကျောက်ပျဉ်ကြီးပဲ ယူပါတဲ့၊ ငါလည်း အရွဲ့ တိုက်ပြီး အဲဒီကျောက်ပျဉ်ကို ဦးသိန်းလွင်သွားပေးလို့ ပြောလိုက်တယ်’

‘ဦးသိန်းလွင်က ဗြူတီပါလာ မိန်းမလျာကြီးလား’

‘ဘယ်ကလာ၊ ငါတို့ရုံးက အရာရှိ၊ လူကြီးက တစ်ခုခုခိုင်း ရင် ဘာမှမလုပ်ရသေးဘူး၊ ကြောက်ဖို့ပြင်နေပြီ၊ သူကမှ အစစ် ကျောက်ပျဉ်’

သန္တာကြည် ရှည်တာနဲ့ပဲ စန္ဒာထွေး သူပြောမဲ့စကားတွေ အော်တိုလွှင့်ကုန်၏။

‘သန္တာကြည် ငါပြောတာကို ဒီနေ့နားထောင်ဦးမှာလား၊ ငါ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်၊ ထပ်ပြီးမရှည်ပါနဲ့တော့၊ ငါ ညစ်နေတယ်၊

နင့်ကို အိပ်မက်အကြောင်းတွေပဲပြောမှာ... မိမိတို့အတွက် တကယ့်
လက်တွေ့ကိုပြောမှာ... လေးလေး

‘ထူးဆန်းသလား’

သန္တာကြည်က... တိုးတိုးလေးမေးသည်။ စန္ဒာထွေးက ရုပ်ရှင်
တွေထဲကလို... အိုက်တင်မျိုးအချိုးထုတ်ကာ... လေးလေး

‘ရဲနောင်မိုး သစ္စာမရှိဘူး၊ ငါ အခု သူ့ကိုကောင်မလေးတစ်
ယောက်နဲ့ ကားပေါ်တက်သွားတာ တွေ့လိုက်ရတယ်’

‘ဘာ... ဒီကောင်က အမိပွားမရှိတာ၊ နင့်ရဲ့မှာ ဒီလို
ကြေးလား... ထို့’

သန္တာကြည်က အင်္ကျီလက်ကို မတင်၍ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်စွာ
ပြောသည်။

‘ဒါပေမဲ့ သူနဲ့တွေ့ပြီး သေချာမေးမှ ဘာလဲဆိုတာ သိမှာ’
‘ဒါလည်းဟုတ်တယ်၊ နင့် သူ့ကိုအမြတ်မေးရမယ်၊ ပြောပြ
လိုက်၊ ကျွန်မဟာ တစ်ခါသုံးဘာပင်လဲမဟုတ်ဘူးလို့၊ နင့်မပြောရဲ
ဘူးလား’

‘ငါက... ကော့မစ်မှမဟုတ်တာ၊ ဘာလဲပြောရဲမလဲ၊ ဒါပေမဲ့
မရှုပ်မရှင်း ဟိုလိုလို၊ ဒီလိုမို့ လုပ်နေရင်တော့ ငါ့အကြောင်းသိမယ်’

‘ကျွန်းဝါးထားစမ်းပါဟာ’

‘ဘေးဝိုင်းမှ ဖန်ပြားပစ်ပစ်လောင်းစားနေသော လူစကြီးက
သန္တာကြည်ကို ဘုရားရှိုးသည်။ စန္ဒာထွေးကတော့ ထိပ်တိုက်ပြောရင်း
ချင်နေသည်။ ချစ်စစ်ဝိုင်းမှ ချေးသည်နှစ်ဦးထဲက သာနေသူအသံကို
ကြားရ၏။

‘ဟော့... ဟော့... ဟော့...’

‘လည်း... ရှေးမြို့အကိုက်ခံရမှာပဲ၊ အခုလည်းရှာပြီမဟုတ်လား’

စန္ဒာထွေး ရက်စက်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။ သူမသည် ရေမြေ
မဟုတ်။ နဂါးမသာတည်း။

* * *

‘ဒီလိုဆိုရင် သမီးရဲ့ လတ်ဗင်းက လပ်ကီးတွေကို ကွာလတ်
မဖြစ်စေဘူးပေါ့၊ မပူနဲ့၊ သမီးလေး ဘာကိုမှ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှု
အလျဉ်းမဖြစ်ပေါ်လင့် ဆရာ ကီးပေးပါ့မယ်’

‘အားကိုးပါတယ် ဆရာရယ်’
ထစ်ခနဲဆို စန္ဒာထွေးက ဗေဒင်ဆရာ ဦးတက်လူခန့်ရှေ့
ရောက်ပြီ။

‘သမီးချစ်သူက ဘာနေသားလဲ’
‘ဗုဒ္ဓဟူးသားပါ ဆရာ’

‘ဘာမှမပူနဲ့ သမီး၊ လူတစ်ဦးမှာ ကိုယ်စောင့်နတ် ၁၂ ပါး
ရှိတယ်’

‘သမီး မသိလို့မေးပါရစေ၊ ကိုယ်စောင့်နတ် ၁၂ ပါးက
လူတစ်ကိုယ်လုံးတည်း ၁၂ ပါးဆိုတော့ စားစရိတ်ကြီးတယ်နော်’

သန္တာကြည်က နဝေတိမ်တောင်အတွေးနဲ့ ဝင်ပြောသည်။
ဦးတက်လူခန့် မျက်နှာ ဘောလုံးမှန်ခံသလို တွန့်ပိန်သွားသည်။

‘သန္တာ အသာနေစမ်းပါ၊ အာမချောင်နဲ့၊ ဦးအချောင်ရဲ့ သမီး’
‘အဲဒီနတ် ၁၂ ပါးထဲက သတ္တာဘာက၊ သကျ၊ ကမ္မ၊ ကလျာ
ဏီ၊ စန္ဒာဒေဝီနဲ့ ဝါမသူဇာနတ် ၆ ပါးက အချစ်ဆိုတဲ့ အရာကို
စောင့်ရှောက်လေ့ရှိကြပါတယ်၊ သတ္တာဘာနတ်ဆိုတာက ပူးစာရေး
ရတ်ပေါ့ကွယ်၊ ဒါကတော့ ပြောစရာလိုမယ်မထင်ပါဘူး၊ သကျနတ်က
တော့ စည်းစိမ်ချမ်းသာကိုပေးစေတယ်၊ အချစ်မှာ စည်းစိမ်ချမ်းသာ

လည်းလိုတာကိုး၊ ကမ္ဘာနတ်ကတော့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ပေးစွမ်းစေတဲ့ နတ်ပေါ့၊ ကလျာဏီနတ်ကတော့ ကောင်းသောစကားကို တိုင်တည် ရမှာပေါ့၊ စန္ဒာဒေဝီနတ်ကတော့ ကျက်သရေတိုးပွားစေတဲ့နတ်၊ အချစ် မှာ လှပမှုကို ပေးစွမ်းနိုင်တာပေါ့’

‘ဗြူတီပါလာသွားစရာမလိုဘူးပေါ့’

သန္တာကြည်က ဝင်ပြောပြန်သည်။ မကြည်တော့ဘူး။ တော် တော်နောက်နေပြီ။

‘ဝါမသူဇာနတ်ကတော့ ဘေးရန်ကို ကာကွယ်ပေးတဲ့နတ် ပေါ့ကွယ်’

‘သူ့ဆီမှာတော့ အသက်အာမခံကြေးရှိမှာပေါ့နော်’

‘ရှိတယ်ဟ ရှိတယ်ဟ’

ဦးတက်လူခန့် စိတ်မရှည်ဘဲ အော်ထည့်လိုက်သည်။

‘ဆရာရယ်... ကျန်တဲ့နတ်ခြောက်ပါးကရော၊ သူတို့အပိုင်း ကရော’

‘သူတို့ကတော့ အချစ်ရေးနဲ့ သိပ်မပတ်သက်လှပါဘူး’

‘ဘာနတ်တွေလဲ၊ ပြောပြပါဦး’

စန္ဒာတွေေးက အတင်းမေးသဖြင့် ဦးတက်လူခန့် အတင်း စဉ်းစားရပြီ။ သူလည်း နဲ့နဲ့စပ်စပ် ဘာမှသိသူမဟုတ်။

‘သူရဿတီနတ်... ပညာရေးကိုစောင့်တဲ့နတ်’

‘အာ... သူလည်း အချစ်ရေးထဲပါတာပေါ့ ဆရာရဲ့၊ ပညာ ရေးဘက်ကပဲကြည့်၊ လမ်းရည်းစားတွေ တတ္တသိုလ်မှာ ဆုံဆည်းနိုင် တယ်၊ ဘွဲ့ရပြီးမှ လူကြီးတဲ့ ချစ်သူတွေဆို ပညာရေးနဲ့ နှယ်သွားကြ ပြီပဲ’

‘ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဟုတ်ပါရဲ့’

ဦးတက်လူခန့် မျက်လုံးလေး ပေကလပ် ပေကလပ်နဲ့ ပြန် ပြောနေရှာသည်။

‘မဟီရာဇာနတ်... သူကတော့ အိပ်မက်အတိတ်နိမိတ်ပေး တဲ့နတ်’

‘အယ်... သူလည်း အချစ်သံတမန်ပဲပေါ့၊ အိပ်မက်ထဲမှာ ချစ်သူတွေ စိတ်ကူးယဉ်ဇာတ်လမ်းတွေ ဖန်တီးပေးနိုင်တယ်၊ နောက် တစ်ပါးပြောပါဦး’

‘ယောတကနတ်... သူကတော့ ဘာသာရေး၊ သာသနာရေး ဆောင်ရွက်စေတဲ့နတ်’

‘အဲ... သူလည်း ပါဝင်ပြန်ရော၊ ချစ်သူတွေဆိုတာ ပါရမီ ဖြည့်ဘက်တွေပဲ၊ ဘာသာတရားမြဲမှရမှာပေါ့၊ ဘုရားသွားကျောင်းတက် သာသနာပြုနိုင်တာပေါ့၊ နောက်တစ်ပါးကရော’

‘နရိန္ဒာဒေဝီနတ်ပါ ခင်ဗျာ၊ သူကတော့ အိပ်သောအခါ ခေါင်းရင်းမှ ထိုင်ပြီး စောင့်ရှောက်ပေးတဲ့နတ်ပါ’

‘သူလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပဲဗျာ၊ ချစ်သူတွေ အန္တရာယ် ကင်းဘေးရှင်းအောင် စောင့်ရှောက်ပေးတာ၊ သွယ်ဝိုက်သောနည်းနဲ့ ပေါ့၊ ကောင်းပါတယ်၊ နောက်အပါးတွေကရော’

‘မဟာဝိနွနတ်... သူကတော့ ဘာလုပ်သလဲ စောင့်ကြည့်တဲ့ နတ်ပါ’

‘သူလည်း ဟုတ်ပြန်ပြီ၊ ချစ်သူတွေကို သူ စောင့်ကြည့်ပေး နေမှာ’

‘သူကတော့ စားသောက်မှုရိက္ခာပေးတဲ့နတ်ပါ၊ သူလည်း ချစ်သူတွေအတွက် သမုဒ္ဒရာဝမ်းတစ်ထွာကိစ္စ ဖြေရှင်းဆောင်မ ပေးနိုင်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ အချစ်ရေးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ နတ်က ခြောက်ပါး

ခင်ဗျ။ ဝက်ဂုတ္တိပတ်သက်နေတဲ့ နတ်က ခြောက်ပါးခင်ဗျ။ သဘော ပေါက်ပြီလားဗျာ၊ ဆရာ ဘာတွေများပြောပြရဦးမလဲ၊ ကျေးဇူးတင်ပါ တယ်နော်'

စန္ဒာထွေးက မျက်နှာသေကလေး ပြန်ဖြစ်သွားကာ...

'သမီးချစ်သူ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲဆိုတာ သိချင်သေးတယ်၊ ယတြာလေးဘာလေးချေပေးပါ'

'အောင်မလေးဟ၊ ငါ ဗေဒင်ဆရာ ဒီလောက်တော့ ဘယ်သိ မလဲဟ၊ အမေရဲ့ စိတ်ညစ်စရာကြီးပါလား၊ နင့်ချစ်သူ ဘာဖြစ်နေ သလဲသိချင်ရင် အလွတ်စုံထောက်တစ်ယောက်ငှားထား၊ ယတြာက တော့ အင်္ဂါသမီးနဲ့ သောကြာသမီးနှစ်ယောက် စနေသားတစ်ယောက် ကို နှုတ်ဆက်ပြီးပြန်ပါတော့တဲ့၊ အောင်မလေး'

သန္တာကြည်က ကပ်သီးကပ်သတ်အငေါ်တူးလိုက်သေးသည်။

'အတော်ပဲ ဆရာ၊ ဆရာကိုပေးမဲ့ တနင်္လာနံလေးလည်း နောက်တစ်ခါ တနင်္လာနေ့ရောက်မှပဲ ယူတော့နော်'

'အောင်မလေး သွားမှာသာ သွားကြပါ၊ ညည်းတို့ခုနစ်ရက် ခုနစ်စလုံး မရောက်လာရင် အကောင်းဆုံးပဲ'

ဆရာတက်လူခန့်က မခန့်ဘဲ ဆန့်ချင်ချင်ဖြစ်နေပြီ။ သွား ခါနီး စန္ဒာထွေးက ဘူမသီ ကိုးမသီ မေးသေး။

'ဆရာ ဟိုလေ နရိန္ဒာဒေဝီနတ်က လူတွေ အိပ်တဲ့အခါ ခေါင်းရင်းက စောင့်ရတာဆိုတော့ တစ်ညလုံးလိုလိုပေါ့နော်၊ အဲဒါ သူ့အတွက် -ခြင်ဆေးခွေထွန်းပေးရမလား'

'အောင်မလေးဟဲ့... ဂူပါဆေးစိမ်ဆေးပြားနဲ့ ခြင်ထောင် တစ်လုံး လျှော်ဖွပ်ပြီးထားပေးလိုက်'

* ♠ *

'ဒီလိုအဖြစ်မျိုးတွေ ရှိသလား' ခေါ်သော...
ဦးစိန်ခက်က ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်ရင်းပြော သည်။

စန္ဒာထွေး မျက်နှာက မှန်တောတောနဲ့ မိတ်ကပ်မဲ့နေသဖြင့် 'မှန် ဟုနေသော' ကျွန်မလေးပမာ။

'သစ္စာမဲ့တဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို ဦးလေးလည်း မနှစ်မြို့ဘူး၊ ဒီ စိန်ရဲ့ ဇစ်မြစ်ကို သမီးလွန်လှောရှာဖွေရမယ်၊ ဘယ်နှယ်... ငါးစိမ်း နဲ့လို့ ငါးကင်ပစ်ချင်တဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့တော့ စိန်ခက်တူမကို လာမလုပ် တော့မလုပ်လို့ လေးဆရာတို့ကလေးနဲ့ တစ်ခေါ်နဲ့'

'သူ အရင်က စန္ဒာမှ စန္ဒာဖြစ်နေတာပါ၊ ခုမှ အချိုးပြောင်း ဖူးတာ'

စန္ဒာထွေးက စားပွဲကို လက်သီးနဲ့ဖွဖွထု၍ ပြောသည်။

'ရဲနောင်မိုးကို ဦးလေး တွေ့ဖူးတာပဲ၊ သမီးကို သူ တော်တော် တာပဲ၊ ဧကန္တ... သမီး သူ့အပေါ် တစ်ခုခု ကျူးလွန်မိပြီထင် တယ်'

'ဟာ... ဦးလေးစကားကြီးကလည်း ဘာကြီးတုန်း'

'ဟာ... အေး... ဦးလေးပြောချင်တာက သမီးအပေါ် သူ ကျန်လာတာ သမီးကို မကြိုက်တဲ့အချက်တွေ များလာလို့ထင် တယ်'

'သမီးက သူ့စိတ်ညစ်အောင် ဘာလုပ်နေလို့လဲ၊ သမီး ဘယ် ကလေးမှ တွဲပြတာမဟုတ်ဘူး'

စန္ဒာထွေးက နှုတ်ခမ်းစုပြီး ပြောသည်။

ဦးစိန်ခက်က ဆေးတံကို မီးညှိပြီး မေးစေပတ်ပတ်လည်ကို နေ၏။

‘ဦးလေး အထင်တော့ သမီးရဲ့ ပေါက်ကရအိပ်မက်တွေကို စိတ်ညစ်နေသလား မသိဘူး’

‘အာ... ဦးလေးကလည်း သူ့ကိုယ်တိုင်က နားလည်ပေးနေရမှာ’

ဦးစိန်ခက်က တစ်ဖွတ်ထိုးဆန်သော တူမကို ခေါင်းတွင်တွင် ယမ်းနေရုံမှလွဲပြီး ဘာမှမပြောချင်တော့။

‘ကဲ... စန္ဒာ... ဒီညတော့ မင်းဘာအိပ်မက်မက်ဦးမလဲ’

‘မမက်ရင်ကောင်းမယ် ဦးလေးရာ’

ဦးစိန်ခက်က စိတ်ဓာတ်ကျနေသော သူ့တူမကို အားပေးစကားပြောချင်ပေမဲ့ တစ်ခါတလေ ဘုကလန့်ဆန်လွန်းသဖြင့် စိတ်ကုန်လှပေသည်။

‘ကလင်... ကလင်... ကလင်’

ဖုန်းလာသဖြင့် စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ စန္ဒာထွေး ဆောင့်ကြီးအောင်

ကြိုး သွားကိုင်၏။

‘ဟဲလို အိမ်နဲ့ရှိပါ’

‘တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် စန္ဒာ’

‘အန်တိုနီ... အဲလေ နင်’

စန္ဒာထွေး ဖုန်းခွက်ပင် လွှတ်ကျမတတ် ဖြစ်သွားသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ငါ အေးအေးမိုးပဲ၊ နင် ငါ့ကို အန်တိုနီပြော

စရာမလိုဘူး၊ အခု နင်ဘာတွေဖြစ်နေသလဲဆိုတာ ငါသိတယ်၊ ငါ

နင့်ကို သတင်းတစ်ခု ထပ်ပြောမယ်၊ နင် သိပ်ချစ်တဲ့ ရဲနောင်မိုးက

အခု ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပြီးသွားပြီ

‘ဘာ...’

စန္ဒာထွေး ဒေါသသံစွက်ပြီး ဖုန်းလိုင်းထဲ တုန်ခါသွားသည်။

အေးအေးမိုးက အောင်နိုင်သူပမာ မခိုးမခန့် ရယ်ကာ...

‘သိပ်မတုန်လှုပ်ပါနဲ့ဟာ၊ နင် ထိပ်တိုက်ဖြေရှင်းဖို့ အချိန်တွေ ကျန်ပါသေးတယ်၊ အခုဟာက နင့်ဘက်က မှားတာမှ မဟုတ်တာ’

‘အေးအေးမိုး... နင် ဘာသဘောနဲ့ ဒါတွေကို ငါ့ကိုလာ ပြောနေတာလဲ၊ ရဲနောင်မိုးနဲ့ ငါနဲ့ကြားမှာ နင်ဝင်ပါစရာကိုမလိုဘူး’

‘ဟင်း... ဟင်း... ငါ နင့်ကို စိုးရိမ်လို့ပါဟယ်’

အေးအေးမိုးက ခပ်သွဲ့သွဲ့လေးရယ်ပြီးပြောသည်။

‘ဪ... ငါသိပါပြီဟာ၊ နင်က မစားရတဲ့ဆိတ် ဖုန်းနဲ့ ကြိတ်ချင်တာပေါ့’

‘မစားရတဲ့အမဲ သဲနဲ့ပက်တာမဟုတ်ဘူးလား’

‘ငါ အမဲသားမစားဘူး၊ တော်ပြီ အေးအေးမိုး၊ နင်ကလည်း ကိုယ့်အစွမ်းအစ မရှိဘဲ ငါ့ကိုပုတ်ခတ်ချင်သေး၊ ဟဲ့... ဝမရှိဘဲ ပိမလုပ်နဲ့’

‘ဟား... ဟား... ဟား... စန္ဒာထွေး နင်ဟာ ခုထိထွေးနေ တုန်းပဲ၊ ငါက အမြဲတမ်း နင့်ထက်တော့ သာတယ်ဟ၊ အခုလာမယ့် လဆန်းရက် ငါလည်း စေ့စပ်တော့မှာ၊ ဝမရှိဘဲ ပိလုပ်တာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ဘဲက ဝင်းတံခါးတွေလုပ်တဲ့ လုပ်ငန်းရှင်၊ နာမည်က စေ့တု၊ ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ’

‘ပိမသလောဘသားပဲ၊ နေမှာပေါ့’

‘စန္ဒာ နင် မိုက်မရိုင်းနဲ့၊ နင်သာ သိပ်ချစ်ရတဲ့သူနဲ့ ဝေးမသွား စေနဲ့၊ ဟဲ့... ငါ့မင်္ဂလာဆောင်ကျရင်လည်း မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး လာခဲ့နော်’

‘စိတ်ချ၊ နင့်အသုဘကျရင်လည်း ခုနစ်ရက်စလုံး ပဲကြီးသုတ် လာစားပေးမယ်’

ပုံစံက မိုက်တီမိုက်ကန်းမို့ မဝံ့မရဲမေးရသည်။ အရပ်ရှည်
ရှည် ပိန်မျောမျော ဆံပင်က ရှည်ရှည်၊ ပါးသိုင်းမွေးတွေက ပွထနေပြီး

နေကာမျက်မှန်က တပ်ထားသေး။ ကိုငရှည်က နေကာမျက်မှန်ကို ချွတ်လိုက်ကာ...

‘ဦးလေး ကျွန်တော့်အသံကို မှတ်မိရင် လူကိုလည်း မှတ်မိမှာပေါ့’

လူပုံက မိုက်စားပုံပေါက်သလောက် အသံက ပျော့သွဲ့သွဲ့နဲ့ ရှုတတ။

‘မင်း... မင်း’

‘ဟုတ်တယ်... ဦးလေး။ ကျွန်တော် ရဲရင့်ထွေးပဲ’

ဦးစိန်ခက် မှတ်မိသွားသည်။ သူတို့နဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော်

ခွဲခွာသွားသော စန္ဒာထွေး၏ အစ်ကိုရင်း ရဲရင့်ထွေးဖြစ်သည်။

‘မင်း အရင်အတိုင်းပဲကွာ၊ ခြောက်တာကအစ တူတယ်’

ဦးစိန်ခက်က ပလုတ်ပလောင်းကြီးပြောသည်။ ဟုတ်ပါ

သည်။ ရဲရင့်ထွေးသည် မိန်းကလေးလို နုရွှေသောကြောင့်ပင်။ နိုင်ငံ

ခြားသွားအလုပ်လုပ်မယ်ဆိုပြီး ထွက်ခွာသွားတာ ဆယ်နှစ်ကျော်။ ဒင်း

ပုံစံက ဝလံဝမလာ။ ပိုလည်းပိန်မသွား အသံလည်း မာမလာ။ အသံ

ပိုပျော့သွားသည်။

‘မင်း အခု ဘယ်နိုင်ငံက ပြန်လာတာလဲ’

‘အီတလီနိုင်ငံ၊ ဗင်းနစ်မြို့က...’

‘ဟာ... ဟုတ်လှပါလား၊ ဘာစီးပွားရေးတွေလုပ်သလဲ’

‘အလှပြင်ဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်၊ အခု ဖျက်သိမ်းပြီး မြန်မာပြည်

ကို အပြီးပြန်လာတာ၊ ဒီမှာ လုပ်ငန်းအခြေချမယ်’

‘ဪ... ရဲရင့်ထွေး မင်းက အဖေတူသားပဲ’

ဦးစိန်ခက် စိတ်ထဲမှ မသက်မသာထွေးသည်။ အိမ်ထဲမှ

စန္ဒာထွေး ထွက်လာ၏။

‘ညီမလေး’

စန္ဒာထွေး ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ရပ်ကြည့်နေသည်။ ဦးစိန်ခက်က စိတ်ပျက်လက်ပျက် လေသံသြသြကြီးနဲ့ ပြောသည်။

‘အဲဒါ အီတလီ ဗင်းနစ်မြို့က ပြန်လာတဲ့ နင့်အစ်ကို ရဲရင့်ထွေးလေ’

‘ဟင်... အစ်ကိုကြီး အရင်လိုညောင်ပြ’
ရဲရင့်ထွေးက ဝမ်းပျက်နေသောကြောင့်အော်သံ လုပ်ပြသည်။

‘ညီမလေးလည်း အရင်လိုဝေါင်ပြ’

‘... ကလည်း နှာခေါင်းပွင့်ပွင့်လုပ်ပြပြီး တခေါင်ဝေါင်... မြူးတက်နင်းခြင်းခံရသော ကြောင်လိုအော်ပြသည်။ ဦးစိန်ခက် နားငြီးနေသည်။

‘ငါတော့ ရှေ့ဆက်လျှောက်ငရဲခန်းကျပြီ၊ ပေါချာချာမောင်နှမနဲ့ ရေစုန်မျောပြီ၊ တစ်ယောက်က အိပ်မက်ပေါ့ကလေး၊ လျှောက်မက်ပြီး အရှုံးထ၊ နောက်တစ်ယောက်က မိန်းမလျှာဇီဇာကြောင်ပေါ့၊ ငါတော့ ရူးတော့မှာပဲ၊ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းရှာရတာက မရူးဘဲ ဒီနှစ်ယောက်ကို ထိန်းရတာ ငါ သွက်သွက်ခါ ခေါင်ချာစိုင်းသွားမယ်’

အခုမှ ငယ်ငယ်တုန်းက အရှုံးထသလိုမျိုး ညောင်ဝေါင်တွေ လုပ်နေ၏။ မောင်နှမနှစ်ယောက် သီချင်းတွေဆိုပြီး အိမ်ထဲဝင်သွားကြသည်။ ရယ်သံတွေရော တိရစ္ဆာန်အော်သံတွေရော ပွက်လောရိုက်သွား၏။

‘အောင်မလေး... အခုချက်ချင်း သေချင်စော်နံ့တာပဲ၊ အောင်မလေး ပြောရင်းဆိုရင်း ခေါင်းကိုက်ချင်လာပြီနော်’

‘ကိုကြီးနော်... မစနဲ့ ညီမလေး တင်းလာပြီ’

ဦးစိန်ခက် အိပ်ထဲမဝင်ရဲဘဲ အပြင်မှ ချောင်းကြည့်နေသည်။

‘လုပ်ကြပြန်ပြီနော်’

‘ကံဟာ’

အဲဒီအသံနဲ့ နောက်ဆက်တွဲအသံကား အလွန်တရာမှ ဝမ်းနည်းစရာကောင်းပေသည်။

‘ဝမ်း’

ဦးစိန်ခက် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ အပြင်ကိုလွင့်ထွက်လာပြီး အောက်ကိုကျကွဲသွားသော အရာက ပို၍ကြေကွဲစရာ။

‘ဟာ... သွားပြီ၊ တကောင်းခေတ်က ရေတကောင်း၊ သွားပါပြီ၊ အကောင်းပကတိ မရှိတော့ပါလား’

အထဲမှ ခေါင်းကလေးပြုထွက်လာပြီး အသံသေးအသံတိမ်နဲ့ လှမ်းအော်သူက ရဲရင့်ထွေး။ ဦးစိန်ခက် အကြိတ်ရုံမှတစ်ပါး ဘာမှ မတတ်နိုင်။

* ♠ *

‘ဒီကနေ့ မျက်ခုံးတွေ ငလျင်ကြောထနေပါလား’

ဦးတက်လူခန့် မျက်ခုံးကို တဆတ်ဆတ်စမ်းကြည့်သည်။

ဆက်လက်၍

‘ဟာ... ရင်ဘတ်မှာလည်း ပြတ်ရွေ့ကြောတွေ တွန့်နေပါလား’

ရင်ဘတ်ကိုစမ်း၍ပြောသည်။

‘ဖတ်’

လက်ဖျံပေါ် အိမ်မြှောင်ပြုတ်ကျ၏။ ဦးတက်လူခန့် ရုတ်တရက်နိုး လန့်သွားသည်။

‘မဟုတ်သေးဘူးနော်၊ ဒီနေ့ ဗေဒမေးတာ လူလည်းမကျ

ဘူး၊ အိမ်မြှောင်ဆိုတာ အ... အပူကျမယ်ဆိုတဲ့သဘောလား၊ ဟာ...

ငါက ဖျားနေတာမှမဟုတ်တာ’

ဦးတက်လူခန့် မတ်တပ်ထရပ်၏။ အမှတ်တမဲ့ အပြင်ကို လှမ်းကြည့်မိ၏။

‘ဟာ... အောင်မလေး ဗရတ်သုတ်ခ လက်သစ်လေးတွေ လာကြပြန်ပြီဟာ’

သေချာပါသည်။ စန္ဒာထွေးနှင့် သန္တာကြည်နဲ့အတူ ရဲရင့်ထွေးပါ ပါသည်။ ဦးတက်လူခန့် ပြေးမှတော်ကာကျမည်။ ချက်ချင်းပင် ဒီနေ့ပိတ်သည် စာတန်းကို တံခါးဝမှာ ချိတ်ဆွဲ၍ နောက်ဖက်အိမ်သာထဲသွား၍ ဝင်ပုန်းနေသည်။

စန္ဒာထွေးတို့ ဆိုင်ရှေ့ရောက်လာတော့-

‘ဟယ်တော် ဆရာလည်း မရှိပါလား’

‘ဒုက္ခပဲ၊ ဒီနေ့မှ ငါ့လုပ်ငန်းတွေ အဆင်ပြေမပြေ မေးရမှာ၊ ဒီနေ့က ရက်ရာဇာဟဲ့’

ရဲရင့်ထွေးက အင်္ကျီအစကို မ၊မ၍ ကနွဲ့ကလျ ပြောသည်။ သန္တာကြည်က မျက်နှာရှုံ့မဲ့၍...

‘ဟဲ့... ငါ... ငါ ဗိုက်နာလို့ဟာ၊ အိမ်သာသွားရအောင်’ သုံးယောက်သား အိမ်သာဘက် သွားကြသည်။ အိမ်သာက နှစ်ခန်းတွဲ။ တစ်ခန်းမှာ ဦးတက်လူခန့် ငုတ်တုတ်ရှိ၏။

‘အောင်မလေးဟာ... ငါ မနက်က ဘာအစားမှားလဲ မသိဘူး’

‘အီး... ဟိုအချို့အချောင်ရဲ့ သမီးလျှာကြောရှည်မလေးပါလား’

ဦးတက်လူခန့် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ တစ်ဖက်အိမ်သာ

ခန်းထဲ ကောက်ဝင်သွားသည်။ စန္ဒာထွေးနှင့် ရဲရင့်ထွေးက အပြင်မှာ ရှိသည်။ ရဲရင့်ထွေးက မွဲရွဲပြီးမေးသည်။

‘ဟဲ့... ဗေဒင်ဆရာက ဟောတာမှန်လို့လား၊ ယတြာချေပေးတာရော စွမ်းလား၊ ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင်လုပ်တာရော တော်ရဲ့လား၊ ပွဲပေးတာရော တိကျရဲ့လား၊ ငါကတော့ ဒါမျိုးတွေ သိပ်မယုံချင်ဘူး’

‘အစ်ကိုကလည်း ဆရာက ညီမလေး အိပ်မက်တွေကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့ သူပါ၊ ဘာစွမ်းသလဲမမေးနဲ့၊ မြေလျှိုးမိုးမပျံ့ရုံတမယ်ပဲ’

ဦးတက်လူခန့် ခေါင်းကုတ်ပြီး ညည်းသည်။

‘မြေလျှိုးရင်လည်း မကောင်း၊ မိုးပျံ့ရင်လည်း ခေါင်းဆောင့်မိမှာပဲ’

စန္ဒာထွေး၏ ဆက်ပြောသံကို ကြားရသည်။

‘ဆရာက အရမ်းမှန်တာ၊ တွက်ချက်တာလည်း သိပ်တော်တာ၊ ဟိုကောင်မ သန္တာကြည် ဘုဂလန်တွေလျှောက်လုပ်လို့ ဆရာ ညစ်နေတာပဲရှိတာ’

‘နင့်ဗေဒင်ဆရာက ကိုင်ရီလောက်စွမ်းလား၊ မင်းသိခံလောက်မှန်လား၊ ပုဏ္ဏားတွေလောက် ကွက်တိဖြစ်ရဲ့လား’

‘ပျင်းတောင်ပျင်းသေး’

အိမ်သာထဲမှ သန္တာကြည်ကလှမ်းအော်သည်။

‘အလကားပါဟာ၊ မဟာဘုတ်တိုင်ကို မြူနီစပယ်အလုပ်သမားတွေခေါ်တူးရမဲ့ဆရာ၊ ဟား... ဟား... ဟိုတစ်ခါ လက္ခဏာပေါ်မှာ သန်လျက်လေးပါတယ်ဆိုပြီး ဟောလိုက်တာ၊ အဲဒီလူ ပန်းရန်အလုပ်ရပြီး သန်လျက်လေးကိုင်ရပါရော၊ နှလုံးသားလမ်းကြောင်းမှာ

ကျွန်းခံနေတယ်ဆိုပြီး ဟောလိုက်တဲ့သူကျတော့ တစ်ခါတည်းကလေး ငါးယောက်အမေ မှဆိုးမနဲ့ ရသွားတယ်၊ ဟား... ဟား... ဟား’

သန္တာကြည်က ဟက်ဟက်ပတ်ပတ် ရယ်တော့ ဦးတက်လူခန့် ဒေါသတွေထွက်နေသည်။ ဘာမှလည်း ပြောလို့မရ။

‘ဟဲ့... ဗေဒင်ဆရာက ဟိုစာချိုးကိုတောင် အလွတ်မရဘူးဟာ၊ ဘာတဲ့၊ အောင်လံထူစစ်သူကြီး ဘာတဲ့ဟာ မေ့လို့’

‘ပွဲဟေ့... ပွဲ... ပွဲ’

‘အောင်မလေး... သရဲ... သရဲ... သရဲ’

သန္တာကြည်တစ်ယောက် ကယောင်ကတမ်းနဲ့ ထွက်ပြေးလာပါရော။ စန္ဒာထွေးက အထိတ်တလန့်နဲ့...

‘ဟဲ့... ဘာဖြစ်တာလဲ’

‘ဟိုဘက်အိမ်သာထဲမှာ သရဲရှိတယ်၊ ခုနက သရဲ သရဲဆိုပြီး ထအော်တယ်’

‘သရဲက သရဲဆိုပြီး ကြော်ငြာမလားဟ’

‘ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌတောင် ရပ်ကွက်ထဲ ငါဥက္ကဋ္ဌဆိုပြီး ကြွားသေးဘာပဲ’

သန္တာကြည်က ချွေးသုတ်ရင်း ပြန်ပြောသည်။

ထိုအခါမှ အိမ်သာထဲက ဗေဒင်ဆရာ ဦးတက်လူခန့် ကမူးရှူးထိုးနဲ့ ပြေးထွက်လာသည်။ သန္တာကြည်ကို စူးစူးဝါးဝါးကြည့်ပြီး

‘ဥပမီရုပ်ကို မလေးစားရင် နေပါ၊ ဗေဒင်ပညာကိုတော့ မပုတ်ခတ်ပါနဲ့’

‘ဆရာရယ်... ဒီကောင်မလေးက အမိုက်အမဲလေးမို့ ခွေမယူပါနဲ့၊ ဒါနဲ့ ဆရာက ဘာလို့ အိမ်သာထဲဝင်ပုန်းနေတာလဲ’

‘နင့်တို့ကို ကြောက်လို့’

အောင်မလေး သမီးတို့က ဥစ္စာစောင့်လေးတွေကျနေတာပဲ၊
ဪ... မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါတလောက်မှ အိတ်လီက ပြန်လာ
တဲ့ သမီးအစ်ကို ရဲရင့်ထွေးတဲ့’

စန္ဒာထွေးက ရဲရင့်ထွေးနဲ့ ဦးတက်လူခန့်ကို မိတ်ဆက်ပေး
သည်။

ရဲရင့်ထွေးက ပျော့နွဲ့နွဲ့ ဦးတက်လူခန့်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်
သည်။

‘ဆရာသတင်းကို တုံ့ကြားပြီးပါပြီနော်၊ ဆရာက ခန့်ချော
ကြီးပဲ’

‘မီးသွေးတုံးပြာလူးနေတဲ့ရုပ်ကိုများ’

သန္တာကြည်က မကြားတကြားပြော၏။ ဦးတက်လူခန့်က
ရဲရင့်ထွေးကို ကြည့်ပြီး နာမည်နဲ့လူနဲ့မလိုက်သော အပြုအမူကြောင့်
လေသွား၏။

‘ကိုရဲရင့်ကရော အိပ်မက်တွေဘာတွေပြောင်းပြန်မက်သေး
လား’

‘တို့ကတော့ အိပ်မက်တွေကို မယုံရေးချ မယုံ၊ ဆရာပဲ
စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ဆရာကို ကက်စပီယံပင်လယ်ထဲမှာ သင်္ဘောပျက်
ပြီး ငါးမန်းကိုက်သေတယ်လို့အိပ်မက်မက်ရင် အပြင်မှာ တကယ်ရော
ဖြစ်ပါ့မလား၊ ဆရာက ကက်စပီယံပင်လယ်ဝတောင် ရောက်ဖူးတာ
မဟုတ်၊ ငမိုးရိပ်ချောင်းကိုတောင် ရောက်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီလို
တွေသာ အိပ်မက်တွေ မှန်နေရင် ဆရာလည်း ငါးမန်းကိုက်လို့ သေ
နေပြီ’

‘မင်း ဥပမာပေးတာကလည်း ငါကပဲ အဆစ်သေပေးရမလို့
ဘဲ’

‘အစ်ကိုကြီး ဆရာကို ဒီလိုမပြောပါနဲ့၊ ညီမလေး အိပ်မက်
တွေကို ဆရာကပဲ ကောင်းအောင်စီရင်ပေးနေတာ’

ဦးတက်လူခန့် ကြားဖြတ်၍ ပြောရတော့သည်။

‘ကဲ... ကဲ... ဘွားတော်တို့ လာရင်းကိစ္စကို ပြောကြ’

‘အစ်ကိုက အလှပြင်ဆိုင်ဖွင့်မလို့၊ အဲဒါ အခါကောင်းရက်
ကောင်းလေး ရွေးပေးပါဦး’

စန္ဒာထွေးက ရဲရင့်ထွေးကို လက်ညှိုးထိုးပြ၍ ပြောသည်။

‘ဆရာနော်... တို့အလှပြင်ဆိုင်က အိတ်လီနိုင်ငံမှာလက်
မှတ်ရပြီးသား၊ အင်တာနေရှင်နယ် ဗျူးတီးကွင်းနဲ့ဘွဲ့ရထားတာ၊ ကြွား
တာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ အိတ်လီမှာနေတုန်းက အီဂျစ်ရောမ ဗေဒင်
ပညာရှင်တွေကို လေယာဉ်ပျံနဲ့ တကူးတကခေါ်ပြီး ဆိုင်ဖွင့်ပွဲကို
အကောင်းဆုံးကျင်းပခဲ့တာ၊ ဒီမှာတော့ ညီမလေးညွှန်ပြလို့ ဆရာဆီ
ရောက်လာတာ’

‘အဲဒါများ ဒီကိုဘာလို့ ပြန်လာနေသေးလဲ’

‘အိတ်လီနိုင်ငံ ဗင်းနစ်မြို့မှာ ရေကြီးနေတယ်ကြားလို့
ကြောက်ပြီးပြန်လာတာ’

ဦးတက်လူခန့် မျက်နှာမဲ့ရှုံ့သွားသည်။ ချက်ချင်းပြန်မေး
သည်။

‘ဟ... အဲဒီမှာ မိုးလေဝသနဲ့ ဇလဗေဒ မရှိဘူးလား’

‘သိပါဘူး ဆရာရယ်၊ အဲဒီဗင်းနစ်မြို့မှာ အိမ်တွေတစ်ဝက်
လောက်ကို ရေမြုပ်နေတာလေ’

‘တစ်ခါတည်း ရေနစ်သေသွားလည်း အေးတာပဲ၊ ဒီလာပြီး
ကွပ်ပေးနေတာ’

ဦးတက်လူခန့် ကျိန်ဆဲလိုက်သည်။

လိုရင်းမရောက်နိုင်သော စကားလမ်းကြောင်းကို စန္ဒာထွေးက ပြန်တည့်မတ်ပေးရ၏။

‘ကဲ... ကဲ... အစ်ကိုရယ်၊ လေရှည်မနေပါနဲ့၊ ဆရာ ရက်ကောင်းရက်မြတ်သာ ရွေးပေးပါနော်’

‘ဟာ... ဒီနားမှာ ရွေးလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဆရာ ဓာတ်ခန်းထဲ သွားရမပေါ့၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကောင်း ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တွေကို ပင့်ဖိတ်ရဦးမှာ’
‘ရိုက်ပြီ’

သန္တာကြည်က ခြင်ရိုက်သလိုလိုနဲ့ တဖျန်းဖျန်းရိုက်နေသည်။

* ♣ *

‘ငါ... ငါခေါင်းလျှော်ပြီး ဆံပင်ပုံစံပြောင်းမယ်ဟာ’

‘ဟဲ့... ကောင်မ၊ ငါ့အစ်ကို အလှပြင်ဆိုင်က အလကား လုပ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ နင် အကြောထမနေနဲ့’

‘နင်ကလည်းဟာ နင်အစ်ကို အလှပြင်ဆိုင်ကောင်းကြောင်း ငါကြွားပေးမယ်ဟာ၊ ဖောက်သည်ရှာပေးမယ်ဟာ’

‘ဟာ... နင်က ဖောက်သည်ဘယ်နှယောက် အာမခံနိုင်လို့လဲ’

စန္ဒာထွေး အသံက ကျယ်သွားသဖြင့် ဓာတ်လှေကားစောင့်နေသော သူများ လှည့်ကြည့်ကြသည်။ ဦးအချောင်သမီး သန္တာကြည်က ပိုဆိုးလေ၏။

‘ဖောက်သည်ရှာတာ ဘာခဲယဉ်းလို့လဲ’

အဲဒီလိုပြောရင်းနှစ်ယောက်စလုံး ဓာတ်လှေကားထဲရောက်သွား၏။

‘ဪ... နားပါတယ်၊ ရုပ်ကလေးတွေ သနားကမားနဲ့’
အဘိုးကြီးတစ်ဦးက သံသယမျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်ပြီးပြောသည်။ စန္ဒာထွေးနှင့် သန္တာကြည်နှစ်ယောက်စလုံး ဘာကြောင့်မှန်းမသိ အကြည့်ချင်းဆုံသွားသည်။ ပါးစပ်မှလည်း တပြိုင်နက်ထွက်သွား၏။

‘ဟိုက်... ငါတို့စကား ဘယ်ရောက်သွားသလဲ’
‘ဟီး... မမလေး... ဝို စလှေထပ်ရောက်နေပြီ’
ဓာတ်လှေခါး ဝန်ထမ်းက နားစွန်နားဖျားကြားပြီး ဝင်ပြောသည်။

‘အထပ်ကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့ပြောတဲ့စကားကို ပြောတာ’

သန္တာကြည်က ဓာတ်လှေကားဝန်ထမ်းကို ရန်တွေ့သည်။
‘ဟိုလူကြီး ခုနက ရှင်ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ပြောတာလဲ’
စန္ဒာထွေးက နှုတ်ခမ်းစူပြီး ရန်တွေ့သည်။ အဘိုးကြီးက အကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားပြီး သူတို့ကို ပြန်ကြည့်သည်။

‘ဘာကြည့်တာလဲ၊ ရှင်ပဲ ပြောတာလေ၊ ကျွန်မတို့ကို သနားကမားလေး ဘာလေးနဲ့၊ ကျွန်မတို့က မိကောင်းမခင် သမီးတွေရှင်’
‘ဦးလေးပြောတာ အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုး ပေါက်သွားပုံရတယ်’
‘အံ့မယ် သူကပဲပြောရသေး’

‘ဦးလေးကို တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့ကွယ်၊ ဦးလေးက အမြင်ကို အမြင်အတိုင်းပြောပြချင်လို့ပါ၊ သမီးတို့အသက်အရွယ်နဲ့ ဒီလိုတွေ ဖြစ်သင့်ဘူး’

‘ပြောခါမှ ပိုဆိုးနေပါလား ဟင်း... ဟင်း’
သန္တာကြည်နှင့် စန္ဒာထွေး ဓာတ်လှေကား ပတ်လည်က

အထင်သေးတဲ့မျက်လုံးတွေကြောင့် မျက်မှောင်ကြုတ်နေသည်။

‘သမီးတို့ကို ဦးလေး ပြဿနာရှာတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ အမြဲ
မတော်လို့၊ ဟောဒီသမီးလေးရဲ့ ခေါင်းမှာ ငှက်ချေးတွေနဲ့၊ ဟိုဘက်က
သမီးလေးအင်္ကျီကော်လံမှာ မုန့်ဖုတ်တွေနဲ့’

‘အီး’

‘ဟာ’

နှစ်ယောက်စလုံး ပြုံးတူးပြတ်နဲ့ ခေါင်းကိုစမ်းတဲ့သူကစမ်း
အင်္ကျီကော်လံကို အတင်းကြည့်သူကကြည့်နဲ့ ရှုပ်သွားသည်။ အပေါ်
ဆုံးထပ်ကို ရောက်တော့ လူတွေက ရယ်ဖြဲဖြဲနဲ့ ထွက်သွားကြသည်။
သန္တာကြည်က ခေါင်းပတ်ပတ်လည်ကို လျှောက်စမ်းကာ ဖွနေသလို
စန္ဒာထွေးက သူ့အင်္ကျီကော်လံကို လျှောက်စမ်းနေရသည်။ ဘာငှက်
ချေး ဘာမုန့်ဖုတ်မှမရှိ။

‘ဟာ... ခေါင်းဖြူကြီး ပညာပေးသွားပြီ၊ တွေ့မယ်’

‘ခေါင်းတွေလည်း ပွကုန်ပြီ၊ ဟင်း... ဒီနေ့ ပြဿဒါးစက

ဝိုင်းပါလား’

‘အဘိုးကြီးကို ရှာပြီး ပညာပြန်ပေးရအောင်’

‘အေးဟာ’

စန္ဒာထွေးနှင့် သန္တာကြည် စူပါမတ်ကက်အနံ့ လျှောက်

ကြသည်။

‘ဟာ... ဟိုမှာ တွေ့ပြီ’

‘ဘာလုပ်မလဲ’

‘အနားအရင်ဆုံးသွားမယ်’

အဘိုးကြီးက အင်္ကျီတန်းမှာ ရွေးနေ၏။ တစ်ခေါင်းလုံးလည်း

ဖွေးလို့။ စန္ဒာထွေးတို့ သူ့နောက်ကို ကပ်သွားသည်။

‘ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

‘ကြာခံတွေကို မီးမြှိုက်မယ်ဟာ’

‘ဟာ... ပြဿနာ ရောမကြီးတွေ မလုပ်နဲ့’

‘ဘယ်သူမှ မသိအောင် လုပ်မယ်ဟာ’

စန္ဒာထွေးက တားမရ။ အင်္ကျီတွေကွယ်ပြီး မီးခြစ်နဲ့ တစ်
ဘက်ကခေါင်းဖြူကို မီးလှမ်းရှို့သည်။ ဝန်ထမ်းတွေလစ်လပ်နေတဲ့
အချိန်မို့ ခေါင်းကိုမီးစွဲမြန်သွား၏။

‘ရှဲ့...’

‘အောင်မလေး သေပါပြီ’

‘ဟာ... ခေါင်းဖြူက မိန်းမအသံကြီး’

‘ဟက်က ထွက်ပေါ်လာသော ခေါင်းကတစ်ခေါင်းလုံး
ဆံပင်ဖြူနုကျားဖြစ်နေသော ကောင်မလေး။ ဆံပင်တွေထဲ အငွေ့တွေ
ထွက်နေသည်။

လူတွေလည်း ဝိုင်းအုံလာသည်။ လူတစ်ဦးက အနီးရှိ ခေါင်း
လျှော်ရည်ဘူးနဲ့ ဆံပင်တွေကို မီးငြိမ်းအောင် သုတ်ပစ်၏။

‘သဲ... သဲ... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ’

အသံရှင်က ဆံပင်မီးလောင်နေသော ကောင်မလေးနား
ရောက်လာသည်။ စန္ဒာထွေး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

‘ရဲနောင်မိုး’

သန္တာကြည်ပါ ရောယောင်၍ မျက်လုံးပြူးသွားပြန်၏။
ရဲနောင်မိုးက ဒေါသဟုန်ပြင်းစွာဖြင့် စန္ဒာထွေးတို့ကို စူးစိုက်ကြည့်နေ
သည်။

သူသာ နဂါးတစ်ကောင်ဖြစ်သွားလျှင် စန္ဒာထွေးတို့ ဟိန်ရှိုး
မားပြာဖြစ်နေပြီ။

‘မင်းတို့ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ’

ရဲနောင်မိုးက ရှုံ့နေသော ဆံဖြူမဘက်ကလိုက်၍ပြောသည်။

‘ဪ... ရှင်က ဒီမှာတဲ့ခုတ်နေတာပေါ့လေ၊ ရှင်ဟာ လူလိမ်လူညာပဲ ကိုရဲနောင်မိုး’

‘ကိုကို သူက ဘယ်သူလဲ၊ ကိုကိုနဲ့ သိလို့လား’

ဆံဖြူမက အတင်းမေးသည်။ ရဲနောင်မိုးက...

‘အလကားပါ၊ ကိုကိုရဲ့ မပြောပလောက်တဲ့ ရည်းစားဟောင်း ပါ၊ ဪ... စန္ဒာ မင်းကို ဖိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါ ငါနဲ့ အိမ်က စေ့စပ်သဘောတူထားတဲ့ ကောင်မလေးလေ’

ရဲနောင်မိုးက ပြောင် ခိုရိလေသည်။ သန္တာကြည်က ဝင်ညောင်၏။

‘ရဲနောင်မိုး နင်ဟာ ငါ့သူငယ်ချင်းရဲ့ အချစ်ကို တန်ဖိုးမထားတဲ့ ကောင်ပဲ၊ နင် အလကားပဲ’

‘နင့်သူငယ်ချင်းက သူ့ဘဝအတွက် အိမ်မက်တွေပဲ မက်နေတာကိုး၊ လက်တွေ့ဘဝမှာ ဘာမှသုံးမရဘူး’

စန္ဒာထွေး အဆုံးစွန်ပေါက်ကွဲပြီ။

‘ရှင်... ရှင်’

စန္ဒာထွေးက လက်မြန်သူပီပီ ကောင်တာပေါ်ရှိ ကတုံးမပလာစတာရုပ်ခေါင်းနဲ့ ရဲနောင်မိုးကို ထုချလိုက်သည်။

‘ဒုန်း... ဒုန်း’

ခေါင်းတုံးမ ကွဲအက်သွားသလို ရဲနောင်မိုးလည်း ကွဲပြဲသွား

၏။

* * *

‘အရပ်လေးက တော်တော်အသက်ဝင်တာပဲ’

ဦးစိန်ခက် တစ်ယောက် ရောမခေတ်က စစ်သည်ရုပ်လေးတို့ ကြည့်နေပြီး အားရဖွယ်ပြောနေသည်။ ထိုစဉ် ခြံထဲသို့ ကားတစ်စီး ဝင်လာသည်။

‘စန္ဒာထွေးဆိုတဲ့ ကောင်မရှိသလား’

ဦးစိန်ခက် တင်းသွားသည်။ သူ့တူမကို မာမာထန်ထန်မေးရအောင် ဘယ်သူတုန်း။

အိမ်ထဲ ဝင်လာသူတွေက ရဲနောင်မိုး၊ သူနဲ့ စေ့စပ်ထားတဲ့ ကောင်မလေးနှင့် ရဲနောင်မိုး မိဘတွေပင်ဖြစ်သည်။

‘အ ကိစ္စများရှိလို့လဲ တူမောင်’

‘အဘိုးကြီး... ရှင့်တူမ ဘယ်မှာလဲ၊ ဒီမှာ ကြည့်စမ်း၊ ငါ့သားကို လုပ်သွားတာ၊ ငါ့ချွေးမကိုလည်း ဆံပင်မီးရှို့သွားတာ’

‘ဗျာ... ကျုပ်တူမက အဲဒီလောက်ကောင် အစွမ်းထက်လို့လား’

ဦးစိန်ခက်က အူတူတူနဲ့ မေးသည်။

‘ဘာရှင့်... ရှင့်တူမ လုပ်ပုံက ကောင်းသေးလား၊ ကျွန်မတို့ မကျေနပ်ဘူး၊ တရားစွဲမယ် ဟင်း’

ရဲနောင်မိုးအမေက ဆွေ့ဆွေ့ခုန်နေပြီ။

‘ကျုပ်ကို ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်လည်း ပြောကြပါဦး’

ရဲနောင်မိုးက စုတ်တသပ်သပ်နဲ့ အံကြိတ်၍ ပြောပြသည်။

‘ဟာ... ဒါ... ကျုပ်တူမ မှားတာမှ မဟုတ်တာပဲ’

‘ရှင်... ရှင့်တူမဘက်က လိုက်မပြောနဲ့’

‘ခင်ဗျားသားက မျက်နှာများတာလည်း ထည့်ပြောဦး’

ဦးစိန်ခက်က ခါးထောက်၍ပြောသည်။

‘ရှင်တူမ အရူးမကို ကျွန်မသားက စိတ်ဝင်စားတယ်ထင်လို့
လား’

‘ခင်ဗျား... တော်တော်လွန်နေပြီနော်၊ ကျုပ် ဝါရင့်ရှေး
ဟောင်းသမားတစ်ယောက်အနေနဲ့ သည်းခံနေတာ၊ တော်တော်ကြာ
ပြီ၊ ကျုပ်တူမက ခင်ဗျားတို့ထင်သလောက် မရူးဘူး၊ ဟာ... ဟုတ်
ပါဘူး မဆိုးဘူး’

‘ဘာပဲပြောပြော ကျွန်မကတော့ မကျေနပ်ဘူး’
အဘွားကြီးက အော်ပြောသည်။
‘မကျေနပ်ရင် ခင်ဗျားသားကို ကျုပ်တူမအတွက် တောင်းပန်
ခိုင်း’

ဦးစိန်ခက်ကလည်း ချဲ့ချေပြီ။ ရဲနောင်မိုး အဖေကလည်း
တစ်စခန်းထလာပြန်၏။

‘ခင်ဗျား လူကြီးစကားပြောပါ ဦးစိန်ခက်’
‘ကျုပ်က ချီလိမ်လေးစို့ပြီး ပြောနေလို့လား’
‘ခင်ဗျားတူမ ကျုပ်သားကို တောင်းပန်ရမှာ’
‘သစ္စာမရှိတဲ့ ခင်ဗျားသားကို တောင်းပန်မဲ့အစား ကျုပ်တူမ
က ကိုက်မဲ့ခွေးတစ်ကောင်ကို မကိုက်ပါနဲ့လို့ဘဲ တောင်းပန်လိုက်မှာ
ပေါ့’

‘အဖေ... သား... သား... ခွေးနဲ့တန်းတူဖြစ်သွားပြီထင်
တယ်’

ရဲနောင်မိုးက သူ့ကိုယ်သူ ဇေဝေဝေါဖြစ်နေဟန်နဲ့ပြောသည်။
‘အောင်မလေး... အောင်မလေး... မကျေနပ်ဘူး’
အဘွားကြီးက နတ်ပူးသလို အော်သည်။ ဦးစိန်ခက်က ချာခနဲ
လည်ထွက်သွားကာ နံရံပေါ်က ဓားတစ်ချောင်းကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်သည်။

ရဲနောင်မိုးတို့ လေးယောက်စလုံး မျက်လုံးပြူးသွား၏။
‘ခင်ဗျား... ခင်ဗျား... အဲဒီလောက်ထိ ပြဿနာ မရှာနဲ့နော်’
‘အခု ဘယ်နှနာရှိရှိပြီလဲ’
‘ဟို... ဟို... နေ့လည်နှစ်နာရှိ’
ရဲနောင်မိုးက တုန်တုန်ရီရီနဲ့ ပြောသည်။
‘ဒါ... ဘာဓားလဲ သိလား’
‘မ... မသိဘူး’
အဘွားကြီးက နောက်သို့ဆုတ်ရင်းပြောသည်။
‘မသိရင်မှတ်ထား၊ ကုန်းဘောင်ခေတ်က ဓားတစ်လက်၊
ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ကိုလမ်းဖယ်ပေးရင်တော်တော်ကောင်းမယ်’
လေးယောက်စလုံး နှစ်ယောက်တစ်တွဲစီ ဖြစ်သွားသည်။
ဦးစိန်ခက်က ဓားကြီးကို ရှေ့သို့ဆန့်တန်းပြီး သူတို့တတွေ
ကြားမှ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်သွားသည်။
‘ဟား... ဟား... ဟား... ကျုပ် ဒီဓားကြီးကို ရှေးဟောင်း
ပစ္စည်းဆိုင်သွားပို့ဖို့ နောက်ကျနေပြီ’

* ♣ *

အခန်း(၅)

ကျားနဲ့ဆင် လယ်ပြင်၌ တွေ့ကြုံချေပြီ။ ဘယ်သူက ကျားလဲ။ ဘယ်သူကဆင်လဲ။ တစ်ဖက်က မကျေနပ်မှုတွေ စုနေတဲ့ ကပိလ တိုင်း ပဉ္စာလရာဇ်ပြည် စုဋ္ဌနီဗြဟ္မဒတ်မင်းရဲ့ အတိုင်ပင်ခံ အမတ် ပုဏ္ဏားကြီး ကေဝဋ္ဌပုဏ္ဏား။

တစ်ဖက်က ဝိဒေဟရာဇ်တိုင်း မိတ္ထီလာပြည်ရှင် ဝိဒေဟရာဇ် မင်းကြီးရဲ့ စစ်သူကြီး မဟော်သဓာ။ သူတို့ရဲ့နောက်မှာ အသင့် စောင့်ဆိုင်းနေကြသော တပ်တွေရှိသည်။ စုဋ္ဌနီ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကို ကေဝဋ္ဌပုဏ္ဏားက မဟော်သဓာကို အနိုင်ရရန် သူ့အနေနဲ့ သံတမန် နည်းဖြင့် ချုပ်ထိန်းရန် ကတိပေးပြီး ကွင်းပြင်ထဲသို့ ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မဟော်သဓာသည် လက်တွင်း၌ ပတ္တမြားလေးတစ်လုံးကို ကိုင်လာလေသည်။ လက်ဖဝါးပေါ်တွင် တင်ထားသော ပတ္တမြားလေး သည် အရောင်အသွေးတလုံတလုံရှိချေသည်။ ကေဝဋ္ဌပုဏ္ဏားသည် အမှီ တန်လှသော ပတ္တမြားကို မျက်စိကျပ်မတတ် ကြည့်ရှုနေ၏။

‘အသင်ပုဏ္ဏားကြီး... ကျန်းမာပါစလေ’

‘အို... မဟောသဓာ တစ်ရှုရှစ်ပါးသော မင်းအပေါင်းက ကျွန်ုပ်တို့ ပဉ္စာလရာဇ်ပြည်ကို အညံ့ခံကြလေပြီ၊ အသင်တို့ ဝိဒေ ဟရာဇ်တိုင်း တစ်ခုတည်းသာလျှင် မည်သည့်အချိန်ထိ ကြံ့ကြံ့ခံနိုင် ထားမည်လော၊ ဆောလျှင်စွာ အညံ့ခံခြင်းသာလျှင် သင်တို့အဖို့ သက် သာလွယ်ကူလှပေမည်’

‘အို... အသင်ပုဏ္ဏားကြီး ကျွန်ုပ်သည် အသင်နဲ့တွေ့ဆုံဖို့ရာ တိုင်းရေးပြည်ရေးကိစ္စမဟုတ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ မိတ္ထီလာတိုင်းက အသင် တို့ကို နည်းနည်းမျှ မယှဉ်နိုင်ပေ။ ကျွန်ုပ် အခု အသင့်ကိုတွေ့ချင် တာက ကျွန်ုပ် လက်ဖဝါးပေါ်တင်ထားသော နန်းတွင်း ပတ္တမြား ကြောင့်ပဲ’

ကေဝဋ္ဌပုဏ္ဏား၏ ကျဉ်းမြောင်းလှသော မျက်စိများ ကျယ် သွားသည်။

‘ဘယ်လို မဟောသဓာ’

‘ဟုတ်ပါတယ် ပုဏ္ဏားကြီး၊ ဒီမိတ္ထီလာပြည်ရှိ သယံဇာတ တစ်ခုဖြစ်သော ပတ္တမြားသည် အသင်လို ဉာဏ်ပညာကြွယ်ဝသော ဘုန်းတန်ခိုးပြည့်စုံသော ပညာရှိတစ်ဦးအတွက် ထိုက်တန်သည်ထင်၍ ကျွန်ုပ် အသင့်အား လက်ဝယ်ပေးအပ်ရန် လာခြင်းဖြစ်ပေသည်။

‘အသင်... တကယ်ပြောတာလား မဟောသဓာ’

‘ကျွန်ုပ်လို စစ်သူကြီးတစ်ဦးက အသင့်အား ပမာမခန့်လုပ်၍ လိမ်ညာမည်လော’

မဟောသဓာက ပတ္တမြားလေးကို ပေးရန် ရှေ့သို့တိုးလှိုက် သည်။

ကေဝဋ္ဌပုဏ္ဏားကြီးက ပတ္တမြားလေးကို အသင့်ယူရန် သူ့ လက်ကို ဖြန့်လိုက်သည်။ မဟောသဓာက ပတ္တမြားလေးကို ပုဏ္ဏား

ကြီးလက်သို့ မထည့်ဘဲ လက်ဘေးမှကပ်၍ အောက်သို့ချပစ်လိုက်သည်။ ကေဝဋ်ပုဏ္ဏားကြီးမှာ လောဘရမ္မက်ကြီးစွာဖြင့် အောက်ကျသွားသော ပတ္တမြားကို ကောက်ယူရန်ပြင်သည်။ ပတ္တမြားမှာ မဟောသဓာရဲ့ ခြေထောက်နားကျသွားသည်။ ကေဝဋ်ပုဏ္ဏားကြီးက အတင်းကောက်ရန်ပြင်စဉ် မဟောသဓာက ပုဏ္ဏားကြီး ဦးခေါင်းကို သူ့လက်ဖြင့် ဖိကာ မြေပြင်သို့ ပွတ်တိုက်လေသည်။

‘ဟ... အသင်ပုဏ္ဏားကြီး ကျွန်ုပ်ကို မရှိခိုးနဲ့လေ၊ ပစ္ဆာလရာဇ်သားတို့ ကျွန်ုပ်အား အသင်တို့ပုဏ္ဏားကြီး ရှိခိုးနေပြီလော’ ဝိဒေဟရာဇ်တိုင်းသားတို့က တစ်ခဲနက်အော်ဟစ်ကြသည်။
‘ဟား... ဟား... ကေဝဋ်ပုဏ္ဏားကြီး ပြေးပြီဟေ့၊ လိုက်လော့’

‘ပုဏ္ဏားကြီး ငါတို့သခင်ကို ကြောက်ပြီးဆုတ်ချေပြီဟေ့’
‘ပစ္ဆာလရာဇ်တိုင်း ရှုံးပြီဟေ့’
ကေဝဋ်ပုဏ္ဏားကြီး နဖူးကိုပွတ်ကာ သုတ်ချေတင်ထွက်ပြေးချေပြီ။ မိတ္ထီလာတိုင်းသားတို့ရဲ့ အော်သံများကို ကြားရသည်။
‘အာဆင်နယ် နိုင်ပြီဟေ့... ဟေ့’

အလွန်တရာမှ စူးရှသော အသံဖြင့်ကြားကြောင့် စန္ဒာထွေးအိပ်မက်မှ လန့်နိုးသွားသည်။ ဘယ်နှယ် မိတ္ထီလာတိုင်းကနေ အာဆင်နယ်ဖြစ်သွားရသတန်း။ အိပ်မက်ထဲမှာ သူက မဟောသဓာ၊ ရဲနောင်မိုးက ကေဝဋ်ပုဏ္ဏားကြီးဖြစ်နေသည်။ ကောင်းခန်းရောက်မှ အာဆင်နယ်ဘောလုံးအသင်းက ဘယ်ကနေ ဝင်လာမှန်းမသိ။ ဘယ်သူအော်လိုက်မှန်းလဲ မသိ။ အာဆင်နယ်အသင်းနဲ့အတူ စန္ဒာထွေးဆီသို့ ဘော်လုံးတစ်လုံးပါရောက်လာသည်။ ရိုးရိုးလာခြင်းမဟုတ်။ ပြတင်းပေါက်မှန်ကို ကွဲစေပြီးမှ ရောက်လာခြင်းပင်။

လယ်ကီးအတွက် ကီး

‘ဝမ်း’
‘ဘယ်သူပစ်တာလဲ’
စန္ဒာထွေးက အော်ဟစ်တော့ ဦးစိန်ခက်ပါ သူမအခန်းထဲ ဖုန်းသုန်းကားနဲ့ ရောက်လာသည်။

ဘောလုံးလာရာ အပြင်ကို ကြည့်သော် စန္ဒာထွေးရော ဦးစိန်ခက်ပါ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။ ကလေးတွေ ဘောလုံးကန်နေခြင်းမဟုတ်။ ဆံပင်ဖုတ်သိုက်နဲ့ ယောက်ျားလျားလေးတစ်ယောက် ခါးထောက်၍ သူတို့ကို စူးစူးဝါးဝါး ပြန်ကြည့်နေသည်။ ဟိုဘက်ခြံမှ အသစ်ပြောင်းလာသော လူတွေထဲမှ တစ်ယောက်ဖြစ်မည်။ စန္ဒာထွေးတို့ အိမ်ပြင်ကို ဘောလုံးကိုင်၍ ထွက်သွားသည်။ အာဆင်နယ်အသင်းသမလေးကို အလျော်တောင်းရမည်။

‘ဘွားတော်လေး ခြေသရမ်းလှချည်လား’
စန္ဒာထွေးက ရန်တွေ့သည်။ ယောက်ျားလျားလေးက...
‘ပြတင်းပေါက်မှန်ပဲထိတာ၊ ခင်ဗျားမျက်ခွက်ကြီး ထိသွားလို့လား၊ ခင်ဗျား မျက်ခွက်ကြီးမှန်ရင်လည်း ဘောလုံးကိုတောင် နှားနီနီဆေးပစ်ရမယ်’

‘နင် မိုက်ရိုင်းလှချည်လား’
‘ရိုင်းရိုင်းပဲ၊ တစ်ဆွဲလုံး တစ်မျိုးလုံး ဒီအတိုင်းပဲ၊ သဘောမိက်၊ ပြတင်းမှန်ဘယ်လောက်တန်သလဲ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ခင်ဗျားတို့တစ်အိမ်လုံး ဘယ်လောက်တန်သလဲပါ သိချင်တာ၊ နောက်ဒီထက်ဆိုးမှာပါ’

‘ဟ... ကောင်ကလေး မင်းကလည်း မှားသေး၊ စကားပြောကလည်း အပေါ်စီးက ဘယ်လိုလေးလဲ၊ အိမ်နီးချင်းမို့ သိပ်မပြောချင်ဘူး’

‘ဟုတ်တယ်၊ တို့က မာမာပဲ၊ ထမင်းစားတာတောင် ပျော့ပျော့ဆိုမစားဘူး။ အမြဲအပေါ်စီးကပဲ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် လေယာဉ်ပျံတောင် စင်းလုံးငှားပြီး ဟိုနားဒီနား သွားချင်တာ၊ သဘောပေါက်’

ယောက်ျားလျာမလေးက ကြက်ခေါင်းဆိတ်မခံ အလွန်စွာလေသည်။

လှစ်ကန်ကန်နိုင်သော ယောက်ျားလျာမလေးပင်။

‘ဒါဆိုရင် မင်းကလေးက နောက်တစ်ခါတို့အိမ်ကို ပေါက်ကရတွေလုပ်ဖို့ ကြံစည်ဦးမယ်ပေါ့’

‘ခင်ဗျားတို့၊ ခုလိုရန်တွေ့လို့ ကျုပ်မလဲ ကြံစည်ဦးတာကယ်ဆို ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ကြောင့် မှန်ကွဲတာကို ပြောပြလည်လည်လာပြောရမဲ့ဥစ္စာ’

‘ဪ... ငါတို့က ကန်တော့ပွဲနဲ့ လာပြောရမှာလား’

ဦးစိန်ခက်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ ဝင်ပြောသည်။

‘ဖြစ်နိုင်ရင် လုပ်ရမှာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပဲနော်၊ မနေ့က ပရီးမီးယားလိဂ်မှာ အာဆင်နယ်အသင်းနိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ပျော်ပစ်လိုက်တာ၊ နောက်တစ်ခါ အာဆင်နယ်နိုင်ရလည်း ဒီလိုပဲ လုပ်ပစ်မှာ သဘောပေါက်’

‘ဟုတ်ပြီ၊ ကြိုက်သွားပြီ၊ ငါလည်း ဘောလုံးပွဲခရေစီပဲနဲ့ အာဆင်နယ်အသင်း ရုံးရင် ငါတို့အိမ်မှာ နာမည်ကြီးတီးဝိုင်းတစ်ဖွားပြီး ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတစ်ခုလုပ်ပစ်မယ်၊ အဲဒါကျရင် နင် မငိုရဘူးနော်’

‘ဘာ... သေတောင်မငိုဘူး’

စန္ဒာထွေးက လိလိုက်တော့ ယောက်ျားလျာမလေး စွေစွေသွားသည်။

‘မနက်ဖြန်ည အာဆင်နယ်ပွဲရှိတယ်၊ ခင်ဗျားကြီးတို့ရှိသ’

မှန်တွေအကုန်ကွဲပြီ သဘောပေါက်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် လောက်လေးဝှပ်စတတ်တဲ့ကလေးတွေကိုပါ ခေါ်ထားပစ်ဦးမယ်နော်’

‘ကဲ... ဦးလေးရယ် မနက်ဖြန် သင်္ချာပွဲကိုသာမို့၊ တီးဝိုင်းတစ်ဝိုင်း အမြန်ဘွတ်ကင်လုပ်ထားဦးမယ်’

‘တွေ့မယ်... တွေ့မယ်’

ယောက်ျားလျာမလေး ဒေါသဖြင့် ခြိမ်းခြောက်သွားသည်။

‘စန္ဒာထွေး နင်တော့ ပြဿနာတစ်ခုရှိတယ်နော်၊ တင်သွင်းနေတာပဲ၊ အခုလည်း မြွေပွေးခေါင်းကို လျှော်ပေးရမယ် ပြီ’

‘ဦးလေးကလည်း ဒါ အပျော်ပါ၊ ဥပမာ အိမ်ကပ်တံမှာ ရဲအောင်ခိုးဖူးကို မြေပြင်မှာ ပွတ်တိုက်ရတာ အရသာရှိတယ်တာ’

‘ငပေါ့မလေး’

ဦးစိန်ခက်က ခပ်ပြတ်ပြတ်မှတ်မှတ်ချသည်။

‘ဒီမောင်နှမနှစ်ယောက်ကြောင့် တော်တော်ခက်နေပြီ၊ သွားလာသူ ညီမလေးနှင့် ယောက်ဖရေ ငါ့အဖြစ်ကို လာကြည့်လှည့်ပါဦး’

ဦးစိန်ခက် သူ့အခန်းထဲတွင် လဲလျောင်းရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သနားလို့ မဆုံးဖြတ်နေသည်။ ဒီမောင်နှမနှစ်ယောက်ရဲ့ တာဝန်သည်

သူ့ထဲတွင်သာ ဝန်ဝဲနေချေသည်။ ရဲရင့်ထွေးနှင့် စန္ဒာထွေးတို့မောင်နှမ၏ မိဘတွေကား သူတို့ လူမမယ်ကလေးဘဝကတည်းက ဆုံးပါးသွားခဲ့ချေပြီ။ အတိတ်အကြောင်းကို ပြန်လှန်သော် ဦးစိန်ခက်အဖို့

နီးလုံးခုလုဖြစ်ရလေ၏။

ဦးစိန်ခက်သည် သူ့ခုတင်အောက်မှ ရှေးဟောင်းသေတ္တာကပ်ရံကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ပင့်ကူမျှင်တွေအလိမ်းလိမ်းတက်နေသော

သေတ္တာလေးကို ဖုန်ခါလိုက်သည်။ ဦးစိန်ခက် သေတ္တာလေးကို ဖုန်ခါလိုက်သည်။

အထဲမှ မှန်ဘောင်ကွပ်ထားသော ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံ ထွက်လာသည်။

‘ဒီဓာတ်ပုံတွေကို စန္ဒာထွေးတို့ မောင်နှမ မသိအောင် လျှို့ဝှက်ထားတာ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်ပါပြီလား’

ဓာတ်ပုံတွေကား အဖြူအမည်း မှိုပင်စွန်းနေပြီ။ ဓာတ်ပုံတွေကတော့ စန္ဒာထွေးအဖေ နတ်ကနေပုံနဲ့ အမေဖြစ်သူက လက်ဝှေ့ထိုးနေပုံတွေပါ။

‘အိမ်ထောင်ရေးလမ်းကြောင်း အရမ်းအားနည်းနေတယ်’

ဦးတက်လူခန့်က မသက်သာလှသော မျက်နှာပေးကြည့်ပြောသည်။ သန္တာကြည်က ဦးတက်လူခန့်ကို မြင်ရင် အမြဲကလီအသံပိစိ...

‘ဆရာ အရမ်းအားနည်းနေတော့ ဘာတွေအိုအိုးမကောင်းလို့မယ်’

‘အေးပေါ့ဟာ၊ နင့်အလှည့်ကျမှ အက်ဆစ်တွေဝါ ပါးစပ်လောင်းထည့်လိုက်၊ ညည်းပါးစပ်ကို Stop ပါဦး’

‘သန္တာကြည်ကလည်း ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်းပါဟာ’

စန္ဒာထွေးက သတိပေးတော့ သန္တာကြည် ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားသည်။

‘ဆရာ ဟောတာတွေ အရမ်းမှန်တယ် ဆရာ၊ အခု သရုပ်ရှယ်ထားတဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်က သမီးအပေါ် သစ္စာမဲ့တယ်၊

ကြောင့် သမီး သူ့ခေါင်းကို ဆော်ထည့်လိုက်တယ်၊ သစ္စာမဲ့တဲ့ ယောက်ျားတွေကို ဒီလိုပညာပေးတာ သမီး မမှားပါဘူးနော်’

‘သမီး မှန်တာပေါ့၊ ရာဇဝင်တွေထဲမှာ သစ္စာမဲ့တဲ့ယောက်ျားတွေကို သဘာဝတရားက ဒဏ်ခတ်တာတွေရှိတယ်၊ သဘာဝတရားက ကြည့်မနေပါဘူး။ သမီး အခုလက်ရှိ ဘာလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးနေလဲ’

‘အိပ်မက်ထဲမှာ ဒင်းကို တစ်စစဖြစ်အောင် နှိပ်ကွပ်ချင်တယ်’

‘လက်ကားရော သမီး ဘာလုပ်ချင်သေးလဲ’

‘သမီး လက်တွေ့မှာ ဘာမှမလုပ်ချင်တော့ပါဘူး၊ မိန်းကလေးဘဝလည်း စလွန်တာမျိုးကတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ ဆရာရယ်’

‘ဪ... ဟုတ်ပါတယ်၊ ခေါင်းကွဲအောင်ပဲ ရိုက်ပြီးတော့’

ဦးတက်လူခန့်က စိတ်ထဲမှ ချဉ်၍ ခေါ်လိုက်သည်။ ပြောသာ ပြောရတာ။ ဦးတက်လူခန့်လည်း ဒီကောင်မလေးကို ဗေဒင်ကိုးစားအသုံးချပြီး မြှောက်ပင့်နေတာ ကြာပြီ။

သူ့အတွက်လည်း နေ့စဉ် ဝင်ငွေလေး ပိုပိုသာသာလေးရတာကိုး။ တစ်ခါတလေ သန္တာ ကြည်ဆိုသော တရုတ်မ ဗရုတ်သုတ်ခကျတာကလွဲ၍ပေါ့။

‘သမီးမွေးနေ့ ကျော်ပြီလား’

‘ရောက်ဖို့ သုံးလလောက်လိုသေးတယ်’

ဦးတက်လူခန့်က မေးစေ့ကို စိန်ပြေနပြေ ပွတ်၍...

‘သမီး ကံကြမ္မာပြုဟန်က ဒီမွေးနေ့မကျော်ခင် ပိတ်မိနေတာ’

‘လည်းတန်းမီးပွိုင့်မှာ ပိတ်မိသလိုလား ဟင်’

သန္တာကြည်က ဝင်၍ ဆပ်ဆော့ပြန်သည်။ စန္ဒာထွေးက...

‘ကောင်မရယ်... နင့်ပါးစပ်ကို အရင်ပိတ်ထားစမ်းပါ။ ဆရာ
ဈာန်စဝင်ဘဲနေနေဦးမယ်’

‘ဒီလို သမီးရဲ့ ကံကြမ္မာအဆိုးအကောင်းဆိုတာ အသက်
အိုင်းအခြားအလိုက် ဖြစ်ပေါ်တတ်တယ်။ သမီး ဖူးစာဘက်ဟာ
သမီးအတွက် မထင်မှတ်တဲ့သူ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဘာလဲဆိုတာတော့
ဆရာ အသေးစိတ်မခန့်မှန်းနိုင်ဘူး’

‘ဆရာ... အဲဒီမထင်မှတ်တဲ့ ဖူးစာဘက်ကို ကျွန်မ အိပ်မက်
ထဲထည့်မက်ခွင့်ပါဝါထည့်ပေးပါလား’

‘ဟာ... အဲဒီကိစ္စက အင်တာနက်ထဲထည့်သလောက် လွယ်
တာမဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုလုပ် သမီးရယ်၊ မြားနတ်မောင်ပုံကို ပုံတူဆွဲပြီး
သမီးခေါင်းအုံးအောက်ထားထည့်ချေ။ ဒါမှမဟုတ် မြားနတ်မောင်နဲ့
အတူတူ မင်းသားတစ်ယောက်ယောက်ပုံထားကြည့်ပါလား။ သမီးဖူးစာ
ဘက်ဟာ အဲဒီမင်းသားနဲ့ တူတဲ့သူဖြစ်နေနိုင်တယ်နော်’

ဦးတက်လူခန့် အရူးတို့ နက်တဲခေါ်ခံရမ်းကစားခိုင်းသလို
လုပ်ချေပြီ။ ဘုံမြောက်၍တင်မက စကြာဝဠာအပြင်ဘက်ထိ
ပို့လွှတ်လေ သည်။

‘မြားနတ်မောင်ပုံက ဘယ်ကရှာရမလဲ’

‘ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်ကို ဆွဲခိုင်းပေါ့’

‘ဟာ... ဟဲ့... စန္ဒာ... ငါတို့အိမ်ဘေးမှာ ပန်းချီဆရာ
သတိုးသူဆိုတာ ရှိတယ်ဟ၊ သူက ရာဇင်သမိုင်းတွေနဲ့ မှီပြီး ရုပ်လုံး
ဖော်ပန်းချီတွေဆွဲတာ။ သူ မြားနတ်မောင်ဆိုတာကို ဆွဲတတ်မယ်ထင်
ပါ’

သန္တာကြည်က အားရပါးရဝင်ပြောသည်။ စန္ဒာထွေးက
သဘောကျစွာဖြင့် မခိုးမခန့် တစ်ဝက်တစ်ပျက် ရယ်လိုက်သည်။

‘အဲဒါက သိပ်မထူးဆန်းပါဘူး၊ ဗိုမင်းသားပုံဆိုတာက ခက်
မယ်’

‘နင်က ဘယ်သူ့ကို ခရေမီဖြစ်နေသတန်း’

‘ဒီလေး၊ ဘက်ဟမ်း၊ ရွှန်းနီပဲ ကောင်းမလား၊ ဂျွန်စော၊
ဘရက်ပစ်၊ ထွမ်ခရပ် ကောင်းမလား၊ သူထူးစံ၊ မြင့်မြတ်၊ မိုးအောင်
ရင်ပဲ သင့်တော်မလား’

‘နင်ကလည်း ရူးပါ’

သန္တာကြည်ကကား စန္ဒာထွေးကို တခုတ်တရက်ကို နားလည်
မပေးနိုင်ငေ ၇။ သူ့ဆရာပြောသမျှ လိုက်လုပ်နေတာ သဘာဝကို
ကျော်လွန်

* ♣ *

အခန်း(၆)

စန္ဒာထွေး တစ်ခါတလေ အိပ်မက်မမက်တော့ စိတ်ထွေနေတတ်သည်။ ဦးစိန်ခက်ကတော့ သူ့တူမ ငြိမ်နေလျှင် ပို၍သာ၍ သဘောကျပေ၏။ ဟိုတူမတစ်ကောင် ရဲရင့်ထွေးကလည်း မာမရှိန်းပေါင်းစုံနှင့် လျှောက်သွားနေစာတ်သူ။ အခု ဦးစိန်ခက် မျက်စိရှေ့မှာ စန္ဒာထွေးလေး စာအုပ်ဖတ်ပြီး ငြိမ်နေသည်။ လိုစဉ် အိမ်ရှေ့မှခေါ်သံကြားရသည်။

‘ဟဲ့... ဟဲ့... ထွေးရေ... ဟဲ့... ငါတို့ အကြည်တို့ အသန်းတို့ပါဟဲ့’

ဦးစိန်ခက် ထွက်ကြည့်တော့ ဘယ်လိုမှ အချိုးမကျသော မိန်းမလျာနှစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူတို့က ဦးစိန်ခက်ကို ငြိတိတိ ကြည့်ကာ...

‘ဟယ်... တို့လေးလေးကြီး’

‘ဘာ... လေးလေးကြီးလဲ၊ နင်တို့က ဘာကိုင်ဖူးလို့လဲ’

‘ဟုတ်ပါဘူး တို့အန်ကယ်ပါ၊ ဟိုလေ ထွေးရှိလား’

‘မရှိဘူး၊ မနက်ကတည်းက ထွက်သွားတာ အခု ဘယ်နားမှာ ကားတိုက်လို့ ဘယ်အအေးခန်းထဲရောက်နေသလဲ မသိဘူး’

ဦးစိန်ခက်က ခပ်ချဉ်ချဉ်မို့ ဒဲ့ပြောပစ်လိုက်သည်။

‘ဟိုလေ... အကြည်တို့က ကိစ္စရှိလို့ပါ၊ ဟိုလေ... အကယ်ဒမီမင်းသမီးကြီးတစ်ဦးကို အလှပြင်ဖို့ ရက်ချိန်းပေးထားတာလေ၊ အဲဒါ... အဲဒါ’

‘ဪ... အဲဒီမင်းသမီးကြီးကို ရမန်ကြီးတစ်ပတ်ပြီးရင် ရုံးထုတ်တော့မှာလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ တစ်ခါတည်းကို အမိန့်ချ၊ အာ... ဦးကလည်း ဘာပြောတာလဲ၊ အသန်းတို့တောင်ယောင်ကုန်ပြီ’

‘ဦးကလည်း သိပ်နောက်တာပဲ သွား’

မာမရှိန်းနှစ်ယောက်က နောက်ဆုံးပေါ် အိမ်ကလီနည်းတွေ နှင့် လှုပ်ရမ်းနေကြသည်။ ထိုစဉ် ခြံတံခါးဖွင့်၍ လူတစ်ယောက်ဝင်လာသည်။

ဟိုဘက်ခြံက ဧကားမလေးပင်။

ယောက်ျားလျာမလေး။

‘ဦးလေးကြီး ဟိုဘွားတော်ရှိလား’

‘ငါ့တူမကိုများ ဘွားတော်လေး ဘာလေးနဲ့’

ဦးစိန်ခက်က ဘုကျကျ ပြန်ပြောသည်။ မာမရှိန်းနှစ်ယောက်က ယောက်ျားလျာမလေးကို ကြည့်ပြီး အိမ်ကလီလုပ်နေပြန်၏။

‘ဟယ်... သူငယ်လေးလား’

‘ဘာ... သူငယ်လေးလဲ၊ ကျုပ်နာမည်က ဂျမ်းတုံးမ၊ ခင်ဗျားတို့လို တောင်တစ်ခြမ်း မြောက်တစ်ခြမ်းကောင်တွေနဲ့ စကားပြောရတာ မသတိဘူး’

‘အောင်မယ်... တို့ကိုများ စော်စော်ကားကား’

မာမရှိန်းနှစ်ယောက်က ဂျမ်းတုံးမကို ကက်ကက်လန်အောင် ပြန်ရန်တွေ့သည်။

‘ဟေ့လူတွေ ကျုပ်ဘူနေတာနော် အစားခံရမယ်’

‘ဘူမှတော့ အစားခံရမှာပဲ၊ ဟဲ... ဟဲ... ဟုတ်ဘူးလား အသန်းရဲ့’

‘ဘူဘူချင်း တူနေရင် ဝှမ်းသွားမယ်’

ဂျမ်းတုံးမက လေးဝှက်ထုတ်၍ တစ်ခါတည်းချိန်ပစ်လိုက်သည်။

မာမိနှစ်ယောက် ပြူးတူးပြတ်ဖြစ်သွားသည်။ ဂျမ်းတုံးမက တကယ်လုပ်မဲ့ပုံ။

ဦးစိန်ခက်က တားရသည်။

စန္ဒာထွေးလည်း ဆူညံ ဆူညံတွေကြောင့် အပြင်ထွက်လာရသည်။

‘ကောင်မလေး ဘာကိစ္စလဲ’

‘ညက ဘောလုံးပွဲကြည့်လား’

‘မကြည့်မိလိုက်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ အာဆင်နယ်အသင်း ညက ရှုံးသွားတယ်’

‘အဲဒါ ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ’

‘အဲဒါ ကျုပ် ရှုံးကြွေးလာဆပ်တာ၊ သဘောပေါက်’

‘ဂျမ်းတုံးမက လက်မထောင်ပြီး ပြောသည်။’

ဒီကောင်မလေးပုံစံက တော်လှန်ရေးဇာတ်ကားထဲက ဇင်မာဦးပုံစံ ပေါက်နေသည်။

‘အောင်မာ... နင်က ဘာရှုံးကြွေးဆပ်ချင်လို့လဲ’

လက်ကီးအတွက် ကီး

၇၉

‘မကြားဖူးဘူးလား၊ ကတိသစ္စာ တည်သောခါ၌ နွယ်မြက် သစ်ပင်တောင်’

‘အခွန်လွှတ်ဈေးထဲ ရောက်သွားသေးတာပဲ’

‘ဘာပြောတယ်၊ ဝင်မရှည်နဲ့၊ ရုပ်တွေကိုက နီနီပင်ပြာလူးထားတာကျနေတာပဲ’

မာမိနှစ်ဦးကချော်တော့သေ့ အတွန့်တက်သဖြင့် ဂျမ်းတုံးမက ပိတ်ဟောက်လိုက်သည်။

‘ကဲ... ကဲ... ဂျမ်းတုံးမ၊ နင့်ကို ငါတစ်ခုမေးမယ်၊ နင့်က ယောက်ျားလေးလား မိန်းကလေးလား’

‘မိန်းမစိတ်ပေါက်နေတဲ့ယောက်ျား’

‘ဟာ... ဘာတွေပြောနေတာလဲ ပြောင်းပြန်ကြီး’

ဦးစိန်ခက် စိတ်တွေညစ်လာပြီ။ စန္ဒာထွေးက သဘောကျ၍ ရယ်သည်။

‘ဟယ်... သူများတို့ကို စောင်းပြောတယ်တော့’

‘အာ... တော်ကြပါတော့၊ ဟိုမရောက် ဒီမရောက်တွေနဲ့ အရပြန်ကြတော့ စိန်ခက်ဒေါသထွက်လာရင် မင်းကြီးရန်နောင်ရဲ့ ဝမ်းနွဲ့ပါးစားဆီ လက်ရောက်သွားမယ်နော်’

ဦးစိန်ခက်က စိတ်မရှည်တော့၍ အော်လိုက်သည်။

‘ဟယ်... ယိမ်းနွဲ့ပါးစားက သူများတို့အတွက်လား အန်ကယ်... ကယ်’

‘အေး နင်တို့လည်ပင်းနှစ်ခုစလုံး ငုတ်စိဖြစ်သွားမယ့်အား...’

‘ဟယ်... လည်ပင်းကတစ်ခုတည်း ခန္ဓာမှာပါတာ’

‘အာ... နင်တို့နှစ်ယောက်ပေါင်း နှစ်လည်ပင်းပေါ့ဟာ၊
ငါရောပြောလိုက်လို့’

‘ရုပ်နေတာပဲ၊ သွားမယ်၊ ရှုံးကြွေးကို ကြုံမှပဲ ဆပ်တော့
မယ်’

ဂျမ်းတုံးမက စန္ဒာထွေးကို မျက်စိတစ်ဘက်မှိတ်ပြပြီး လျှာ
ထုတ်၍ ထွက်သွားသည်။ အသန်းတို့က ခါးထောက်၍ ဘုကြည့်
ကြည့်နေသည်။

‘ဟဲ့ကောင် ဗလာမတွေ နင်တို့လည်း ပြန်ကြတော့ သွား’
‘အောင်မလေး သွားမှာပါ သွားမှာပါ၊ ဟွန်း... အားအား
လျားလျား တစ်ဆိတ်ရှိ တို့ကိုပဲ မာန်မဲနေတာ’

‘ဟုတ်ပါ၊ အန်ကယ်ကြီးရုပ်ကိုက မီးကွက်ပုံနဲ့’
‘ဘာ... ငါ့ကိုများ စိန်ခက်အကြောင်း မသိသေးဘူး ထင်
တယ်’

ဦးစိန်ခက်က ပုဆိုးကြီးကို မတင်လိုက်သည်။ အသန်းတို့
လည်း ခြံထဲမှ ထွက်ပြေးကြပါရော။ အသန်းတို့ခြံဝလည်းရောက်ရော
ဘယ်ကနေစောင့်နေမှန်းမသိတဲ့ ခွေးနှစ်ကောင်ကလိုက်ဆွဲပါလေတော့
သည်။

‘ဟဲ့... ဟဲ့... ခွေးတွေ လုပ်ကြပါဦး’
အသန်းတို့နှစ်ယောက် တစ်ခါတည်းထွက်ပြေးကြပါရော။
ခွေးနှစ်ကောင်ကို လွှတ်လိုက်တဲ့သူကတော့ ဂျမ်းတုံးမလေ။

တစ်ဖက် အိမ်ဝရန်တာ အပေါ်ထပ်မှ သဘောကျပြီး ရယ်နေ
သည်။

စန္ဒာထွေးကလည်း ဝရန်တာပေါ်ကနေ အသန်းတို့ကို တွေ့
ရသည်။

‘ဟေ့... မမ... မနက်ဖြန်အားလား’

‘အားပါတယ်၊ အဲ... မအားဘူး၊ ဗေဒင်ဆရာဆီ သွားရဦး
မယ်’

‘မမကို တို့ မုန့်လိုက်ဝယ်ကျွေးမလို့’

‘ရပါတယ်၊ စားရတာပေါ့’

ဂျမ်းတုံးမက စန္ဒာထွေးကို ဖလိုင်းကပ်ပုံစံလုပ်ပြသည်။ စန္ဒာ
ထွေးလည်း ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားသည်။ သူလည်း ယောင်
ပြီး ဖလိုင်းကပ်လုပ်လိုက်ရသည်။ မိန်းကလေးအချင်းချင်းပဲ ဘာမှ
မဖြစ်တာ။

‘ဒီဂျမ်းတုံးမက ငါများ သဘောကျနေလား မသိဘူး၊ မဟုတ်
သေးပါဘူး၊ ဗေဒင်လေးဘာလေး မေးပြီး ယတြာတွေချေဦးမှပဲ၊
ဖူးစာရှင်က ပေါက်ကုရတွေပဲဖြစ်နေသလားလို့၊ ဆရာတက်လူခန့်က
လည်း ဘာမှကို တိတိကျကျ သေသေချာချာ မရှိဘူး၊ ဒီဂျမ်းတုံးမကို
ငါ... ငါ့အစ်ကို ရဲရင့်ထွေးနဲ့ ဖူးစာရေးပေးလိုက်ရင်ကောင်းမလား
မသိဘူး၊ ငါ့အစ်ကိုလည်း မိန်းမမယူဘဲ ယောက်ျားယူမှာ၊ ဒင်းက
လည်း ယောက်ျားမယူဘူး မိန်းမယူမှာ၊ ဟာ... ရုပ်ယှက်ခတ်နေတာပဲ
ကွယ်’

စန္ဒာထွေး တွေးရင်းနဲ့ ခေါင်းမူးလာသည်။

* ♠ *

ချိန်းထားတဲ့ ကော်ဖီဆိုင်လေးက အလေးတက်ပါးပါးလေးနဲ့
မရှိတာနဲ့ ဂီတသံလေး နားဆင်ရသည်။ စန္ဒာထွေး စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့
ရဲနောင်မိုးနှင့် ထိုင်နေကျဆိုင်ကလေးကို ဂျမ်းတုံးမအား ချိန်းလိုက်ခြင်း
ပင်။

ဂျမ်းတုံးမက မျက်နှာပြောင်၊ ဆံပင်မှတ်သိုက် အကွင်း
တစ်ဖက် ဂျင်းဘောင်းဘီနဲ့ တကယ့်ကို ခေတ်လူငယ်ဒီဇိုင်း။

တော်ရုံ တန်ရုံမျက်စိမှောက်တဲ့သူက ယောက်ျားလေးအောင်ပဲ
ထင်နေမည်။

‘မစန္ဒာ ကော်ဖီချည်းပဲ သောက်မနေနဲ့၊ တစ်ခုခုစားလေ’

‘မစားတော့ပါဘူးဟာ၊ ရင်ပြည်နေလို့’

‘မစန္ဒာထွေး ဘာတွေမလန်းတာလဲ၊ ဧကန္တတော့ ရည်းစားကို
လွမ်းနေတာလား’

‘လွမ်းစရာ ရည်းစားက သူများနောက်ပါသွားလို့’

စန္ဒာထွေးက ပြောရင်းနဲ့ သတိတရ ပုံရိပ်တွေက ဆင့်ပွားလာ
သည်။

‘အဲဒီကောင်က အစ်မကို ထားသွားလို့လား’

‘ပက်ပက်စက်စက်ကို ထားသွားတာ၊ ဒီဆိုင်လေးဟာ သူနဲ့
အစ်မ ထိုင်နေကျ ဆိုင်လေးပေါ့၊ ကံပါလေ ဒါတွေက ပြီးခဲ့ပါပြီ’

‘တောက်... တော်တော်မိုက်ရိုင်းတဲ့ကောင်’

ဂျမ်းတုံးမက လေထဲကို လက်သီးနှစ်ချက်လောက် ဝှေ့ပြီး
ပြောသည်။

‘ခုနေ ဒီကောင်ရောက်လာရင် အစ်မ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး’

‘ကြည့်ရတာ ပြဿနာအကြီးအကျယ်၊ တတ်ခဲ့ပုံရတယ်’

‘အကြီးအကျယ်တင်မက အကွဲအပြတောင် ဖြစ်ခဲ့သေး’

‘ဟာ... ဒီကောင် အစ်မကို တော်တော်ပျော်ကြမ်းခဲ့တာပဲ၊
အခု ဒင်းနဲ့ တွေ့သေးလား’

‘တွေ့ဖို့နေနေသာသာ’

စန္ဒာထွေးစကား တို့လိုတန်းလန်းဖြစ်သွားသည်။ ဆိုင်ထဲသို့
စုံတွဲတစ်တွဲ ကော့ကာမော့ကာ ဝင်လာသည်။ မထင်မှတ်သောဒင်း။
ရဲနောင်မိုး။

လက်ချင်းချိတ်ထားတာက သူနဲ့စေ့စပ်ထားသော ကောင်မ။
ဒင်းမကလေးက ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်နဲ့ နားထဲမှာလည်း MP4 နားကြပ်နဲ့၊
ကင်းလိပ်ရှော့လို ပြောင်ပြောင် ဘောင်းဘီကျပ်နဲ့။ ကျက်သရေနဲ့
ဟီရိုဩတ္တပတရား ကင်းမဲ့စန့်ထဲရောက်နေတဲ့အတိုင်း။ ဂျမ်းတုံးမက
မင်သေသွားသော စန္ဒာထွေးကို အကဲခတ်မိသွားပြီး သူကြည့်ရာ
နောက်ဘက်သို့ သမင်ည်ပြန် ကြည့်လိုက်သည်။ ချက်ဆိုနားခွက်က
မီးတောက်။

စာတန်းထိုးတာနဲ့ အစအဆုံးသို့နေတဲ့ မြန်မာကားကို ကြည့်မိ
သလိုမျိုးပေါ့။

‘နေနေသာသာ မဟုတ်၊ အခုနေလိုမီးလိုပူပြီး ရေခွေးဋ္ဌေလို
နီ ဆူချင်နေပြီ’

‘အစ်မ... အိုး... ချစ်လှစွာသော ငါ့အစ်မ... စိတ်တွေ
လျှာ... ဒီပညာပေးရေး အစီအစဉ်ကို ဂျမ်းတုံးမ ရုပ်သံကနေအပိုင်း

ကဲအဖြစ် လွှင့်ပေးပါမယ်၊ ဒီကောင် သေချာတယ် မဟုတ်လား’
‘ဒင်းရုပ်ကို ကော်ပတ်စားရွှေဘော်ထိုးထားရင်တောင် မှတ်မိ

သေး’
စန္ဒာထွေးက လက်နှစ်ဘက်ကို ဆုပ်ချေပြီးပြောသည်။

‘သူတို့ထွက်သွားတဲ့အချိန်မှ ပညာပေးမယ်’

ဂျမ်းတုံးမက မေးစေ့ကို ပွတ်၍ ပြောသည်။

စန္ဒာထွေးက...

‘ဖြေရှင်းရမဲ့ အပေါက်မျိုးတော့ မလုပ်နဲ့နော်’

‘စိတ်ချပါ၊ ခေါင်းလေးတစ်ချက်သုံးလိုက်ရုံပဲ’

ရဲနောင်မိုးတို့အတွဲက တဟီးဟီး တဟားဟားနဲ့ ရွှင်မြူးနေကြ

သည်။

စားသောက်ပြီးတော့ အပြင်ကို ပြန်ထွက်ဖို့ပြင်သည်။

‘ကဲ... အစ်မရေ... ဆွန်ဇူးကျမ်းထဲက ဗျူဟာစပြု၊ အစ်မက ရဲနောင်မိုးကို ထိပ်တိုက်တွေ့ပြီး ပြဿနာရှာရမယ်၊ အခု သူတို့က ဒီဘက်လမ်းကနေ လျှောက်သွားမှာ၊ အစ်မက ဟိုဘက်ကိုကူးပြီးရပ်စောင့်နေ၊ ဂျမ်းတုံးမက ရဲနောင်မိုးကို အစ်မဆီ လွှတ်လိုက်မယ်ဟုတ်လား’

‘ဟိုကောင်မကရော’

‘ဂျမ်းတုံးမ ထိန်းထားမယ်၊ အစ်မ ပီရိုပါစေ၊ သူတို့လျှောက်ရင်းနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ လမ်းပြင်ပြီး ကတ္တရာအသစ်ခင်းထားတာရှိမယ်၊ အသစ်ခင်းတယ်ဆိုပေမဲ့ တစ်ကွက်စာလောက်ပဲ ခင်းနေတာ၊ ကားတွေသိအောင် တားထားတာရှိတယ်၊ ဒါဆို ဂျမ်းတုံးမက အရင်ကြိုဖယ်ထားမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား၊ ခုထိ ရှင်းသလား’

‘ရှင်းတယ်၊ ကျန်တာ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ’

ဂျမ်းတုံးမက စန္ဒာထွေးကို တိုးတိုးလေး ကပ်ပြောသည်။ ပြီးနောက် သူတို့နှစ်ယောက် အပြင်ကို ပြေးထွက်သွား၏။ ဟိုစုံတွဲက မလှမ်းမကမ်းမှာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ထုရယ်ချေရယ်နဲ့ ကျီစယ်နေကြသည်။ စန္ဒာထွေးက လှစ်ခနဲ ကားလမ်းကူးသွားသည်။ မသိမသာ ထီးနဲ့ကွယ်ပြီး လမ်းပြင်နေတဲ့ နေရာမနီးမဝေးမှာ စောင့်နေ

သည်။ ဂျမ်းတုံးမက ရဲနောင်မိုးတို့တွဲကို လျှပ်တပြက်ကျော်တက်ကာ လမ်းပြင်နေတဲ့ နေရာက သတိပေးဆိုင်းဘုတ်ကို ရွှေ့ပစ်လိုက်သည်။ မသိမသာပေါ့။ ကားတွေကလည်း ရှင်းနေသည်။ ပြီးမှ ရဲနောင်မိုးတို့ဆီ တည့်တည့်ပြန်လျှောက်လာသည်။ ဟိုအတွဲက ရှေ့တူရှူကို ဘာမှ မမြင်။ ဂျမ်းတုံးမက ဒီအတိုင်းလာတာမဟုတ်။ လက်ထဲတွင် အုတ်ခဲတစ်လုံးနဲ့။

‘ကိုရဲနောင်မိုး’

ဗြန်းခနဲ ခေါ်သံကြောင့် ရဲနောင်မိုး လန့်သွားသည်။ ကြည်နူးနေတာတွေ့လို့ ပျက်ရှသွားသည်။ ဂျမ်းတုံးမက အုတ်ခဲကိုရွယ်ကာ...

ခင်ဗျားကို စန္ဒာထွေးက တွေ့ချင်နေတယ်၊ အဲဒါ ဟိုဘက်လမ်းမှာ စောင့်နေတယ်၊ သွားတွေ့ချေ’

‘သူ... သူနဲ့ငါ ဘာမှမပတ်သက်ဘူး’

‘သူကလည်း ခင်ဗျားကို ပတ်သက်... ပတ်ဘူး၊ ဟိုတစ်ခါက ကိစ္စတွေကို တောင်းပန်ချင်လို့၊ သွားတွေ့လိုက်ပါ၊ ကျုပ် လူမိုက်တော့မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သွေးထွက်တာကိုမြင်ရင် ထမင်းစားဝင်အိပ်ပျော်တဲ့ကောင်နော်’

‘ဘရဏီ... မင်းနေခဲ့နော်၊ ကိုယ်သွားရှင်းလိုက်မယ်’

ရဲနောင်မိုး အရဲစွန့်၍ တစ်ဘက်လမ်းကို ကူးသွားသည်။ သူ့ကောင်မကတော့ မကျေမချမ်း မတင်မကျနဲ့ ရပ်ကျန်ခဲ့သည်။ သူမကလည်း ဂျမ်းတုံးမရဲ့ အုတ်ခဲကိုလန့်နေပုံရသည်။ ဂျမ်းတုံးမက ရဲနောင်မိုးထွက်သွားတာနဲ့ အုတ်ခဲကို ပလက်ဖောင်းပေါ် ပွပ်ခနဲ ပစ်ချလိုက်၏။

‘အောင်မလေး’

ဘရဏီ ငယ်သံပါမတတ် ထိတ်လန့်သွားသည်။

“ဘာမှမကြောက်နဲ့၊ ဘာမှမလုပ်ဘူး၊ ကြောက်တတ်ရင် နှစ်ခါသေမယ်”

တစ်ဘက်လမ်းက စန္ဒာထွေးဆီကို ရဲနောင်မိုး ကူးသွားသည်။

“မင်းနဲ့ငါနဲ့ ဘာမှရှင်းစရာကို မလိုတော့ဘူး စန္ဒာ”

“ရှင် မရှင်းလေမဲ့ ကျွန်မ ရှင်းရမယ်”

အသံတွေက ကျယ်နေသဖြင့် ဘေးလူတွေက စည်ပင်သာယာ ဝန်ထမ်းတွေထင်သွားပေဦးမည်။ စန္ဒာထွေးက များခေါ်သော အနေဖြင့် တစ်လှမ်းလျှောက်လိုက်သည်။ နောက်သုံးလှမ်းဆို လမ်းပြင် ကတ္တရာအသစ်ခင်းထားတဲ့ နေရာနဲ့ ကွက်တိ။

“မင်းနဲ့ငါ ဘာမှမပတ်သက်နဲ့တော့၊ ငါ့ကို ဝင်မရှုပ်နဲ့တော့”

“ရှင်တို့ ကျွန်မ မကျေနပ်ဘူး”

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ တစ်လှမ်း။ ရဲနောင်မိုးလည်း တစ်လှမ်း။

“မင်းကွာ၊ တော်ပြီ”

“ရှင်တို့ ကျွန်မ ပြောမယ်၊ ရှင်ကောင်မက ဘာလဲ ရှင်သိထား”

နောက်ထပ်တစ်လှမ်း။ ရဲနောင်မိုးက တစ်လှမ်းဦးသွားကာ သူ့ရှေ့ကောင်မချီပြီး စန္ဒာထွေး မေးခွန်းအရှိန်ကြောင့်။

“ဘရဏီက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ၊ မင်းပြောစမ်း”

“သူက အရင်ပန်းဆိုင်တန်းမှာ”

“ဘာ”

ရဲနောင်မိုး အသံကကျယ်သွားသည်။ ကတ္တရာအသစ်ခင်းတဲ့ နေရာနဲ့ ကွက်တိ။ စန္ဒာထွေးက လေသံကို ငါးဆယ်လောက်လျှော့ချ လိုက်ပြီး---

“အလှပြင်ဆိုင်တစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်ဖူးတယ်”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဟိုမှာကြည့်လိုက်ပါဦး၊ ရှင်ကောင်မတို့...”

ဂျမ်းတုံးမက စိတ်ချရသည်။ ဘရဏီတို့ လတ်အတင်သွားနေပြီ။ ရဲနောင်မိုး လန့်သွားသည်။ ချက်ချင်းပင် ခေါင်းတင်စောင်းတင်။

“အဲဒါ သူ့ဖောက်သည်လား မသိဘူး၊ ဘေးမှာလည်း တက္ကစီ တစ်စီးနဲ့”

“ဪ... မင်းတို့က ဒီလိုအကွတ်ဆင်ထားတာတို့၊ ဒီမှာ စန္ဒာထွေး... ဘရဏီကို မင်းထက်ငါ ပိုချစ်တယ်၊ ဘရဏီက မင်းလို အိပ်မက်ရှူး ရူးနေတဲ့သူ မဟုတ်ဘူးကွ”

ရဲနောင်မိုး ကားကို အပြတ်ပြောပြီး ကားရှင်တာနဲ့ ထမ်းကို ဖြတ်ကူးလိုက်သည်။ တစ်ဘက်လမ်းတို့ မရောက်ခင် အသွား အပြန်လမ်းရဲ့ အသံမှာ တုံ့ခနဲရပ်သွားသည်။ ရပ်မှာပေါ့။ ကတ္တရာတွေက ခြောက်မှမခြောက်သေးတာ။ ခြေတိုတပ်နေချေပြီ။ လှုပ်စရာ ရှားမရ။ ကွတကွတနဲ့။ ဂျမ်းတုံးမက တဟားဟားနဲ့ အော်ရယ်နေပြီ။ အဲဒီကျတော့မှ သတိပေးဆိုင်းဘုတ်ကို ခြေ ခြောက်သည်။ ရဲနောင်မိုးက ဘယ်လိုမှ ရုန်းမရ ထွက်မရ၊ ထားတွေ့တ တခေါ်ပေါ် တဝီဝီနဲ့။

ဘရဏီလည်း သူ့ရည်းစား လမ်းခေါ်မှာ ကိုရိုးကားထား ဖြစ်နေတာကို ကြည့်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိပေ။ ရဲနောင်မိုးမှာတော့ လမ်းလယ်ခေါင်မှာ တကယ့်ကျောက်ရုပ်လို ဖြစ်နေပြီ။ ဘရဏီက လမ်းကူးလာမည်အလုပ် ရဲနောင်မိုးက အတင်းတားရသည်။

“ဘရဏီ... မလာနဲ့ ပြဿနာပဲ”

တွံတေးသိန်းတန် သီချင်းထဲကလို ဖြစ်နေပြီ။ ဖိုး သဘောပေါ်

တက်ခဲ့မယ်ဆိုတာထက် ဆိုးနေပြီ။ ရဲနောင်မိုးကလည်း ဖိနပ်ချွတ်ပြီး သွားရအောင်ကလည်း မလွယ်။ ကားတွေက သတိထားပြီး အော်နေရသည်။ ကားတွေကတော့ ရဲနောင်မိုးကို ကွေ့ရှောင်သွားပေမဲ့ ကားမောင်းတဲ့ သူတွေက အော်သွားတာပေါ့။ အရှက်ကို ဒင်းပြည့်ကျပ်ပြည့် ကွဲကရော။

‘ရည်းစားနဲ့ အသည်းကွဲတာပဲ ကားလမ်းမပေါ် တက်သေချင်ရတယ်လို့ ရုပ်ကလေးက သနားကမားနဲ့’

‘ဒီအရူးကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေကြောင်းကြုံမဲ့ အရူးပဲ’

စန္ဒာထွေးကတော့ ဂျမ်းတုံးမရဲ့ ပျူဟာတွေကို ချီးကျူးခဲ့ရလေသည်။ ရဲနောင်မိုး ဒီတစ်ချီတော့ အပီအပြင်ကို ခံစားလိုက်ရသည်။

* ♠ *

အခန်း(၇)

‘စန္ဒာထွေးရေ... စန္ဒာရေ’

အိမ်ရှေ့က ခေါ်သံကြောင့် စန္ဒာထွေး အပြင်ကို ထွက်လာသည်။ အိမ်ရှေ့တွင် ကားတစ်စီး ရပ်ထားသည်။ ဝင်လာသော အမျိုးသမီးက ဆံပင်အကြေကောက် မီးကွက်မျက်မှန်နားဆွဲသံကွင်းကြီးနဲ့ မျက်နှာကလည်း မှုန်နေအောင်ဖွေးနေသလို ဝတ်ဆင်ထားသော စတိုင်မှာ လှပကျော့ရှင်းနေသည်။

‘ဘယ်သူလဲ မသိဘူး’

အမျိုးသမီးက မျက်မှန်ကြီးကိုချွတ်လိုက်ကာ...

‘နင် ငါ့ကို မမှတ်မိတော့ဘူးလား စန္ဒာ’

‘ဟာ... ဝါးခြမ်းပြား... အဲလေ... လှည့်မ္မာ’

ဟုတ်ပါသည်။ သူတို့တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဘဝကနေ ဘွဲ့ရပြီးနောက် ကွဲကွာနေကြသော သူငယ်ချင်းတွေထဲတွင် တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်သော လှည့်မ္မာ ဖြစ်သည်။ ကျောင်းပြီးတာနဲ့ ဂျပန်မှာ အလုပ်သွားလုပ်နေသူ။ ကျောင်းတုန်းကတော့ လှည့်မ္မာသည် စတိုင်တစ်ဖြစ်သည်။ (ကွင်းဖဲထက် ပိုကြီးသောကြောင့်)။

အလှသရဖူဆောင်းတာထက် စိုးဇော်ဆို မှီရာနီးရာနဲ့ ဆွဲလုပ် ဆွဲထုတ်တတ်သောကြောင့် အဆောင်က သူတွေက သူမကို ရန်စွယ်ကြား က လှည့်မှာဟူ၍ သမုတ်ကြသည်။ အခုတော့ အရင်လို ပါးကွက်ကျား လေးနဲ့ ဝါးခြမ်းပြားခန္ဓာကိုယ်မဟုတ်တော့။ မိတ်ကပ်အကောင်းစားနဲ့ ဝါးကျည်တောက်ပူးလေးလို ဖြစ်နေပြီ။ ဂျပန်မှာ ရေဘယ်လောက်ချိုး သလဲမသိ။ အသားတွေလည်းဖြူလာသည်။

‘နင် ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်တာလဲဟာ၊ နင်က တစ်သား မွေး တစ်သွေးလှဖြစ်နေတာ’

‘ဟဲ့... ဟဲ့... ငါ အိမ်ထောင်တောင် မကျသေးဘူး’

‘ဆောရီးဟာ၊ ငါပြောချင်စေလောသွားလို့၊ နင်က ရေခြား မြေခြားမှာ လှချင်တိုင်းလှနေတာပေါ့ဟာ၊ အခု မြန်မာပြည်ကို အလည် ပြန်လာတာလား’

‘ဂျပန်တော့ ပြန်မှာဟာ၊ ဒီမှာတော့ ခဏပဲ’

‘အေးဟာ၊ ဂျပန်ပြည်က သဲကန္တာရတွေမှာ ကုလားအုတ်စီး ချင်လိုက်တာ’

‘စန္ဒာ... နင်ကတော့ ကျောင်းတုန်းကအကျင့်တွေ မပျောက် သေးဘူးဟာ၊ အခု နင် ငါ့ကို တစ်ခုကူညီဦး၊ အခု ဒီမှာ မင်္ဂလာဆောင် တာဟာ၊ ငါ့အမျိုးသားက မြန်မာပဲလေ၊ ဂျပန်မှာ ငါတို့ဖူးစာဆိုကြတာ၊ မိဘတွေကလည်း ဒီမှာပဲဆိုတော့ ရက်ကောင်းရက်မြတ်ရွေးပြီး တစ် ခါတည်း မင်္ဂလာဆောင်သွားမယ်’

‘အေး... အဲဒါ ငါက ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ ခန်းမငှားပေးရ မှာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ရေခဲမုန့်မှာပေးရမှာလား၊ နင့်အတွက်ဆို ဝဲလ် ကမ်းပါပဲ ဝါးခြမ်းပြားရယ်’

လှည့်မှာ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

‘အခြားမဟုတ်ဘူးဟာ၊ နင့်ကို သတို့သမီးအရံလုပ်ခိုင်းမလို့၊ ငါတို့ကလည်း အနောက်တိုင်းဆန်ဆန် မင်္ဂလာဆောင်မှာဆိုတော့ အရံ တွေကလိုတယ်လေ၊ နင်ဘယ်လိုသဘောရသလဲ၊ ဟို အယူအဆတွေ ကို ခေါင်းထဲမထည့်ထားစမ်းပါနဲ့’

‘အေးဟာ... လုပ်တော့လုပ်ပေးချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့’

‘အဝတ်အစားအတွက် မပူနဲ့၊ ငါ စီစဉ်ပေးမယ်၊ နင် စင်ဒရဲ လားလေးလို လှပသွားစေရမယ်၊ ဒါပေမဲ့ နင်က အရပ်နည်းနည်းပု တော့ ခွာမြင့်ဖိနပ်တော့ စီးရမယ်၊ ငါ့သူငယ်ချင်း စန္ဒာက လှပါတယ်’

လှည့်မှာက အချို့ကျွေးတော့ စန္ဒာထွေး သဘောခွေသွားသည်။ မင်းသမီးတွေတောင် အားအားလျားလျား သတို့သမီးအရံလုပ်နေကြ သေးတာပဲ။

‘နင်ရော... အိမ်ထောင်မပြုသေးဘူးလား’

ဤစကားက စန္ဒာထွေးကို အတိတ်ဟောင်းပြန်ဆွဲခံရသကဲ့သို့ ဖြစ်စေ၏။ လှည့်မှာက ဘာမှမသိသေးသူပီပီ စကားကို အရှိန်မသတ် ဘဲ ဆက်ပြောသည်။

‘ရဲနောင်မိုးနဲ့ နင်နဲ့ ကြိုက်နေကြတုန်းပဲလား၊ ယူချင်လည်း ယူတော့ဟာ’

‘အဲဒီအကြောင်းတွေ မပြောချင်ပါဘူး ဥမ္မာရယ်’

‘အောင်မလေး ဘာအခက်အခဲရှိလို့လဲ၊ နင်ကလည်း နင်တို့ ရည်းစားသက်တမ်းပဲ ငါးနှစ်ကျော်နေပြီ၊ ငွေလေးဘာလေး စုမထား ဘူးလား၊ နှစ်ယောက်စလုံးက အလုပ်ကိုယ်စီရှိတာပဲ၊ အချိန်ဆွဲမနေနဲ့ ဟာ’

လှည့်မှာက သူ Flowနဲ့ သူထည့်နေသည်။ စန္ဒာထွေးသာ သံပုရာသီး ငုံမိသော မျောက်မလေးလိုဖြစ်နေ၏။

‘ငါ့ဘက်က ဒီလောက်မဟုတ်ဘူး၊ ရဲနောင်မိုးဘက်က စမှားတာ’

‘ဟာ... နင်တို့က အဲဒီလောက်အဆင့်တောင်ဖြစ်နေပြီလား၊ ဘုရားရေ... အဲဒါဆိုလည်း လူကြီးတွေကို တိုးတိုးတိတ်တိတ်တိုင်ပင်ပြီး သေသေချာချာ ညှိနှိုင်းစီစဉ်ကြလေ၊ တော်ကြာ ဟိုဒင်းဟိုဒွာတွေ ဖြစ်လာရင် မကောင်းဘူး၊ နင်ကလည်းဟာ ကိုယ့်ရည်းစားကို အဲဒီလောက်ထိ အလိုမလိုက်နဲ့လေ’

‘အေးဟာ၊ ရဲနောင်မိုးက သူ့ဘက်က ဘယ်လိုမှကို အလျှော့မပေးတာ’

‘ဟာ... နင်ကလည်းဟာ၊ ပြီးတာတွေကို ပြောမနေနဲ့၊ နင်တို့လည်း ယူတော့’

လှည့်မ္မာက ဘာမှဆက်မမေးချင်တော့ဘဲ အပြတ်သာပြောလိုက်သည်။

‘ဟဲ့... ဟဲ့... ဥမ္မာ ငါ့စကားတွေ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ’

‘ဟ... နင်တို့တော်တော်ခရီးရောက်နေပြီဟ’

စန္ဒာထွေးက ခုမှ သတိပြန်ဝင်လာသည်။ သူက ခုနက ဆွေးသလိုလို လွမ်းသလိုလိုနဲ့ အဆီအငေါ့မတည့်စွာ ပါးစပ်ထဲရှိရာကို ပေမှေးမှေးနဲ့ ပြောနေခြင်းပင်။ အဲဒီကျမှ တကယ့်အဖြစ်မှန်အစအဆုံးကို စန္ဒာထွေးမှ ပြန်ပြောင်းရှင်းပြရသည်။ စန္ဒာထွေးတို့လုပ်လိုက်ရင် ကိုယ့်စကား ဘယ်ဘူတာဆိုက်နေမှန်းမသိ။ ဇွတ်တင်နေတော့တာပဲ။ လှည့်မ္မာက သဘောကျ၍ ရယ်မောနေသည်။

‘နင်တို့အဖြစ်ကလည်းဟာ ဘာကြီးလဲ၊ အဓိကတရားခံက အဲဒီဗေဒင်ဆရာဦးတက်လူခန့်ဖြစ်နေပြီပေါ့ဟာ၊ နင်ကလည်း ဘာတွေကို စွဲလမ်းမှန်းမသိဘူး’

‘စွဲလမ်းတာတော့ မဟုတ်ဘူးဟ၊ အိပ်မက်တွေကို ကိုးလိုးစန့်လန့်မက်နေတာ’

‘ထားပါတော့လေ၊ ဒါနဲ့နင့်အစ်ကိုရော နိုင်ငံခြားမှာပဲလား’

‘အခု ပြန်ရောက်နေပြီလေ၊ ဈေးထဲမှာ အလှပြင်ဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်၊ ငါလည်း သတို့သမီးအရံလုပ်ရင် အစ်ကိုပဲ ပြင်ခိုင်းရမယ်’

‘နင့်ဦးလေးကြီးကော မကျွေပါလား၊ မိန်းမယူသွားပြီလား’

‘သူကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေပဲ ရှာစုနေတာ အခုလည်း ဂန္တီရစာရေးဆရာကြီး နင်ကြော့ရှမ်းဆီမှာ ဝါးလိမ်တွေ စာမယ်ဆိုလို့ သွားတယ်’

‘ဟား... ဟား... ဝါးလိမ်ရှာချင်တာများ ကားပွဲစားတန်းကပါလား’

နှစ်ဦးစလုံး သဘောကျစွာ ရယ်မောမိသည်။ စန္ဒာထွေးက သတို့သမီးအရံလုပ်ရင်း သတို့သားအမှန်လေးများ တွေ့ချင်တွေ့ထားပေါ့။ သူတို့နှစ်ယောက် စကားတွေကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ရှင်း၍ နားထောင်နေသည်။ ထိုသူကား ပရိသတ်အချစ်တော်မိုးတုံးမ။

စန္ဒာထွေး ညက အိပ်မက်မက်သည်။ သူက အိပ်မက်ထဲမှာ နှစ်ဦးစလုံးလုပ်ရသည်။ ရဲနောင်မိုးက အမျိုးသမီးရွာသူတစ်ဦးဖြစ်လျှင် ခြေတော်တင်ဖို့ ကြိုးစားရာတွင် တော်လှန်ရေးတပ်တစ်ဦးက ဓားနဲ့ဝင်ထိုးသည်။ အဲဒီတော်လှန်ရေးတပ်သားက တိုးမ...။ စန္ဒာထွေး အိပ်ရာကနိုးတော့ နေ့လယ်က လှည့်မ္မာအကြောင်းတွေပြောတာကို စိတ်ကူးယဉ်သွားမိသည်။

အခန်း(၈)

‘ဟဲ့... စန္ဒာထွေး မပြီးသေးဘူးလား ကောင်မရဲ့’
ရဲရင့်ထွေးက လှမ်းအော်သည်။ စန္ဒာထွေးက ရေချိုးခန်းထဲက
နေလှမ်းအော်နေသည်။

‘ပြီးပါပြီ မာမီရဲ့၊ ခဏလေးပါ၊ ဟိုကောင်မ မလာသေး
ဘူးလား’

‘ဦးအချို ဒေါ်အချောင်သမီးက သိပ်ဝီရိယရှိတာ၊ အမြဲတမ်း
ရှုပ်တီးရှုပ်ပြာနဲ့’

စန္ဒာထွေး ရေချိုးပြီးထွက်လာလျှင် ရဲရင့်ထွေးက အလှပြင်
ပေးဖို့ စိတ်မရှည်စွာဖြင့် စောင့်နေသည်။ စန္ဒာထွေး ဒီနေ့အပြတ်
ရှိုင်းတော့မည်။ ရဲရင့်ထွေးရဲ့ စုတ်ချက်လက်ရာတွေနဲ့ စန္ဒာထွေးကို
လူမှားသွားလောက်အောင် မွမ်းတော့မည်။

သိပ်မကြာပါ။ ဝက်သားဟင်းတစ်အိုးနဲ့ခန့်တွင် စန္ဒာထွေး
သည် တကယ်ပင် စင်ဒရဲလားဖြစ်သွားချေသည်။ ရဲရင့်ထွေး၏
နောက်ဆုံးပေါ် အလှပြင်နည်းကိုလည်း နောင်လာနောင်သားများ
သိမှတ်ဖွယ် လမ်းညွှန်လိုက်ရပါတော့၏။

ဆံပင်ကို အကြွေကောက်ပြီးရုံတင်မက ဆံပင်အနားသတ်
တွေကို လိမ့်လိမ့်ပြီး ဆွဲထားသောကြောင့် စန္ဒာထွေးဆံပင်သည်
နားရွက်အပေါ်အထိ ဖွာ၍ကုပ်တက်နေသည်။ မျက်တောင်တုတပ်ပေး
ထားသည်ကလည်း မျက်လုံးကို ဓားတွေခိုးထားသည့်နှယ် ရှည်လျား
ကော့တက်နေသည်။ မျက်လုံးပတ်ပတ်လည်တွင်လည်း ထုံးမန်းကွင်း
ထားသကဲ့သို့ လိုင်နာတွေအရစ်လိုက် အဝိုင်းလိုက်။ နှုတ်ခမ်းနီက
လည်း သတ်မှတ်ထားတဲ့ နယ်နိမိတ်ကို အစွန်းထွက်နေ၏။ လည်ပင်း
မှာလည်း မိတ်ကပ်တွေက လှည်းလမ်းကြောင်းလို မညီမညာ။ ဆိုးဆိုး
ဝါးဝါးကြီးမဟုတ်ပေမဲ့ သိသိသာသာလေး ပိုနေသည်။ ရဲရင့်ထွေးက
သတိပေးသည်။

‘ကဲ... ကောင်မရေ... ပဲတွေများမနေနဲ့၊ မင်္ဂလာချိန်က
နီးနေပြီ၊ တော်ကြာ သတို့သမီးအရံကို စောင့်လို့ဆိုပြီးကျော်မကောင်း
ကြားမကောင်းတွေဖြစ်နေဦးမယ်၊ ဟိုမိန်းမကလည်း ပေါ်မလာသေး
ဘူး’

‘ဂါဝန်ကြီးက နည်းနည်းများ ပွနေသလားလို့’

‘ပွတာကောင်းတာပေါ့၊ ကျပ်နေရင် နင်ကောက်ညှင်းထုတ်
လိုဖြစ်နေမှာ’

‘ဖိနပ်ကလည်း မဆိုစလောက်လေး မြင့်နေလားလို့’

‘ရိုးရိုးကျင့်မြင့်မြင့်ကြံသဘောအတိုင်းပေါ့’

‘ဟင်... ဖိနပ်ဆိုင်နာမည်ကြီးကလည်း တစ်မျိုးကြီး’

မောင်နှမနှစ်ယောက်က ပေါချာချာနဲ့ ပြောချင်တာတွေပြော
နေကြသည်။

‘ဟဲ့... ဟဲ့... မပြီးသေးဘူးလား’

‘လာပြီ... နင်ကိုစောင့်နေတာဟဲ့’

‘ပြောရရင်တော့ အရှည်ကြီးပဲဟာ’

‘တိုတိုတုတ်တုတ်တောင် မပြောနဲ့ သွားမယ်’

သုံးယောက်သား ပျာတီးပျာယာနဲ့ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ရဲရင့်ထွေးက အလုပ်ပိတ်ခြင်းတောင်းနဲ့ ပစ္စည်းကိရိယာအစုံထည့်လာ၏။ တက္ကသိုလ်တစ်စီးငှားလိုက်သည်။ လမ်းထိပ်ရောက်တော့ ရဲရင့်ထွေးက ကားဆရာကို...

‘ဟိုထား ဆရာ၊ ဒီမိနီမက်ရှေ့မှာ ခဏရပ်ပေးပါဦး၊ (ပစ္စည်း) တစ်ခု ဝယ်စရာရှိလို့၊ ခဏလေးပါ’

ရဲရင့်ထွေး လှုပ်လီလှုပ်လဲ့နဲ့ ခြင်းကြီးဆွဲကာ ထွက်သွားသည်။ လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်း ဝယ်ခြမ်းပြီး ခြင်းထဲထည့်သည်။ ရဲရင့်ထွေးက အရေးထဲ ဗိုက်က ရစ်လာလေရာ အိမ်သာတက်ထားမှတော်ကာက မည်ဟုတွေး၍...

‘ဟို... ညီမလေး အိမ်သာရှိလား’

‘ဆိုင်စဖွင့်ကတည်းက ဆောက်ထားတာ ရှိတာပေါ့၊ ဆိုင်ဖွင့်တာပဲ သုံးနှစ်ရှိသွားပြီ၊ အိမ်သာကျင်းနှစ်ခါလျှံလို့ စည်ပင်ကိုတော့ ခေါ်ထုတ်ခိုင်းရသေးတယ်၊ သန့်လေးသန့်ထဲမှာ ရေသန့်၊ လက်သန့် အိမ်သာသန့်...’

‘တော်ပါတော့ ဆရာမရယ်၊ အိမ်သာအတ္ထုပ္ပတ္တိတွေ ဖွင့်ခဲ မပြပါနဲ့၊ အိမ်သာဘယ်မှာရှိသလဲ အရင်ပြပါ’

ရဲရင့်ထွေး ခြင်းကြီးကိုထားပြီး ပြေးချေပြီ။ ခေါင်းပေါ်ပေါင်းထားသော ကုလားတစ်ယောက် ခြင်းတောင်းတစ်တောင်းဝင်လာသည်။

‘ကန်မလေး ခွေးစာရှိလား’

‘ရှိတယ်၊ ပိဿာထုတ်ယူမလား၊ ပေါင်ထုတ်ယူမလား’

‘ကန်မလေး အဲဟာ တစ်ဆိတ်လောက်ပြလိုရမလားပေါ့ ကုလားက ကောင်မလေး အောက်ဘက်ကို လက်ညှိုးမချုပ်ပါနဲ့ သည်။’

‘ဟာ... အဲဒါ ရှင်နဲ့မဆိုင်တဲ့ပစ္စည်းတွေ’
‘ကုလားမှာလည်း မိန်းမရှိတာပဲ၊ ဆိုင်လည်းဆိုင်တယ်၊ ဆွဲလည်းဆွဲတယ်’

‘ငါ ဘာတွေပြောနေတာလဲ’
‘ကန်မလေး အဓိပ္ပာယ်တွေ လွဲနေပြီ၊ ကုလားပြောတာ ကောင်မလေးအောက်က ဗီရိထဲက မိန်းမစီးဖိနပ်တွေကိုပြောတာ’

‘တော်သေးတာပေါ့၊ ကျွန်မက ဟိုဘက်ထဲက ကိတ်မုန့်တွေကို ပြောတယ်မှ...’

‘ဟုန်းက... ဟိုဟာဝယ်နိုး ဒီဟာဝယ်နိုးနဲ့ ဂျီးများနေသည်။’
‘အဲဒါတွေပေါ့လည်း ခွေးစာတစ်ထုပ်ပဲ။ ကုလားပြန်ထွက်သွားတော့ ခြင်းတောင်းချင်း မှားဆွဲသွားလေသည်။ ခြင်းတောင်းက အရောင်တူ အဆင်တူဆိုတော့ ရဲရင့်ထွေးခြင်းတောင်းကို မှားဆွဲသွားသည်။ ရဲရင့်ထွေးကလည်း အိမ်သာတက်ပြီး ရွဲ့မဲ့ရွဲ့မဲ့နဲ့ ပြန်ထွက်လာသည်။ ကောင်မလေးက သွားဖြဲပြကာ...

‘ဝမ်းပိတ်ဆေး ယူဦးမလား’
‘တော်ပြီ ဟင့်’

ရဲရင့်ထွေးလည်း ခြင်းတောင်းကို မကြည့်တော့ဘဲ ဆွဲကာ တက္ကသိုလ်ရှိရာသို့ ထွက်လာရသည်။ ခြင်းတောင်းကို ကားနောက်ဖုံးထဲ ထည့်ပြီး တစ်ခါတည်း မင်္ဂလာပွဲရှိရာ ခန်းမသို့ အမြန်မောင်းခိုင်းရသည်။

၉၈

ချစ်များရင်

သတို့သမီးရဲ့ အလှပြင်ခန်းကို စန္ဒာထွေးတို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။
ရဲရင့်ထွေးက ခြင်းတောင်းကြီးဆွဲပြီး နောက်ကတောက်လျှောက်လိုက်
ရမ်း သန္တာကြည်တလည်း ဟိုငေးဒီငေးနဲ့ တစ်ခါမှမရောက်ဖူးသော
ဟိုတယ်ထဲတွင် ခဏခဏလှုပ်တိုက်မိနေသည်။ သတို့သမီး လှ
ဥစ္စာအလှပြင်နေသည့်နေရာတွင် မာမိများစွာနှင့် အစွမ်းကုန်ပြင်ဆင်
နေပြီ။

‘ရဲရင့်ထွေး ငါတို့လည်း နည်းနည်းပြင်ဦးမှာပေါ့’

သန္တာကြည်က မကြားတကြား ပြောသည်။ ချွေးထွက်၍

အလှပျက်နေ၏။

‘ဪ... ဘယ်သူများမှတ်လဲ ညည်းကိုး’

မဲ့ကာရွဲကာ အသံကြောင့် ရဲရင့်ထွေး လှည့်ကြည့်မိရာ သူမ

နဲ့ မဟာရန်သူတော်ကြီးဖြစ်သော နာမည်ကြီးအလှဖန်တီးရှင် မာမိ
ထုထွေးဖြစ်နေသည်။

‘ဟဲ့... အထွေးမ... ညည်း ငါဆီကနေ မသွားတဲ့အတွင်း

ဝစွည်းတွေရော’

‘ဘာလဲ၊ အဲဒါ ငါနဲ့ ဘာမှမဆိုင်၊ အသန်းတို့အဝင်းတို့နဲ့

သွားတာ’

‘ဘာပဲပြောပြော နင်တရားခံပဲဟဲ့’

‘တရားခံဖြစ်အောင် နင့်တူကို ဗလက္ခာရလုပ်နေလို့လား’

‘ဟဲ့... ကောင်မ ညောင်မြစ်လာမတူနဲ့၊ ပုတ်သင်ဥပေါ်သွား

မယ်’

မာမိနှစ်ဦး ကနွဲတပြန် ညှုတ်ပြန်နဲ့ အပြန်အလှန်စကား
စစ်တိုးနေကြသည်။ တစ်ချိန်မှာ မာမိယုက ရဲရင့်ထွေးကို ရင်ဘတ်
ဆောင့်တွန်းလိုက်ရာ ရဲရင့်ထွေးမှာ နောက်သို့ ယိုင်သွားပြီး သူမ

ခြင်းတောင်းနဲ့ တိုက်မိကာ ခြင်းတောင်းမှာ ပွင့်ထွက်သွားသည်။
ခြင်းတောင်းထဲမှ အလှပြင်ပစ္စည်းကိရိယာတွေ ပြန်ကျထွက်လာရုံ
အား ထွက်လာတာကြီးက ရှည်ရှည်မျောမျောကြီး။ ဘုံလုံသီးမဟုတ်
ပဲသီးမဟုတ် ၊ ဘေးပါးပါး လက်ကောက်ဝတ်လုံးခန့်ရှိသော မြွေကြီး

‘အောင်မလေး... မြွေ... မြွေ’

အလှပြင်ခန်းမတစ်ခုလုံး ဆူညံပွက်လှောင်သွားသည်။ မြွေ
ကြီးမှာ လျှော့လျှော့နဲ့ လျှောက်သွားနေသည်။ မာမိယုထွေးမှာ ဝံ
လျက်သားလေး မေ့လဲနေသည်။ ကျန်တဲ့မာမိတွေမှာ ခြေဦးတည်ရာ
ထွက်ပြေးကုန်ကြသည်။ သတို့သမီး လှဥစ္စာကို စန္ဒာထွေးနှင့် သန္တာ
ကြည်က ချီ၍ ပြေးရသည်။ ရဲရင့်ထွေးမှာ နာမည်နှင့်လူနှင့်လိုက်
အောင် မင်္ဂလာခန်းရဲ့ တိုင်လုံးထိပ်မှာ ပုဆိုးကျွတ်ပြီးရောက်နေသည်။
ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းတွေရောက်လာတော့ ကျေးဇူးရှင်မြွေက ဘယ်ဆီ
ဘယ်ဝယ် ရောက်နေမှန်းမသိ။ အလှပြင်ခန်းမထဲ ရွှေနှောက်ရွာတွေ
ကြရသည်။ မန်နေဂျာက မိုးမွန်အောင်ဆဲတော့မှ တိုင်လုံးထိပ်ကနေ
လျှော့ပြီး မန်နေဂျာ ပခုံးနှစ်ဖက်အပေါ် ကျလျှော့သွားပါလေရော။

‘ဖုန်း’

‘သေပါပြီဟ’

‘ဟဲ့... လှဥစ္စာက ဣန္ဒြေရရ ပြန်နေတော့၊ မင်္ဂလာခန်းမထဲ
ရောက်တော့မယ်၊ မြွေက ဟိုဘက်အခန်းထဲမှာပဲ ရှိမှာ၊ မင်္ဂလာခန်းမ
ထိဝင်မလာနိုင်တော့ဘူး’

လှဥစ္စာက မျက်လုံးလေး ကလည်ကလည်နဲ့ တုန်ခါနေသည်။
စန္ဒာထွေးနှင့် သန္တာကြည်က မနည်းထိန်းကာ ခေါ်လာရ၏။

‘ဒီ... ဒီမြွေက ဘယ်... ကနေ... ဘယ်လို’

‘အဲဒါ ငါ့အစ်ကိုပဲ သိမှာ၊ သူ ဘယ်နားကနေ ခြင်းတောင်း
ကို မှားဆွဲလာသလဲမသိဘူး၊ ပြဿနာပဲ’

‘မြွေကြီးက အလမ္မာယ်ပြတဲ့ မြွေပါ။ အဆိပ်တော့မရှိပါဘူး၊
သန္တာကြည်က သတို့သမီး မထိတ်လန့်အောင် ဖေးဖေးမမ
ပြောရရှာသည်။’

‘အေးဟာ... လှည့်မ္မာ နှင့်အဘိုးကလည်း ပဲခူးရိုးမထဲ အမဲမစ်
ထွက်ဖူးတဲ့ တောခေါင်းပဲဟာ၊ ဘာမှလန့်မနေနဲ့၊ မျိုးရိုးဂုဏ်ကို ထိန်း
ထားဟ’

‘ဟဲ့... ငါ့အဘိုးကလည်း အငြိမ်းစားယူပြီးမှ မြွေပေါက်ခံရ
တာ နှင့်တို့မသိဘူး’

‘နင်က အခု အငြိမ်းစားမှ မယူသေးတာ’

‘ဟာ... ရွပ်ကုန်ပြီဟာ၊ ဟိုမှာ သတို့သားစောင့်နေပြီ၊ ကုန်
မပျက်စေနဲ့’

သတို့သားက ကြာနေသော သတို့သမီးကို ခါးထောက်၍
စောင့်နေသည်။

‘ကြာလိုက်တာ၊ ဓာတ်လှေကားပျက်နေလို့လား’

‘မဟုတ်ဘူး၊ မြွေ...’

‘ဘာ... မြွေ’

‘ဟာ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုလေ ကိုရိုးယားဇာတ်လမ်းတွဲထဲ
က မြွေခင်းသမီးလေးနဲ့တူအောင် ပြင်ဆင်နေလို့ပါ’

စန္ဒာထွေးက ရယ်ကာမောကာနဲ့ ပြောပြီး မရိပ်မိအောင်
နေရသည်။

‘မင်္ဂလာချိန်ရောက်တော့မယ်’

သတို့သားအဖေက လာပြောသည်။ မင်္ဂလာခန်းမထဲမှာ ဧည့်
သည်တွေလည်း စုံလင်စွာရောက်ရှိနေပြီ။ သတို့သားက လှည့်မ္မာကို
လက်ချင်းချိတ်၍ ဧည့်ခံလေသည်။ သန္တာကြည်က စန္ဒာထွေးကို...

‘ဟဲ့... နင်က ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ သတို့သားအရံဆီသွား
လေ’

‘ဟဲ့... သတို့သားအရံက ဘယ်မှာလဲ၊ သတို့သမီးအရံက
လည်း ငါတစ်ယောက်တည်းပါလား၊ ခပ်တည်တည်နဲ့ လှည့်မ္မာနောက်
ဝင်ရပ်လိုက်တာကောင်းမယ်’

မင်္ဂလာစုံတွဲရှေ့မှ ပန်းကြဲသူက ကြွနေပြီ။ စန္ဒာထွေးက
ခပ်သွက်သွက်ပြေး၍ သတို့သမီးနောက် ပြေးရပ်လိုက်သည်။ သူ့ဘေး
တွင် အဘိုးကြီးတစ်ဦး။

‘ဟဲ့... ဟဲ့... ဟဲ့... အန်ကယ် နေကောင်းတယ်နော်’

လှည့်မ္မာ အဖေကြီးဖြစ်နေ၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ရသည်။ အဘိုး
ကြီးက နားမလည်သော မျက်လုံးနှင့် ကြည့်နေသည်။ သတို့သား
သတို့သမီး နောက်ကိုလိုက်နေသလို ဖြစ်နေသည်။ သန္တာကြည်က
အူယားဖားယားလာပြောသည်။

‘ဟဲ့... စန္ဒာ... နင့်ကို လူတွေကကြည့်ပြီး အဘိုးကြီးမယား
ငယ်ထင်ပြီး ပြောနေကြပြီဟဲ့’

သန္တာကြည်က အတင်းဆွဲခေါ်ရသည်။

‘ဟဲ့... ဒီအတိုင်းပဲ နေနေတာကောင်းမယ်’

ထိုစဉ် ခင်းထားသော ကောဇောတွင် ဖုလုံးလုံးကြီးတစ်ခုကို
တွေ့လိုက်ရသည်။ အဲဒါကြီးဟာ ဟိုအကောင်ဖြစ်မည်။ သန္တာကြည်
က မျက်လုံးပြူး၍ ငယ်သံပါအောင် အော်သည်။

‘မြွေကြီး... မြွေကြီး’

အကုန်လုံးထိတ်လန့်တကြားနဲ့ ကော်ဇောဘုလုံးကြီးကို ဝိုင်း
ကြည့်ကြသည်။ လှည့်မ္မာမှာ ကြောက်လွန်း၍ သတို့သားကို ဖက်ထား
သည်။ ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းပွေက အားလုံးကို ငြိမ်ခိုင်း၍ မြွေကြီးကို

ဆွဲထုတ်ရန် လက်နက်တွေနဲ့ ပြင်ဆင်နေကြသည်။ သန္တာကြည်က တုန်တုန်ရီရီနဲ့ ရှေ့တိုးကြည့်ရာ အမှတ်မထင် ဒီဒီယိုကင်မရာကြီးကို ခလုတ်တိုက်မိကာ ဘုလုံးကြီးရှေ့သို့ မှောက်လျက်လဲကျသည်။

‘အောင်မလေး’

သန္တာကြည်က ဘုလုံးကြီးကို ဝမ်းလျားမှောက် ဖိမိသည်။

‘ဟယ်တော် မြေလည်း မရှိပါလား’

တကယ်တော့ မြေမှ မဟုတ်တာ။ ရိုးရိုးတန်းတန်း ကော်စော ခေါက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ဘာမြေမှလည်းမရှိ။ လူတွေက သန္တာကြည် ကိုသာ ဝိုင်းဟားကြသည်။ မင်္ဂလာပွဲကတော့ ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်သွား ၏။ သန္တာကြည်က မသက်သာဖြင့်...

‘ဒီနေ့ ကံမကောင်းပါလား စန္ဒာရယ်’

ဟိုတယ် မန်နေဂျာက သံတို့သားကို ကပ်၍ ပြောသည်။

‘အလှပြင်ခန်းမှာပါလာတဲ့ မြွေကြီးကို မိသွားပါပြီ’

‘ဘာ... တကယ် မြွေ ဟုတ်လား’

သံတို့သားမှာ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ လှည့်မူမျက်နှာမှာ လည်း သွေးဆုတ်ဖြူရောင်လျက်။ မန်နေဂျာက အကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေ သည်။

‘အဲဒီမြွေက ဘယ်ကနေ ပါလာတာလဲ’

‘မသိဘူး၊ အလှပြင်ပစ္စည်းတွေ ထည့်ထားတဲ့ ခြင်းတောင်း ထဲက ပါလာတာ’

‘မြွေက ဘယ်လောက်ကြီးသလဲ’

‘လက်မောင်းလုံးလောက်ရှိမယ်၊ မြွေတုံးကြီးပါ၊ အစွယ်ရော အဆိပ်ရော မရှိဘူး’

သံတို့သားက ယေယေချာချာမေးနေချိန် မြွေကို မြင်မှသာ

လှည့်မူကာ ပေးပြီးလွန်နေသည်။ လန်ရှ်တင်မက မှူးချင်မေ့ချင်ချေပြီ။

‘စန္ဒာရေ... ရှူဆေးဗူးလေး’

စန္ဒာထွေးက စလင်းဘတ်အိတ်ထဲမှ ရှူဆေးဗူးလေး ထုတ် ပေးလိုက်သည်။ လှည့်မူကာ ဗူးကို နှာဝတော့ပြီး ရှူလိုက်ချိန်...

‘ဟပ်ချိုး... ဟပ်ချိုး’

‘ဟာ... ဟာ... ရှူဆေးမှမဟုတ်တာ၊ ငရုပ်ကောင်းဗူးလေး’

စန္ဒာထွေး ဟိုနေ့က ရှမ်းခေါက်ဆွဲဆိုင်မှာ နှာဗူးနဲ့ ငရုပ် ကောင်းဗူးမှား၍ ယူလာခဲ့မိပြီ။ သတို့သမီး လှည့်မူမှာ နှာတွေအဆက် မပြတ်ချေနေလေသည်။ စန္ဒာထွေးမှာ ဘာလုပ်လို့ အာကိုင့်ရမုန်းမသိ။ မင်္ဂလာပွဲကတော့ အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြစ်နေ၏။

‘စန္ဒာ... နင်တော့ ဗေဒင်မေးပြီး ယတြာချေသင့်ပြီ’

‘အေးဟာ... လွဲတာမှ တက်တက်စင်အောင်လွဲတာဟ’

စန္ဒာထွေးနှင့် သန္တာကြည် ပခုံးတွေပြိုင်တူတွန့်လိုက်ကြ သည်။

‘ဒီမောင်နှမနှစ်ယောက်နဲ့ ငါနဲ့တော့ ရှေ့ဆက်လျှောက် ဒီ အတိုင်းသွားရင် ဘိုးဘေးတွေထားခဲ့တဲ့ စည်းစိမ်တွေရော ငါစုထား ဆောင်းထားတဲ့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေရော တစ်စစီဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဒီဂြိုဟ်ပြားနှင့်ဂြိုဟ်လုံးနှစ်ကောင်ကို အခြေတကျအနေလှအောင် ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ၊ အလုပ်အကိုင်ကလည်း နှစ်ယောက်စလုံး မရှိ၊ ပိုမာမရှိနဲ့ကောင်ကလည်း ဟိုယောင်ယောင် ဒီယောင်ယောင်နဲ့ ကိုယ်တိုင်တောင် သနပ်ခါးကို ညီညီညာညာ မလူးတက်ဟဲ့ကောင်၊ စန္ဒာထွေးဆိုတဲ့ မချောကလည်း ဘာအိမ်မှုကိစ္စမှမဝတ်။ အားရင်

ဗေဒင်တွေလျှောက်မေး ပေါက်တက်ကရအိပ်မက်တွေမက်၊ ဘာ
အလုပ်မှလည်း စိတ်မဝင်စား၊ အသက်ဖြင့် နှစ်ဆယ်ကျော်နေပြီ၊
ကြာလာရင် ဘိုးဘွားအမွေဒီခြံကြီးတောင် အနိစ္စသဘောနဲ့ ကိစ္စချော
မှာ မြင်ယောင်သေး၊ မဖြစ်သေးပါဘူး၊’

ဦးစိန်ခက် ဘယ်လိုမှ ထိန်းချုပ်မရသော မောင်နှမအတွက်
နောင်ရေးကို စိတ်လေးမိနေသည်။ ဒီနှစ်ယောက်ကို လတ်လျားလတ်
လျားမဖြစ်စေချင်။ တစ်ခုခုတော့ သေသေချာချာ စီစဉ်ပေးမှ တော်
ကာကျမည်။ ဦးစိန်ခက် အဓိကကျသော အချက်ကိုတွေ့သွားသည်။
အဲဒါက စန္ဒာထွေးကို ယောက်ျားပေးစားဖို့ပင်။ ဒါ သဘာဝအကျဆုံး
ဖြစ်စဉ်ပဲလေ။

‘ဟုတ်တယ်၊ စန္ဒာထွေးကို သင့်တော်တဲ့သူနဲ့ နေရာချထား
ပေးလိုက်ရင် ကွက်တိပဲ၊ ဒီကောင်မလည်း အပိုးကျီးသွားမယ်၊ နောက်
ပြီး အိမ်မှုကိစ္စတွေလည်း နိုင်နင်းသွားမယ်၊ ငါတူမက ပြင်ပြင်ဆင်
ဆင်သာမနေလို့၊ ပြင်ဆင်လိုက်ရင် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးရှုံးသွားမှာ၊ လော
လောဆယ်တော့ ဟိုအကောင်နဲ့ပြတ်သွားပြီးကတည်းက ရည်းစား
သနာမရှိတော့ဘူးထင်တယ်၊ အို... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါက ဦးလေး
ကြီးတော့ အမိအဖအရာပဲ၊ ဒီကိစ္စကို ငါသိုသိုသိပ်သိပ် စီစဉ်မှဖြစ်
မယ်၊ စန္ဒာထွေးယောက်ျားရသွားရင် ဟိုမာမိကောင်ကို သူတို့နဲ့အတူ
ထည့်ပေးလိုက်မယ်၊ ပြီးကရော... ငါလည်း ဒီအိမ်ကြီးနဲ့ခြံကိုရောင်း
ပြီး ဒင်းတို့ကို အမွေခံပေးလိုက်မယ်၊ ငါဘာသာငါတစ်ယောက်တည်း
တစ်နေရာမှာ သွားနေလိုက်မယ်။ အဖော်အနေနဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်
လောက်ကောက်ယူလိုက်မယ်။ အဲဒါ ရီရယ်လစ်ဇင်ပဲ ဟီး...။’

ဦးစိန်ခက်က သူ့တွက်ကိန်းနဲ့သူ ဟုတ်နေသည်။ စန္ဒာထွေး
ကို ယောက်ျားပေးစားရန် ဧရာမစီမံကိန်းကြီးကို ရေးဆွဲနေချေပြီ။

ဒီမောင်နှမ နှစ်ယောက်ရဲ့ ဘရုတ်သုတ်ခလုပ်ရပ်တွေကြောင့် တစ်
ကိုယ်တည်း လူပျိုကြီး ဦးစိန်ခက်လည်း ‘ယဲ့ယဲ့ပါးပါးလေးသာ ကျန်
တော့လေ၏။’

‘ဒင်းကလေးဆန္ဒဟို အရင်တီးခေါက်မေးကြည့်ရမယ်၊ ပြီးရင်
မာမိကောင်ကိုလဲ သူညီမကို အပျော့ဆွဲပြီး ဘည်းရုံးခိုင်းရမယ်၊ ပြောသာ
ပြောရတာပါ၊ တူမလေးကို ဦးလေး ဒီလိုမလုပ်ရင် ငါ့သား ဒါပေမဲ့
ကွယ် တူမလေးတင့်တောင်းတင့်တယ်နေထိုင်နိုင်ဖို့ ပဏာနကျတယ်
မဟုတ်လား၊’

ဦးစိန်ခက်က တစ်ဘက်အတွေးပြန်တော့လည်း စိတ်ထဲမချီ
လှ။

‘ဦးလေး ဦးစိန်ခက်’
ဈေးရုံလှသော အသံကြောင့် ဦးစိန်ခက် အသံလာရာကို ကြည့်
လိုက်ရာ တစ်ဘက်ခြံမှ ဂျမ်းတုံးမကို တွေ့ရ၏။ ဂျမ်းတုံးမ မျက်နှာ
ပေးက ပြုံးစိစိနှင့်...။

‘ဟဲ့... ဘာတုန်း၊ နင်တို့အိမ် ဘာချက်စားလို့ ဘာလာပို့
တာတုန်း၊’

‘ဘာမှလုပ်မစားဘူး၊ ဦးလေးနဲ့တွေ့ချင်လို့ တမင်လာတာ၊
ဦးလေး စိတ်ဝင်စားမယ်ထင်လို့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတစ်ခုလာပြတာ’
ဂျမ်းတုံးမက ပုဝါဖြင့် အုပ်ထားသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို
ထောင်ပြသည်။

‘ဟဲ့... ဟဲ့... အဲဒါ ဘာကြီးလဲ’
ဦးစိန်ခက်က ထိုင်ရာမှထကာ အတင်းမေးလေ၏။
‘ကျွန်တော်လည်း ငွေလိုနေတာနဲ့ ဒါကြီးကိုထုမလို့’
‘နင့်ဟာကြီးက ရှည်ရှည်မျောမျောကြီးဟာ’

“အောင်မလေး ရှေးဟောင်းဌာနမှာတောင် ဒါကြီးမရှိဘူး။ ဒီမှာက ငွေလိုချင်လို့ ဘိုးဘွားအမွေကိုရအောင်တွစ်လာရတယ်”
ဦးစိန်ခက် စိတ်ဝင်စားမှုတွေ ပိုမိုကြီးထွားလာသည်။ ဂျမ်းတုံးမက ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားစွာဖြင့် သူဖုံးထားသော အရာကိုဖွင့်ပြလိုက်သည်။ ရွှေရောင်တဝင်းဝင်းနဲ့ ပေါ်ထွက်လာသော အရုပ်လေးတစ်ရုပ်။

‘ဟဲ့... ဟဲ့... ဒါ ဘာရုပ်လေးလဲ’

‘ကုန်းဘောင်ခေတ်က စစ်သူကြီးရုပ်တုလေးပါ။ မင်းတုန်းမင်းထွက်ပြေးတုန်းက ကျန်ခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော့်အဘိုးက မင်းတုန်းမင်းထွက်ပြေးတုန်းက မြင်းငှားပေးတဲ့သူပါ။ မင်းတုန်းမင်းက လက်ဆောင်ပေးသွားတာ။ ကျွန်တော့်အထင်တော့ ဓားကိုကိုင်မြှောက်ရင်း ချိန်ဆနေတဲ့ စစ်သူကြီးရုပ်တုလို့ ထင်ပါတယ်’

‘ရွှေရောင်တောက်ပနေတာကို တကယ်ထူးခြားတာပဲ’

ဦးစိန်ခက်က လိုချင်ဖွယ်လေသံဖြင့် ဖြေရာ ဂျမ်းတုံးမက ပုဝါစကို ပြန်အုပ်ပြီး အရုပ်ကို ပြန်ဖုံးထားလိုက်သည်။ ဂျမ်းတုံးမက သွက်လက်စွာဖြင့်...

‘ဦးလေး... တစ်ခုမေးချင်လို့’

‘ဒီအရုပ်က ဦးလေးခန့်မှန်းချက်အရဆို ပေါက်ဈေးမနည်းဘူးတူမကြီး ဆန္ဒရှိမယ်ဆိုရင် ဦးလေးကို ဒါလေးရောင်းပါလား’

‘ခဏနေပါဦး။ ကျွန်တော်မေးချင်တာ အဲဒါမဟုတ်ဘူး။ အချင်းချင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောလိုက်မယ်၊ ဦးလေးတူမ စန္ဒာတွေ့ကို ကျွန်တော်မေတ္တာရှိတယ်’

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ဟား’

ဦးစိန်ခက်က သဘောကျစွာ အသောမသတ် ရယ်မောသည်။

‘ဦးလေး ဘာရယ်တာလဲ’

‘ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ဟား... ဟား... မိန်းကလေးအချင်းချင်း ဒီစကားမျိုးပြောတာ ဦးလေးတူမများ နစ်နာသွားမလားလို့ပါ ဟား... ဟား’

‘ဦးလေး ဒီလိုမရွံ့နဲ့၊ ကျွန်တော့်ကို နှိမ်သလိုဖြစ်နေတယ်’ ဂျမ်းတုံးမက အရင်ကလေးကို လှမ်းဆွဲလိုက်တော့ ဦးစိန်ခက်က ဟန့်ရသည်။

‘အလောမကြီးပါနဲ့၊ ဦးလေးပြောပါမယ်’

ဦးစိန်ခက်က အရုပ်ကလေးကို တပ်မက်စွာပြန်ကြည့်သည်။

‘ဦးလေး သဘောတူပါတယ်၊ လောလောဆယ်တော့ ခေတ္တခဏ ဆိုင်းငံ့ထားပါဦး၊ စန္ဒာကို တီးခေါက်ကြည့်ပါဦးမယ်’

‘ကျွန်တော်က အတည်ယူမှာဗျ၊ သဘောပေါက်လား’

ဂျမ်းတုံးမက ချက်ချင်းပြောပြီး ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ဦးစိန်ခက်မှာ ရုပ်ထုမျက်နှာကြောင့် မနည်းအောင့်အည်းနေထိုင်ရသည်။ ရယ်ချင်စိတ်လည်း မနည်းထိန်းထားရသည်။

‘ဪ... နှစ်ပိုင်းတစ်ပိုင်းတွေနဲ့ ဆက်ဆံရတာလည်း လူလည်းကြာရင် ရူးမှာပဲ၊ ဒီရုပ်တုလေးကတော့ တော်တော်တန်ဖိုးရှိတာပဲ၊ ရှေးဟောင်းဒဏ္ဍာရီလာ သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ ရုပ်တုဖြစ်ရမယ်၊ ပျူစာတွေဘာတွေများပါမလားမသိဘူး၊ ဖယောင်းတိုင်မီးနဲ့ လိုက်ရှာကြည့်မှာပဲ’

ဦးစိန်ခက်က ဖယောင်းတိုင်မီးဖြင့် ရုပ်တုကို အတင်းကပ်ကြည့်ရာ မီးအပူရှိန်နဲ့နီးသဖြင့် ရုပ်တုမှာ တွန့်လာသည်။ ဘာလဲ။ ကြေးမဟုတ်။ သံမဟုတ်။

ဖယောင်းတွေဖြစ်နေသော ရုပ်တု။

“ဟာ... ပျော်ကန်ပြီ၊ ... ကွာကျကုန်ပြီ၊ အရပ်ကအတု ကြီးပဲ”

ဦးစိန်ခက် ရုပ်တုကိုယ်ထည်ကို ဆွဲရာမှ ဖယောင်းအခေါ် လိုက်ကြီး ကွာကျလာသည်။ အပြင်က ဖယောင်းဖြင့် အုပ်ထားပြီး ရုပ်တုပုံသဏ္ဌာန်ပုံဖော်ထားသည်။ အထဲက တကယ့်အရုပ်မှန်ကတော့ လမ်းဘေးမှာ ချရောင်းသော တွားသွားစစ်သားရုပ်လေးပင် ဖြစ်၏။ အရုပ်က အပေါ်ထောင်ပြီး ပုံသွင်းထားတာဆိုတော့ မသိရ။ ဘေးကိုင် မြှောက်တဲ့ သဏ္ဌာန်ဖြစ်နေသည်။ ဦးစိန်ခက်မှာ နှပ်ပစ်ခံလိုက်ရသဖြင့် ဂျမ်းတုံးမကို မိုးမွန်အောင် ဆဲနေလေတော့သည်။

“ဟာ... ညွှန်နဲ့ရပါလား၊ ဘယ်ကလဲ”

ဖယောင်းတိုင်မီးက လဲ၍ ကြမ်းရှိကော်စောကို မီးစတင်စွဲ နေလေသည်။ ဦးစိန်ခက် ငါးကိုအတင်းငြိမ်းသတ်ရသည်။ ကော်စော တစ်ကွက်တော့ မီးထဲပါသွားသည်။

“တောက်... ဟိုမရောက်ဒီမရောက် လိင်ကန့်လန့်ဖြစ်နေတဲ့ ဟိုဟာမ ဒင်းလုပ်တာနဲ့ ငါ့အိမ်တောင် မီးလောင်တော့မလို့၊ တွေဦး မယ်၊ ဂျမ်းတုံးရယ် ငါကလည်း စိန်ခက်ပါဟ၊ ဂျမ်းတုံးဆိုတာ ကား ဘီးကိုပဲ ခုထားတာ အခုနင်က ငါ့ကို လာခုတယ်ပေါ့လေ ဟင်း... ဟင်း”

ဦးစိန်ခက်က ရာစုဝင်ထဲက အမတ်ကြီးတစ်ဦး ပြုံးသလိုမျိုး ပြုံးလိုက်သည်။ သူ့ကိစ္စတွေမှာ ဂျမ်းတုံးမကို ရေရေလည်လည် အသုံး ချသင့်ရင် ချရပေမည်။

အခန်း(၉)

ဦးစိန်ခက် မြို့ထဲအသွား ဆူးလေမှတ်တိုင်ဆင်းဆင်းချင်း အိမ်သာတက်ချင်လာသဖြင့် ဆူးလေစင်တာပျိုင့်နောက်က အိမ်သာထဲ ဝင်ခဲ့သည်။

အများသုံးအိမ်သာမို့ ဘာမှပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိပ်မရှိရှာ။

ဦးစိန်ခက် ဝင်ထိုင်မိသော အိမ်သာက တံခါးချက် မရှိ။ ခွကျကျဖြစ်ပြီ။ ဦးစိန်ခက်လက်ဖြင့်ထိန်း၍ တက်နေရသည်။ အဆင် တော့ မပြေ။

လက်နှစ်ဖက်စလုံး မအားသောကြောင့် လူလည်း ကွတတ ဖြစ်နေ၏။ ထိုအခိုက် အပြင်မှတစ်ယောက်က အိမ်သာတံခါးကို အတင်းဆောင့်ဆွဲလိုက်ရာ ဦးစိန်ခက်မှာ တန်းလန်းကြီးဖြစ်သွားသည်။

“ဟေ့လူ... ခင်ဗျား ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“အိမ်သာအရမ်းတက်ချင်နေလို့”

တော်သေးတာပေါ့။ ဦးစိန်ခက် ရေတွေဆေးပြီးသွား၍ ထလာ

မိမို့။ ဦးစိန်ခက် နည်းနည်းတော့ တင်းသွားသဖြင့်...

‘ခင်ဗျားဗျာ တံခါးလေးဘာလေးခေါက်ပေါ့’

ဦးစိန်ခက် အပြစ်တင်ရာ တစ်ဖက်လူတ ဦးစိန်ခက်ကို ပြူးတူးပြဲတဲဖြင့် ပြန်ကြည့်၏။

‘ခင်ဗျား... ခင်ဗျား ကိုစိန်ခက် မဟုတ်လား’

‘ဟမ်... ကျုပ်မှာမည်ကို သိတယ်၊ ခင်ဗျားက ဘယ်သူ တုန်း’

‘ကျုပ်... ကျော်ဝင်းလေ၊ မမှတ်မိတော့ဘူးလား’

အိမ်သာတံခါးအားမှာရပ်၍ ပြောနေကြသဖြင့် ဦးစိန်ခက်က

‘ကျုပ် အပြင်က စောင့်နေမယ်ဗျာ၊ အေးအေးသေးသေး ပေါ့’

ဦးစိန်ခက် အပြင်ထွက်သွားသည်။ ကိုကျော်ဝင်းနဲ့သူနဲ့ မတွေ့ ဖြစ်တာ နှစ်နှစ်ခန့်ရှိပြီ။ ကိုကျော်ဝင်းသည် သူ့ညီမ (စန္ဒာထွေးတို့ အမေ) ကို အတိတ်က တစ်ဘက်သက်ကြိုက်ခဲ့သူဖြစ်ပြီး ဦးစိန်ခက် တို့မိဘတွေကြောင့် ဘာမှမလုပ်ရဲ မတိုင်ရဲဖြစ်ခဲ့၍ လွှဲချော်ခဲ့သူဖြစ် သည်။

အခုဦးကျော်ဝင်းသည် အရင်ကထက်ပို၍ နုပျိုနေသလားလို့။ ခဏကြာ ဦးကျော်ဝင်း ပြန်ထွက်လာ၏။

‘ကိုစိန်ခက်ဗျာ ခင်ဗျားပုံစံကြည့်ရတာ ပုဂံခေတ်က အရည်း ကြီးရှင်မထီးတွေရုပ်ပေါက်နေပြီ’

‘ခင်ဗျားကတော့ နုပျိုနေတာပဲ၊ ဟမ်တလာ ငယ်ငယ်ကရုပ် အတိုင်းပဲ’

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အရှန်းဖောက်နေကြပြီး ဆူးလေ မှတ်တိုင် စင်ယော်မုန့်တိုက်ဘေးရှိ လက်ရွေးစင်ကဖီးဆိုင်းထဲ ဝင်ခဲ့ ကြသည်။

‘ကိုစိန်ခက်... ခင်ဗျားညီမတို့ လင်မယားရော အဆင်ပြေ ရဲ့လား’

‘ပြောရမှာ စိတ်မကောင်းဝါဘူးဗျာ’

‘ဟာ... စီးပွားရေးမကောင်းလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် သာသနီး တွေက အားမကင်းရလို့လား၊ ဒါက အိမ်ထောင်ဦးစီးမှာ တာဝန်ရှိတယ်’

‘ခင်ဗျားကလည်း ကျုပ်ပြောတာကို သေချာနားထောင်ပါဦး’

ဦးစိန်ခက်က ငယ်ငယ်က အကျင့်မပျောက်သေးသော ဦးကျော်ဝင်းကို စကားသာရိုတ်အုပ်ခိုင်းရသည်။

‘ကျုပ် ညီမတို့လင်မယား ပြီးခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်က ကား အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ဆုံးသွားပြီဗျာ’

‘ဘာ... အထွေးလေးဆုံးပြီ၊ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲဗျာ၊ ကံ ကြမ္မာရယ် တော်တော်ဆိုးပါလား... ဟီး... ဟီး... ဟီး’

ဦးကျော်ဝင်းက ရှိုက်ခနဲ နှင့်နေရာက ချုံးပွဲချ ငိုပါလေရော။

‘ဟေ့လူ... ခင်ဗျားဗျာ မကြီးမငယ်နဲ့’

‘ဝမ်းနည်းလို့ မဆုံးလို့ပါဗျာ၊ ဟင့်... ဟင့်... ကားအက်ဆီး ဒင့်ဖြစ်တယ်ဆိုတော့ ကိုယ်ပိုင်ကားလား အငှားကားလား လိုင်းကားနဲ့ လား’

‘ဆိုက်ကားနဲ့ ဆိုက်ကားကို ကုန်တင်ကားကြီးက ဝင်အောင်း သွားတာ’

‘အောင်မလေး အဖြစ်ဆိုးလှချည်လား အထွေးလေး၊ စိစိ ညက်ညက်ကြေသွားမှာပေါ့၊ အောင်မလေး စိတ်တွေမခိုင်ချင်တော့ ဘူး’

ဦးကျော်ဝင်းက နာရှူပွားကြီးကိုထုတ်ကာ နှာဝတွင် ချောထား ရသည်။

‘အေးဗျာ ပြောရတာလဲ...’

‘ဒါနဲ့ ဆိုက်ကားဆရာရော သေသွားလားဟင်’

ဦးစိန်ခက်က ခေါင်း

ကုတ်ပြီး...

‘ဆိုက်ကားတစ်စီးလုံး ကားအောက်ရောက်သွားမှတော့...’

‘သူလည်း သေပြီပေါ့’

‘မသေပါဘူး၊ တိုက်မိပြီး လွင့်စင်သွားတာ အရိုးပဲကျိုးသွား

တယ်’

‘အောင်မလေး အထွေးလေးရဲ့၊ အဲဒီဆိုက်ကားဆရာသေရမှာ၊

မင်းကို အသေစောလို့ နှချောရချောရဲ့ ဟီး... ဟီး’

‘အေးဗျာ၊ စိတ်တောင်မကောင်း’

‘ဒါနဲ့ အထွေးလေးက ပွဲချင်းပြီး သေတာလား၊ ဆေးရုံရောက်မှ သေတာလား’

‘ကိုကျော်ဝင်း... ခင်ဗျား ကျုပ်ညီမသေတာကို စိကာပတ်ကုံးလျှောက်မေးမနေနဲ့၊ ကျုပ်က ဘယ်လိုလုပ်ရှင်းပြချင်မှာလဲ၊ ပြောရင်းဆိုရင်း ညီမလေးကို သတိရချင်လာပြီ၊ အဲဒါ ခင်ဗျားလုပ်တာဟင်’

ဦးစိန်ခက်ကပါ လက်ကိုင်ပဝါထုတ်ပြီး မျက်လုံးကိုသုတ်နေသည်။

‘အောင်မလေး အစ်ကိုဖြစ်သူတောင် သတိရတယ်ဆိုတော့ ဟောဒီက မဆိုင်သောသူ မပိုင်ခဲ့သောသူက ပိုသတိရတာပေါ့၊ အထွေးလေးရဲ့... ဟင်... ဟင်’

‘ဟေ့လူ... စိတ်ထိန်းလေဗျာ’

ဦးစိန်ခက်လည်း ဘယ်လိုမှ မနိုင်တော့ပေ။

တော်တော် ပေါက်ကရလုပ်တဲ့လူပဲ။

‘ဒါနဲ့ အထွေးလေးမှာ သားသမီးဘယ်နှယောက် ကျန်ခဲ့လဲ’

‘နှစ်ယောက်ကျန်ခဲ့တယ်၊ တစ်ယောက်က မဟာတန်းနဲ့

ကျောင်းပြီးထားတယ်၊ သမီးအကြီးက စန္ဒာထွေးတဲ့ သမီးငယ်ကတော့

သန္တာထွေးတဲ့၊ သူကကျတော့ ကွန်ပျူတာ ဒီပလိုမာနောက်ဆုံးနှစ်လေး၊

သမီးနှစ်ယောက်စလုံးက ပြောစရာမရှိအောင် တော်ရှာပါပေတယ်’

ဦးစိန်ခက်လည်း သူ့အကြံနဲ့သူ အကွက်ဆင်ပြီး သမီးနှစ်

ယောက်ရှိသည်ဟု ပြောလိုက်သည်။

နောင်ခါလာနောင်ခါရှင်းပဲ။

ဦးကျော်ဝင်းကလည်း ဝမ်းသာအားရ ပြော၏။ ဦးစိန်ခက်

ဝမ်းသာစေခဲ့စကား။

‘ဟာ... ကျုပ်မှာက သားနှစ်ယောက်ဗျာ၊ သားအကြီးကောင်

က ကနေဒါသွားဖို့ လုပ်နေတယ်၊ သူက နေပုံထိုင်ပုံ အရမ်းရိုးသား

တာ၊ သားအငယ်ကောင်ကတော့ အဆိုတော်ရူးလေးလေ၊ အခု သူ

တေးသံသွင်းတစ်ခုနဲ့ Single ခွေထုတ်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်၊ အခွေက

ပြီးသွားပါပြီ၊ ဖြည့်ဖို့ပဲ ကျန်တော့တာ’

‘ဟာ... ဒါဆို အတော်ပဲပြောရမှာပေါ့’

‘ဘာလဲ သားရေးသမီးရေးကိစ္စကို ပြောမှာလား၊ ရုပ်ရှင်တွေ

ထဲကလို ဖြစ်နေပြီ၊ ခင်ဗျား ဟန်လေးဘာလေးဆောင်ဦးမှပေါ့၊ ကျုပ်

က သားရှင်ဗျာ၊ ကျောက်ပျဉ်ပေါ် မီးချောင်းကျရင် မီးချောင်းပဲကွဲမှာ၊

ကျောက်ပျဉ်က မီးချောင်းပေါ်ကျလည်း မီးချောင်းပဲ ကွဲမှာပဲ၊ နစ်နာ

ချင်းနစ်နာ...’

‘တော်ပါတော့ ကိုယ့်ဆရာ၊ ကျုပ်က တူမရှင်ဗျာ၊ ဆုံးသွားတဲ့

မိဘနှစ်ပါးအတွက် ဒီကလေးတွေအပေါ်မှာ တာဝန်ကျေရမယ်၊ မွေး

ထားတာ သမီးလေးတွေဗျ၊ ကျုပ်တူမလေးတွေလည်း အချိန်တန် အရွယ်ရောက်လို့ လူလားမြောက်နေပြီလေ၊ ကျုပ် စိန်ခက်ဆိုတာက သူတို့ကို အချိန်ပြည့်စောင့်ကြည့်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဆွေမျိုးရင်းချာ ဆိုလည်း ဒီဦးလေးအရင်းကြီးပဲ ရှိတာမဟုတ်လား’

‘ကောင်းတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတူမတွေနဲ့ ကျုပ်သားတွေ ပေးစား လိုက်ရအောင်၊ အကြီးကို အကြီး၊ အငယ်ကိုအငယ်ပေါ့ဗျာ၊ ကလေး တွေကို တွေပေးပြီးနေကောင်းရက်သာပါ တစ်ပါတည်းရွေး’

‘ကိုကျော်ဝင်း ခင်ဗျားကလည်း ချက်ချင်းကာရောကြီး ဖွတ် မလုပ်နဲ့လေ၊ ကလေးတွေရဲ့ သဘောထားကို တီးခေါက်ကြည့်ရဦး မှာပေါ့’

‘ခင်ဗျားကလည်း ရုပ်ရှင်ထဲက သံတူကြောင်းကွဲ ဝေါဟာရ ကြီးတွေ ထုတ်သုံးပြန်ပြီ၊ ကျုပ်သားတွေကတော့ ကျုပ်ပြီးရင် ပြီး တယ်’

ဦးကျော်ဝင်း လက်မထောင်ကာ ကြွားပြောသည်။ ငယ်မူ ငယ်ကျင့် အလျဉ်းမျှ မပျောက်သေး။ ဦးစိန်ခက်ကလည်း မဟုတ်မခံ စိတ်ရှိသူပီပီ ပညာစမ်းရင် သူကလည်း ပညာပြန်ပေးတတ်သည်။

‘ခင်ဗျား သမီးတွေ အဲလေ... တူမတွေမှာ ရည်းစားတွေ ဘာတွေရော ရှိသလား’

‘ကိုရီးယားကားတောင် မကြည့်ဘူး’

‘ဘာဆိုလို့လဲဗျာ ခင်ဗျားကလည်း...’

‘အဲဒီကားတွေကြည့်မိနေရင် ခုခေတ်မိန်းကလေးတွေလိုပဲ ကိုရီးယားမင်းသားတွေနဲ့တူတဲ့ဟာတွေပဲ လိုက်ရှာနေမှာပေါ့’

‘အောင်မလေး ဘာများလဲလို့၊ ကျုပ်သားတွေကလည်း ကောင်မလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေပေမဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်မဝင်စား

သေးဘူး၊ ဖူးစာဆိုတာ မပြောနိုင်ဘူးနော်၊ ကျုပ်တို့လည်း ရှေးဘဝက ဆွေမျိုးပေါက်ဖော်တော်စပ်ခဲ့သလား မသိဘူး၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျား ညီမနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ဆုံရတွေ့ရတာပေါ့’

‘ဒီဘူတာကို ကုန်စိမ်းတွဲနဲ့ ဆိုက်လာပြန်ပြီ’

ဦးစိန်ခက်က လူပျော် ဦးကျော်ဝင်းကို ပစ်ပစ်နှစ်နှစ်ပြောပစ် ချင်၏။

‘ဒါဆို သူငယ်ချင်း တို့တတွေ သားရေးသမီးရေးကိစ္စကို အချေအတင်ဆွေးနွေးရအောင် မင်းအိမ်ငါလာ ငါ့အိမ်မင်းလာအစီအစဉ် ဆွဲရတော့မပေါ့၊ လောလောဆယ်တော့ နောက်တစ်ပတ်ငါ့အိမ်မှာ Dinner ပွဲလေးတစ်ပွဲရှိတယ်၊ မင်းလာခဲ့လေ၊ လန်းလန်းလေး ဆင် ယင်ထုံးဖွဲ့လာခဲ့နော်’

‘OK ကိုကြွားဝင်းရေ’

နှစ်ယောက်သား သဘောကျ၍ ရယ်လိုက်ကြသည်။ ဦးစိန် ခက်အတွေးကမူ...

‘ဟင်း... ဟင်း... ဂျမ်းတုံးမကို ငါ့တူမဆိုပြီး ဆွဲသွင်းလိုက် မယ်၊ ဒါမှ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် ဟိ... ဟိ’

* * *

‘သမီး... အိပ်မက်တွေဘာတွေရော မက်သေးလား’

‘ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းတော့ ထူးထူးဆန်းဆန်း ကြောင်တောင် တောင် အိပ်မက်တွေ သိပ်မမက်တော့ဘူး၊ ခေါင်းချတာနဲ့ တုံးခနဲ အိပ်ပျော်သွားတာပဲ ဆရာ’

ဆရာဦးတက်လူခန့်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်နဲ့ စန္ဒာထွေး ပြောသမျှကို အောင့်အီးပြီး နားထောင်နေရရှာသည်။ စန္ဒာထွေး အိပ်

မက်တွေ့နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူသာ စာရင်းချုပ်လိုက်ရင် အိပ်မက်တစ်
ထောင်ကျမ်း အထူးထုတ်အသစ်ထုတ်၍ရှိပြီ။

‘သမီး... အခု ဘာသိချင်တာလဲ၊ စီးပွားရေး။ လူမှုရေး၊
ကျန်းမာရေး၊ အချစ်ရေး ဆရာ အစွမ်းကုန်ဟောပေးမယ်’

‘စီးပွားရေးကတော့ ဦးလေးလုပ်စာထိုင်စားတာဆိုတော့ ဘာမှ
ထွေထွေထူးထူး ပြောစရာမရှိဘူး၊ လူမှုရေးကတော့ ဟိုတစ်ခါ သူငယ်
ချင်းမင်္ဂလာဆောင်မှာ ကမောက်ကမဖြစ်သွားတာလေးတစ်ခုပဲ၊ ကျန်း
မာရေးကတော့ နှာစေးချောင်းဆိုးတောင် ကင်းတယ်၊ အဲ... ဖြစ်နေ
တာက အချစ်ရေးပဲ၊ သမီးနှလုံးသားလမ်းကြောင်းက ကျန်းတင်မက
ဘူး၊ ပဲခူးရိုးမကြီးတစ်ခုလုံး ခံနေလားမသိဘူး ဆရာ’

‘အချိန်မတန်သေးလို့ပါ သမီးရယ်၊ သမီးရဲ့လပ်ကီးတွေ ကွာ
လတ်ဖြစ်ဖို့ အတိတ်ကောင်းနုမိတ်ကောင်းအချိန်ရောက်လာတော့မှာပါ၊
အဲဒီကျရင် သမီး လပ်ကီးတွေကိုလေ တပွေတပိုက်ကြီးလိုက်ဖမ်းနေ
ရမှာ၊ လူဆိုတာ စန်းပဲ သမီး၊ စန်းထလာရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြိုင်စရာ
မလိုတော့ဘူး၊ အားလုံးပြီးပြည့်စုံပဲ၊ မိုးရေလည်းအသင့် ဂျိုးဖြူပြိုက်ရ
လည်း အသင့်ဆိုသလိုပေါ့၊ ဘုရားအလောင်း မဟာဇနကတောင်
ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာကြီးထဲ လက်ပစ်ကူးပြီး ကံဇာတာကောင်းချိန်ကျ
တော့ ဖုတ်သွင်းရထားဆိုက်လာတာပဲ’

‘ဆရာ... မဟာဇနကဆို မာလီပင်လယ်ဓားပြတွေနဲ့ မတွေ့
ဘူးပေါ့’

ရွဲ့သလို ငေါ့သလိုနဲ့ ဝင်ရှည်နေသူကတော့ ထုံးစံအတိုင်း
သန္တာကြည်ပင်။

‘ဟဲ့... ကောင်မ အသာနေစမ်း၊ နင်ကလေး...’
စန္ဒာထွေးက မသိမသာ ထိန်းပေးနေရသည်။ ဆရာတက်လူ

နဲ့က နဂိုကမှ ဒီအရူးမလေးကို ဗေဒင်ဟောပေးရတာ အမယ်ဘုတ်
ကဲ့ သူ့ချည်ငင်ဖြစ်နေတာ။

သန္တာကြည်ဝင်ဝင်လာလျှင် ဂျာအေး သူ့အမေရိုက်တင်မက
ကမ္ဘာပတ်လည် ရက်ရှစ်ဆယ်ဖြစ်သွားကရော။ ဗေဒကဝိန်လည်း
လေက တိမ်နေပြီ။

‘သမီးကို ဆရာ အဆောင်တစ်ခုပေးလိုက်မယ်’

‘သဇင်ဆောင်လား၊ တောင်ငူဆောင်လား၊ ရာမညဆောင်
လား’

‘အဲဒါ မဟုတ်ဘူး၊ အဆောင်ဆိုတာ ယတြာလက်ဖွဲ့ ဒါကို
ပြောတာ’

‘ဆရာက မန်းမှုတ်ပြီးပေးရင် တွံတွေးတွေပေကုန်မှာပေါ့
ရဲစရာကြီး’

သန္တာကြည်က မကြားတကြား ဝင်ကွန့်ပြန်၏။ ကြီးဝါလေး
သီထားသော အပြားကြီးတစ်ပြားကို ဆရာတက်လူနဲ့က ထုတ်ပေး
သည်။

အပြားလေးက ပြောင်လဲ့နေ၏။ တကယ်တော့ ရက်ပ်ပါတွေ
နဲ့သော အဝိုင်းပြားကို ပရိတ်ကြီးဖြင့် ဖောက်သွယ်ထားခြင်းဖြစ်
သည်။

အပြား၏ အလယ်တွင် 50 Scent ဟူ၍ သရုပ်ဖော်ထား
သည်။

‘ဆရာ... ဒါဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ’

‘ဒါက ရှေးခေတ်လူမည်းမျိုးနွယ်စုတွေရဲ့ နန်းသုံးတော်ဝင်
ရာအဆောင်ပဲ၊ ၅၀ ဆိုတာ ဘာပဲလုပ်လုပ် ၅၀ ရာခိုင်နှုန်းအောင်မြင်
ရတယ်ဆိုတဲ့ သဘော’

‘ဪ... ဒါကြောင့် စိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင်တို့ ရဲလေးတို့ ၅၀ ရာခိုင်နှုန်းအောင်မြင်နေတာကိုး၊ ဟုတ်ပြီ ဆရာ’

‘အခု သူတို့တတွေ ၁၀၀ ရာခိုင်နှုန်းပြည့်အောင်မြင်သွားပြီ၊ မှတ်ဉာဏ်မင်းသားများ၊ စာရေးဆရာများ၊ ဇာတ်ညွှန်းဆရာပါ အကုန်ထပ် ကြုံနေကြပြီလေ၊ မဟုတ်ဘူးလား’

စန္ဒာထွေး သဘောကျသွားသည်။ ချက်ချင်းပင် ဆရာလေး သော အဆောင်ကို လည်ပင်းတွင် ဆွဲချလိုက်သည်။

‘သမီး ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ စကားပြောရင် အဲဒီအပြားလေးကို ကိုင်တိုင်ပြီးပြောရင် ပိုစနိုးပွင့်မယ်၊ အမြဲတမ်းကြီး တော့မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကိုယ်သဘောကျတဲ့ ကောင်လေးတွေဘာတွေ ခေါ့၊ သူတို့သမီးကို စိတ်ဝင်စားသွားကြမှာ မုချဧကန်ပဲကွယ်၊ လူတွေ ရွေးချယ်၊ သူဌေးသားတို့ ဆရာဝန်တို့ပေါ့’

‘ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဆရာရယ်’

‘ဒါ ပြီးသေးဘူး သမီး၊ သမီး ပွဲပေးရမယ်’

‘ဟာ... ဆရာ၊ အခု ဘုရားပွဲရာသီလည်း မဟုတ်သေးဘူး၊ နောက်ပြီး ပွဲက...’

‘ဟာ... အဲဒီဇာတ်ပွဲကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကန်တော့ တို့ပြောတာ၊ အထက်ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ပွဲပေးရမှာ၊ ဒါလေးတစ်ခုတော် သမီးအဝန်းမကြီးဘူးထင်ပါတယ်’

‘ပေးပါ့မယ် ဆရာ၊ တစ်ခါတည်း ယတြာလေးပါ’

‘စိတ်ချ သမီး၊ ယတြာကတော့ အခက်ကြီးတွေ မပေးတော့ ဘူး၊ သမီး ဆူးလေလမ်းမကြီးက ခိုတွေကို အစာကျွေးရမယ်၊ မီးပွို နားက တလေးမငိုနေတာကြည့်ရင်း သကြားလုံးဝယ်ကျွေးရမယ်’

‘ဟင်... စော့ကွဲမျှသီချင်းထဲကအတိုင်း ယတြာကလည်း’

သန္တာကြည်က တစ်ချက်ချက် ဝင်စောက်သေးသည်။

‘သမီး... ဆရာနဲ့တွေ့တာဟာ ပိဇ္ဇာနဲ့ တွေ့တယ်လို့သဘော ထား၊ ဟုတ်ပြီလား၊ ဉာဏ်ပူဇော်ခကတော့ သိပ်မရှားပါဘူး၊ ငါး ထောင်တည်းပါ၊ ဆရာလည်း အချိန်မရတော့ဘူး၊ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ပိဇ္ဇာရှစ်သောင်းကို မေတ္တာပို့သရဦးမယ်’

‘သူတို့က လေယာဉ်ပျံနဲ့ လာကြမှာလား’

‘မဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ ဆိုက်ကားနဲ့လာကြမှာဟဲ့’

ဆရာတက်လူခန့်လည်း အကျယ်ကြီးအော်ပြောလိုက်သည်။

* ♣ *

အခန်း(၁၀)

စန္ဒာထွေးတစ်ယောက် ဆရာပေးသော အဆောင်ပြားကြီးကို ဆွဲကာ အပြင်ထွက်ရင် လူတွေက ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။ စန္ဒာထွေးက တော့ ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်။ အေးအေးဆေးဆေးပင် သွားစမြဲပင် အခုလည်း ကွန်ပျူတာသင်တန်းတက်ဖို့ သွားစုံစမ်းပြီး ပြန်အလား အန်သို့လမ်းလျှောက်လာခဲ့သည်။ သူ့ရှေ့တွင် လူငယ်သုံးယောက်က လူငယ်တစ်ယောက်ကို ဝိုင်းအနိုင်ကျင့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

‘ဟေ့ကောင်... ရက်ပ်ပါအချင်းချင်း ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွား ကိုယ့်တော်ကို ကိုယ်ဝါးစမ်းပါ။ ရက်ပ်ပါသိက္ခာကျတယ်၊ ပေါက်လာ သယ်ရင်း...’

‘ဟ... ရိုရို... ညီလေး... မင်းတို့ကို ပလိန်းစဖောက်တာ မှတ်မိသေးလား၊ မင်းအာကျယ်ပြီး သုတ်သွားတာလေ’

‘အာ... မင်းတို့ဟောင်လွန်းလို့ ငါသုတ်တာ ဘာဖြစ်သလဲ ရက်ပ်ပါပေါက်စလေးတွေ အချင်းချင်းကပ်ငြိနေကြခြင်းဖြစ် သည်။ စန္ဒာထွေးလည်း သုံးယောက်တစ်ယောက် ပွဲမို့ ကြည့်မကောင်း ချုံ တက်သည့်ပညာမနေသာဆိုသလို ဝင်ပါရသည်။

‘ဟေ့... ငါတို့လမ်းထဲကလူကို ထိဖို့မကြိုးစားနဲ့’

စန္ဒာထွေးက ပေစောင်းစောင်းကြည့်ပြီး လှမ်းအော်သည်။
ဟို သုံးယောက်က စန္ဒာထွေးဆွဲထားသော အဆောင်ပြားကို ရှိုးပြီး လန့်သွား၏။

‘နင်တို့ ငါးနှစ်ကောင်ပုံနဲ့ Sam ကို သိကြသလား’

‘ဟာ... ရက်ပ်ပါဟဲဒီးကြီးရဲ့ နာမည်ပဲ၊ ငါတို့ ဒိုးရင်ကောင်း မယ်’

‘ရေရှည်ကြည့်ကွ... ငြိသွားရင် ဖြုတ်ရခက်နေမယ်၊ ဒိုး မယ်’

ရက်ပ်ပါသုံးကောင် အမြီးကုပ်၍ ပြေးကြလေပြီ။ ကျန်နေခဲ့ သော ရက်ပ်ပါပေါက်စီကွေးလေးက စန္ဒာထွေးကို လေးစားတဲ့ အကြည့်တွေနဲ့ မမှိတ်မသုန်ကြည့်နေရှာသည်။ အမျိုးသမီးရက်ပ်ပါ သတ္တိခဲလေးပေါ့။

‘ဟာ... ရေလည်လန်းတယ်၊ ကျွန်တော့်နာမည် ဂျယ်လီ သော်တာပါ၊ ဒီဘက်ထဲကို မျက်စိလည်ပြီးရွှေလာတာ၊ တော်သေးတာ ပေါ့၊ ဟော်ဒီက ရက်ပ်ပါမမကို တွေ့လိုက်ရလို့၊ ဟိုကောင်တွေက ကျောက်စရစ်ခဲလေးတွေပါ၊ ဘော်ဒီစုမိတော့ သွေးလေးနည်းနည်းရဲ ပြီး လာဖြတာ၊ မိုင်နာပါ၊ မမကိုတော့ လေးစားသွားပြီ’

‘မျက်စိကိုနောက်နေတာပဲ၊ ဖြည်းဖြည်းပြောစမ်းပါ၊ နင် ကျေးဇူးတင်စကားနားထောင်ရတာ ငါဇာတ်လည်သွားပြီဟ’

စန္ဒာထွေးက စကားပြောရင်း ဆွဲပြားကြီးကို ကိုင်နေသည်။
ကောင်လေးက ပေါတီပေါချာလေးသာ ပြောတယ်။ ရုပ်ကယေးက တော့ ဖြောင့်သား။

‘မင်းက ရက်ပ်ပါအစစ်လား’

‘ရက်စ်... ကျွန်တော်က မိုးကောင်းကင်နှင့်မြေကြီးကိုယ်စား ပြု ရက်ပ်ပါတစ်ယောက်ပါ၊ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ရက်ပ်ပါတွေ မှီလို ပေါက်နေပေမဲ့ ဆွေအစ်မလို အရည်အချင်းရှိတဲ့သူတွေရှားဘယ်၊ အမြဲ တမ်း အုပ်စုဖွဲ့ပြီး စောင်းမြောင်းပုတ်ခတ်ချင်ကြတဲ့ကောင်တွေများ တယ်၊ ဟိုနေရာစပ်စပ် ဒီနေရာစပ်စပ် ဝင်ပါတဲ့ကောင်တွေ တစ်ပုံ ကြီး’

‘ရက်ပ်ပါတစ်ဖနေရှင်းဖွင့်ပြနေတာလားဟင်’

စန္ဒာထွေးက သူ့ရှေ့တွင် မျက်စိနောက်လှသော ရက်ပ်ပါ ပေါက်စ ဂျယ်လီသော်တာကို ရယ်ချင်နေသည်။ ရက်ပ်ကလေးက သနား ကမားလေးနဲ့ ပေါ့ရဲလိုက်တာ။

‘ဟောဒီက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ရက်ပ်ပါမိန်းမဖြစ်နေတာလဲ၊ ဟိုရက်ပ်ပါတွေရဲ့ VCD တွေမှာ ဝင်သရုပ်ဆောင် ဟာမိုနီလိုက်ရင်း ရက်ပ်ပါဂဲလ်ဖြစ်သွားတာလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ တို့က ရက်ပ်ပါတွေကို ကိုးရီးကားယား ကွတတနိုင်လို့ မျက်စိထဲ ခလောက်နည်းနည်းဆန်တယ်’

‘ဟား... ဟား... ဟား... ရက်ပ်ပါရဲ့ စစ်မှန်သော သဘော တရားကို အစ်မ မသိလို့ နောက်နေတာပါ၊ ရက်ပ်ပါတာအကြောင်း ဆွေးနွေးရင် ရာစုနှစ်တော်တော်များများ ကြာသွားမယ်၊ ကျွန်တော် အသံသွင်းဖို့ နောက်ကျနေပြီ၊ ရော... ကျွန်တော့်ရဲ့ ဗစ်ဆစ်တင်းကဒ် အချိန်မရွေး လာနိုင် ပါတယ် ရဲ့ရဲ့... တက်ကြ ငါထော်လာဖို့... ရဲ့ ရဲ့ ဘုံကြိုးပြတ်တဲ့ ဒေဝီနတ်မျိုးနွယ်’

ဂျယ်လီသော်တာမှာ ခုန်ပေါက်ပြီး စန္ဒာထွေးရှေ့မှ ထွက် သွားသည်။ ကောင်လေးက ရူးရူးပေါပေါလေးပေမယ့် ခင်မင်ဖို့ ကောင်းနေပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ရက်ပ်ပါတွေဆိုတော့ အငြိမ်မနေတာက ခက်၏။

* * *

‘ဒါဟာ ထန်းသီးကြွေခိုက် ကျီးနင်းခိုက်၊ ဒါမှမဟုတ် ကား ဘရိတ်အုပ်ခိုက် မီးနီခိုက်ဖြစ်တယ်ထင်တာပဲ၊ နင့်ဆွဲပြားကြီးက ဘာ ယတြာအဆောင်မှမဟုတ်ဘူး၊ ခုခေတ်ရက်ပ်ပါတွေဆွဲထားတဲ့ အပြား ကြီးတွေကို ပရိတ်ကြီးနဲ့ ဂျှိုင်းပေးထားတာကြီး၊ ဟဲ့... ကောင်လေးက လန်းလား’

သန္တာကြည်က အငမ်းမရ မေးသည်။ ဆက်လက်၍ ထပ် မေးတာက...

‘ကိုရီးယားမင်းသား ဘယ်သူနဲ့တူလဲ၊ ကေနဲ့လား၊ ရှင်းနဲ့ လား ဂျွန်စောလား’

‘ရက်ပ်ပါပေါက်စလေးဆိုပေမဲ့ ရက်ပ်ပါတွေပြောသလိုတော့ သိပ်မကျွမ်းသေးဘူး’

‘ဗေဒင်အရဆို နင့်ဖူးစာရှင်လို့ ဆိုလိုနိုင်မလား’

‘မသေချာသေးပါဘူးဟာ၊ ပြန်ဆိုရင်တော့ တစ်မျိုးတွေ့ရ မှာပေါ့’

စန္ဒာထွေးက တွေးတွေးဆဆ ပြောသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ ဘာလိုလိုကြီး။

‘ငါ အလိုက်ပေးမယ်ဟာ၊ နေရာချင်းလဲရအောင်’

‘မလဲဘူး၊ ကိုယ့်ကုသိုလ်နဲ့ကိုယ်ဖြစ်နေတာ ဟွန်း’

စန္ဒာထွေးက သူ့သုပ်ထားသော လက်ဖက်သုတ်ကို စားနေ သည်။

‘ဟေ့... ဘာတွေတိုင်ပင်နေတာလဲ’

နေကြာစေ့လျော်အထုပ်ကို ကိုင်ပြီး ဝင်လာသော ဂျမ်းတုံးမ။
ဆံပင်ဖုတ်သိုက်နဲ့ ဂုန်းဒိုင်းဆိုဝင်ချလာသည်။ သန္တာကြည်က လွှတ်
ခနဲ စကားထွက်သွားသည်။

‘ဟိုလေ ဘယ်သူရှိရမှာလဲ၊ စန္ဒာထွေးပေါ့၊ သူ့ဖူးစာရှင်ကို
အပြားကြီးတန်းခိုးနဲ့ ဘွင်းခနဲတွေ့သွားပြီလေ’

‘ဟဲ့ကောင်မ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ’

စန္ဒာထွေးက တားသော်လည်း အချိန်မမှီ။ ဂျမ်းတုံးမက ဓာတ်
ပေါက်သွားသည်။ ဂျမ်းတုံးမက စန္ဒာထွေးမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ
ဆွေးနေသော အမူအရာဖြင့်...

‘မစန္ဒာမှာ ချစ်သူတွေ့နေပြီလား၊ ပြောစမ်းပါဦး ဘယ်သူလဲ’

‘မတွေ့သေးပါဘူး ဂျမ်းတုံးမရယ်၊ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ’

‘မစန္ဒာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ရဘူး’

ဂျမ်းတုံးမက ခါးထောက်၍ တင်တင်စီးစီးပြောသည်။

‘မစန္ဒာကို ချစ်တဲ့ ယောက်ျားလေးတွေရှိရင်လည်း ဂျမ်းတုံးမ
လက်စာ မိသွားမယ်’

‘ဟာ... ဂျမ်းတုံးမကလည်း လူဆိုတာ သီးချိန်တန်သီး ပွင့်
ချိန်တန်ပွင့်’

‘မသီးရဘူး၊ မပွင့်ရဘူး၊ မစန္ဒာနဲ့ ပတ်သက်ရင် အရာအား
လုံးဟာ ရန်သူပဲ’

သန္တာကြည်နှင့် စန္ဒာထွေး တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်
ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် အပြန်အလှန်ကြည့်မိသည်။

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဂျမ်းတုံးမရယ် နင်ကလည်း
ကာယကံရှင်ကိုယ်စား စိတ်ပူတတ်ရန်ကော၊ ငါ့သူငယ်ချင်းက
ယောက်ျားယူဖို့ ဝေးသေးတယ်၊ သဘောပေါက်...’

‘မစန္ဒာရယ်... ဂျမ်းတုံးမ မျက်ကွယ်မှာ စိတ်ချပါရစေ’

‘ဘီးစိပ်နဲ့ စိပ်ချရမှာလား ဟား... ဟား’

သန္တာကြည်က ပြောရင်နဲ့ ရယ်မိသည်။ လက်စသတ်တော့
စန္ဒာထွေးရဲ့အပြားအဆောင်ကြောင့် စုတ်တင်မကလာဘ်ပါ တာရီတိ
တည်း ဝင်ချေ၏။ ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်တင်မက ဒဲ့ to ဒဲ့လိင်တွေပါ
ပါလာချေပြီ။

‘ကဲ... ကဲ... ထားပါတော့ ဂျမ်းတုံးမရယ်၊ အခြား
အကြောင်းတွေ ပြောရအောင်’

‘ဟဲ့... နင့်အစ်ကိုတစ်ယောက်ရော မတွေ့ပါလား’

‘အောင်မလေး ငါ့အစ်ကိုက အလှပြင်တဲ့နေရာမှာ သိပ်အပ်
ထည်ကျတာ အခုလည်း မင်းသားမင်းသမီးတွေကို မိတ်ကပ်ပြင်ပေးနေ
တာ မအားဘူး’

စန္ဒာထွေးက သူ့အစ်ကို ရဲရင့်ထွေးကို ချီးကျူးစကားပြော
သည်။

‘အေးဟာ... ဟိုမရောက် ဒီမရောက်တွေကမှ အဆင်ပြေ
သေး’

သန္တာကြည်က မေးငေါ့၍ပြောသည်။ ဂျမ်းတုံးမကို စောင်း
ပြောသလိုဖြစ်သွားသဖြင့် ဂျမ်းတုံးမ စိတ်ဆိုးသွားကာ သန္တာကြည်ကို
နေကြာစေ့အခွဲများဖြင့် ကြဲ၍ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

‘ဟိုပဲရောက်ရောက် ဒီပဲရောက်ရောက် နှစ်ပိုင်းတစ်ပိုင်းက
ပိုပြီးအောက်ခြေခိုင်တယ်ဟ’

ပါတီပွဲဆိုပေမယ့် သိပ်ခမ်းခမ်းနားနားတော့ မဟုတ်။ လူ

အနည်းစုလေးနဲ့ဖြစ်မြောက်အောင် လုပ်သွားသော အစုရှယ်ယာဝင်တွေ
ရဲ့ စီးပွားရေးမိတ်ဆက်ပွဲလေးပါ။ ဦးကျော်ဝင်းက လုပ်ငန်းကြီးကြီး
လုပ်သလားဆိုတော့ ဒီလောက်လည်း မဟုတ်ပေ။ လာကြသော အစု
ရှယ်ယာဝင်တွေကလည်း လာကြတာ ကိုယ်ပိုင်ကားမပါ။ ဆိုက်ကားနဲ့
တဖုံ၊ လိုင်းကားနဲ့ တသွယ်။ နီးသောသူတို့က ဝေါကင်းရိုက်လာကြ
သည်။ ကိုကျော်ဝင်းက အားလုံးထဲတွင် လေအကျယ်ဆုံးစာရင်္ဂင်
လူတစ်ဦးဖြစ်၏။ ကိုကျော်ဝင်းက ကိုစိန်ခက်ကို သူ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်
တွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးသည်။

‘ဒါက ရှေးဟောင်းသုတေသန ဝါသနာကြီးလှတဲ့ ကိုစိန်ခက်
တဲ့’

‘ဟာ... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းရှာ
တာတွေ ဘာတွေတော့ ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ ကြည့်ဖူးပါတယ်၊ အဲဒီလို
ကော စွန့်စားရလား’

ဦးစိန်ခက် ဘယ်ကစ၍ ဖြေရမှန်းမသိ ညစ်ထွေးသွားသည်။
နောက်တစ်ယောက်က ဝင်ဖောက်ပြန်သည်။

‘ဟာ... ခင်ဗျားကလည်း အင်ဒီယာနားကျုံးကားတွေကြည့်ပြီး
တွေ့ကရာလျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ ကျုပ်အထင်တော့ ဒီကမိတ်ဆွဲကြီး
ဟာ ဟိုရာဇဝင်ထဲက ရွဲကုန်သည်လို ပစ္စည်းအဟောင်းတွေလိုက်ဝယ်
တာလား မသိဘူး’

ဦးစိန်ခက် နေရင်းထိုင်ရင်း ဒေဝဒတ်ဖြစ်ရပြန်ပြီ။ ရွှေမန်း
တင်မောင်ရဲ့ ရွဲကုန်သည်ဇာတ်ထုပ်ပဲ ထဲဟဲပြရတော့မလို။ စကား
ပြောရတာ တကယ့်ကို အနီးတိတ်ဆန်သွားသည်။ ကိုကျော်ဝင်းက
တော့ တဟီးဟီးရယ်နေပြီး ဆက်လက်၍ သူ့မိန်းမနှင့်ကလေးတွေကို
မိတ်ဆက်ပေးပြန်၏။

‘ဒါ... ကျုပ်မိန်းမ မအုံးနဲ့စိန်၊ မချောဘူးလား’

ပါးရေတွန့်နေသော ပါးကို မိတ်ကပ်တွေတင်ထားရတာမို့
ပေါင်မုန်ညှဉ့်ကြီးကို ယိုသုတ်ထားသကဲ့သို့။ ဆံပင်ကလည်း အကြေ
ကောက်သားသေးသည်။ နှုတ်ခမ်းတလန် ပန်းတလန်နှင့် မျက်တောင်
အတူကြီးက ကော့နေ၏။

‘ဒါ... သားကြီးလေ၊ နာမည်က ဝီလီသော်တာ’

ပုလင်းဖင်မျက်မှန်နှင့် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံကို ဒေါင့်မကျိုး
ဝတ်ဆင်ထားသည်။ မုတ်ဆိတ်မွေးကလည်း ထူသေး။ ရေမြင်းရုပ်နဲ့။

‘ဒါက ရက်ပ်ပါလုပ်မယ့်သားငယ် ဂျယ်လီသော်တာ’

ခုခေတ် ရက်ပ်ပါတွေ အထူးပုံစံလေးပါ။ ရုပ်ကလေးကတော့
ဖြောင့်သည်။ ဒါပေမဲ့ ကိုးရီးကားယား ကွတတနိုင်လှ၏။

‘တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် အန်ကယ်၊ သားတို့ရက်ပ်ပါ
တွေက လူတွေကို အရမ်းလေးစားပါတယ်၊ ငွတ်ရှယ်... အန်ကယ်
ဗဲရီးဗဲရီးလန်းတယ်၊ မိဘကိုကျော်ပြီး အမွေတောင်းဖို့လည်းမဖြစ်
သေးပါဘူး၊ အမွေတောင်းပြီး မိဘကိုထားဖို့လည်း မဖြစ်သေးပါဘူး
ရဲ့ ရဲ့’

‘ခင်ဗျားသားက လူပျော်ပဲ’

တကယ်တော့ ပေါတောတော ကြောင်တောင်တောင်ကို
စာရင်းချုပ်၍ လိုတိုရှင်းချီးကျူးထောပနာပြုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘ကဲ... ကဲ... ဖန်ခွက်ထဲက အရေလေးတွေ သောက်ကြနို့’

အားလုံးချီးယားလုပ်၍ ပြိုင်တူမော့ကြသည်။ ဦးစိန်ခက်မှာ
အရက်တစ်ခါမှ မသောက်ဖူးခြင်းကြောင့် အဝင်မှာ တိုးတိုးသော်
တော်တော်ဆိုးလေသည်။ အယ်ကိုဟော်အရသာသည် ဦးစိန်ခက်အဖို့
အဆိုးဝါးဆုံးသော ခံစားမှုကို အတိုင်းသားပေးချေ၏။ စကောတစ်

ခွက်သောက်သော် လေကျေ၏။ ဒွိကောနစ်ခွက်သောက်သော် ပါကျ
အသွင်ဆောင်၏။ တြိကော သုံးခွက်သောက်သော် ဗေလုဝ (ဘီလူး)
အသွင်ဆောင်၏။ စတုကော လေးခွက်သောက်သော် လေးဘက်ထောက်
သွား၏။ ပဉ္စကောငါးခွက်မြှောက်သောအခါ ဦးစိန်ခက် မန်မိုရီတွေ
မိုင်းနပ်ပြကုန်၏။ တစ်လောကလုံးမှာရှိသည့် ကြယ်တွေ သူခေါင်း
ပေါ်သို့ ထိုးစိုက်လာသည်ဟု မြင်မိသည်။ ဦးကျော်ဝင်းနှင့် အရောင်း
အရင်းများကား အယ်ကိုဟောဓာတ်ကိုခံနိုင်ရည်ရှိသူများဖြစ်သဖြင့်
တော်ရုံတန်ရုံ မမူပေ။ သိပ်မကြာတော့ပေ။ ဦးစိန်ခက် ထိုင်နေတဲ့
ကုလားထိုင်မှာပဲ ငုတ်တုတ်ကလေးမေ့သွားသည်။

‘ကိုစိန်ခက်ကြီးတော့ ဒေါင်းသွားပြီဟေ့’

ကိုကျော်ဝင်းရဲ့အသံကို ဦးစိန်ခက် မသဲမကွဲကြားလိုက်
သည်။

* ♣ *

အခန်း(၁၁)

‘ဂျလောက်’

တံခါးဖွင့်သံကြောင့် ဦးစိန်ခက် ရီဝေဝေနဲ့ လှမ်းကြည့်မိ
သည်။

အခန်းတွင်း မီးလုံးသေးသေးလေးတစ်ခုသာ မှန်ပျဉ်ထွန်းထား
၏။

ဦးစိန်ခက် ခေါင်းကြီးလေးနေသဖြင့် ရုတ်တရက် ငေါက်ခနဲ
မထနိုင်။ ဝင်လာသူက ယိုင်ထိုးပြီး ဝင်လာ၏။ ဦးစိန်ခက် အသာမှေး
ကြည့်ရာ ဦးကျော်ဝင်းသားအကြီးကောင် မှန်ကြောင်ဖြစ်နေသည်။
ကြည့်ရတာ သူ့ခုတင်ကို တက်အိပ်မိနေသလားမသိပေ။

ဦးစိန်ခက်လည်း ဟိုဘက်လှည့်၍ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေ
သည်။ မှန်ကြောင်လည်း ဝင်အိပ်မလိုပြင်နေသဖြင့် ဟိုဘက်နည်း
နည်း တိုးပေးလိုက်၏။ ဦးစိန်ခက် ခေါင်းတစ်ခုလုံး နောက်ကျိထုံအိနေ
သည်။

သိပ်မကြာခင် မှန်ကြောင်ကောင် တံခါးဖွင့်ကာ ပြန်ထွက်
သွားသည်။

ဦးစိန်ခက်လည်း ဒီဘက်ကို ပြန်လှည့်လိုက်စဉ်...

‘ဟာ... ဘာတွေလဲ၊ ဘာတွေလဲ’

အိပ်ယာတစ်ခြမ်းတွင် တစ်ခုခုရှိခဲ့ပြီး စောင်တွေပေါ်မှာ အိုင်ထွန်းနေသည်။

‘ဟာ... ကျက်သတိုးကောင်... ရူးကြောင်မူးကြောင်နဲ့ သေးတွေလာပေါက်သွားတာ’

ဦးစိန်ခက် သေးနဲ့ကြောင့် အမူးပါပြေသွားသလို သူ့ကိုယ်တစ်ခြမ်းလည်း သေးတွေလွှမ်းသွား၏။ ဦးစိန်ခက် သေချင်စေနဲ့သွားသည်။

အရက်သမား အမှားတစ်ထောင်ဆိုသော စကားမှန်ပေသည်။ အိပ်ယာထဲလည်း ဆက်အိပ်လို့မရ။ ဦးကျော်ဝင်း အိမ်ထဲမှာဆိုတာတော့ သူသိ၏။

ဦးစိန်ခက်လည်း တံခါးဖွင့်၍ အပြင်ထွက်ရန်ပြင်သည်။ ခေါင်းထဲတွင် မှောင်ရိပ်တွေ လွန်ကဲနေသဖြင့် အရက်ဒဏ်က ပိုမူးချေ၏။

လက်ထရိန်ကလည်း ဘယ်နေရာမှန်းမသိ။ ဦးကျော်ဝင်းတို့ တိုက်က အခန်းတွေက များလွန်းသဖြင့် ဘယ်ရှာရမှန်းမသိ။ မှန်းဆ၍ ရမ်းရော်ကာ ခြေအသာကြွပြီး လေအနာထတာကို အောင့်ကာ အိမ်သာရှိရာသို့ ဖြောင့်ဖြောင့်သွားရချေ၏။ ကံကောင်းထောက်မ၍ အိမ်သာကို တွေ့ခဲ့လေပြီ။ ဖြေရှင်းခဲ့လိုက်ရသည်။

‘အရက်... အရက်... တော်တော်မကောင်းတဲ့ဟာပဲ’

ဦးစိန်ခက် သူ့အခန်းထဲသူဝင်ခဲ့သည်။ သေးစေနဲ့နေသော ခုတင်တွင် မအိပ်ဘဲ အခန်းတောင့်တွင် စောင်ကလေးခင်းကာ အိပ်ရန်ပြင်ရလေသည်။

မျက်စိကြောင်ပြီး အိပ်မရဖြစ်နေ၏။

‘ဟာ... ဟိုကောင် ဝင်လာပြန်ပြီ၊ ဘာလုပ်ဦးမလဲ မသိဘူး’

မုန့်ကြောင်ကောင် ဝင်ချလာပြန်သည်။ အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ ပေါက်တက်ကရတွေ ထပ်လုပ်ဖို့ တာရှုနေပြီ။ ခုတင်ပေါ်မှာ ထုံးစံအတိုင်း တစောင်းလေးဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေသည်။ ဦးစိန်ခက်လည်း အခန်းတောင့်မှာ ကပ်ပြီးကြည့်နေသည်။

‘ဟဲ့... အကောင် ငကြောင် ဒါ ဘာလုပ်နေတာလဲ’

အိပ်ယာပေါ်မှာ အိပ်နေသူက ထအော်သည်။ ဦးကျော်ဝင်း လေဒီကြီးရဲ့အသံ။ သူ့သားကို ပခုံးတွေ ပုတ်ပြီးတွန်းထုတ်ပစ်လိုက်၏။

‘ဟိုက်... ငါအခန်းမှားပြီး ဦးကျော်ဝင်းအခန်းထဲမှားဝင်နေမိတယ်၊ ပြဿနာပဲ၊ ဟိုလူကလည်း မူးပြီးဘယ်ချောင်မှာ နပ်နေလဲ မသိဘူး’

မှန်ကြောင် ကုပ်ချောင်းချောင်းနဲ့ ပြန်ထွက်သွားသည်။

‘ဟဲ့... အကောင် တံခါးကို ဂျက်ထိုးသွား ပိုငန့်ကြီးကလည်း ဘယ်ထွက်သွားမှန်းမသိဘူး’

မှန်ကြောင်က ထွက်သွားပြီး တံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။ ဦးစိန်ခက် တစ်ခါတည်း သံပုရာသီးနားထဲညစ်ထည့်စရာမလို အမူးအလိုအလျောက် ပြေသွားသည်။ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ အခုအချိန်မှာ လေဒီကျော်ဝင်းကို သွားနှိုးရင်လည်း သူ့ကို ခွပ်စွဲမှာ။ ငြိမ်ငြိမ်လေး နေပြန်ရင်လည်း မနက်ကျရင် ပိုအရှက်ကွဲမှာ။

‘ငါတော့ ဒီတစ်ခေါက် အရှက်တွေကွဲပြီထင်ပါတယ်’

ဦးကျော်ဝင်းရဲ့ လက်ထဲက ရေဖြစ်တော့မည်။ ဦးစိန်ခက် အရှက်ကိုသာ ကျိန်ဆဲမိတော့သည်။ ဒါကြောင့် လူကြီးတွေက ပြော

တာ။ ဓားကိုဖျက် ဝါးမျက်၊ လူကိုဖျက်အရက်တဲ့။ ဘုရားမကြိုက်
နတ် မကြိုက်တာကို ကိုယ်တိုင်ကြိုက်သဖြင့် ခုတော့ ဂန့်ပြီ။ မဒမ်
ကျော်ဝင်းက တခေါ်ခေါနဲ့ ဟောက်နေသည်။

ဦးစိန်ခက်က တံခါးကို ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး တွန်းကြည့်
သည်။

မှန်ကြောင်က တံခါးကို သေချာလျက်မထိုးသွားသဖြင့် ပွင့်လို
ပွင့်ငြား တွန်းတွန်းကြည့်သည်။

‘ဝုန်း’

တစ်ဖက်က တံခါးကိုတွန်းအဖွင့် ဦးစိန်ခက်ဘက်က အတွန်း
တစ်ခါတည်း ဦးစိန်ခက် ပစ်လဲကျသွားသည်။ အပြင်မှဝင်လာသူက
ဦးကျော်ဝင်း...

‘အောင်မလေး သူခိုး... သူခိုး’

‘ဘာသူခိုးလဲ၊ ကျုပ်ပါဗျာ၊ ကျုပ်ပါ စိန်ခက်’

‘ကိုစိန်ခက်... ခင်ဗျား... ခင်ဗျား’

‘ဟေ့လူ ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို လုပ်မနေနဲ့၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို

ဘာဘာညာညာ စွပ်စွဲချင်နေတာ မဟုတ်ဘူးလား’

‘ခင်ဗျားဗျာ ကာမေသုကံကိုမှ မကြောက်’

‘ဟေ့လူ ကျုပ်ရှင်းပြတာ နားထောင်ဦး’

‘နားထောင်စရာမလိုဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားလိုချင်ရင် ပွင့်ပွင့်လင်း

လင်းပြောဗျာ’

‘ဒီအမဲရွတ်တွဲကြီးကို ဘယ်သူမှ မယူဘူး’

‘ဘာ... ကျုပ်မိန်းမကိုများ ဒီမှာ ကိုစိန်ခက် အရက်မှူးရင်

ကျွန်းပေါ်တတ်တယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားလုပ်ပုံက အခုအရပ်ရပ်အပြည်ပြည်

ကြားလို့မှ မသင့်တော်’

‘သတ္တိရှိရင် ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ဘီဗွီမှာ ကြော်ငြာတည်လိုက်
ပါလား၊ အဗွီနယ်ဒီတာ၊ ကျုပ်ဘာသာ ကျုပ် အဆုံးကဲမှာ ဝင်ပြီးနေ
နေတာဗျာ၊ ခင်ဗျားမိန်းမကို လက်ဖျားနဲ့တောင် ထိတာမဟုတ်ဘူး၊
နောက်ပြီး ခင်ဗျားသား မှန်ကြောင်ကလည်း ကျုပ်သားမှာ ယောင်
ယောင်မှူးမှူးနဲ့ သေးတွေပေါက်ချသွားသေးတယ်’

ဦးစိန်ခက်က ဒေါသသံစွတ်၍ ရှင်းပြလေသည်။ ဦးကျော်
ဝင်းလည်း ခုမှသဘောပေါက်နားလည်သွားသည်။

မဒမ်ကြီးကတော့ သူတို့ဖြစ်နေတာတွေကို မသိ။ အိပ်စာ
တွေ တော်တော်ကျနေသည်။

‘တစ်ခုတော့ရှိတယ် ဦးစိန်ခက်၊ ခင်ဗျားသမီးတွေကို ကျုပ်
သားတွေနဲ့ မဖြစ်မနေသဘောတူရမယ်၊ ခင်ဗျားဘက်က ကန့်ကွက်
ရင် ကျုပ်ဘက်က အခုကိစ္စကို အွန်လိုင်းပေါ် အကောင့်ဖွင့်လိုက်မယ်၊
ခင်ဗျားရဲ့ ရှေးဟောင်းလောကနယ်ဝယ်မှာ ခင်ဗျားအကြောင်းဆိုးကြီး
ကို ချယ်နယ်တစ်ခုလို ထုတ်လွှင့်ခြင်းခံရမယ်’

‘ရပါတယ်ဗျာ၊ အစကတည်းက သတ်သတ်မှတ်မှတ်
သဘောတူပြီးသားပဲ၊ ဘာမှပြောစရာမရှိပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့လည်း
ကျုပ်တူမတွေကို လေ့လာဖို့ အချိန်နည်းနည်းတော့ ဝေးရလိမ့်မယ်
နော် ဟဲ... ဟဲ’

ဦးစိန်ခက် မခိုးမခန့် ရယ်လိုက်သည်။ သူ့အပြုံးလေးတ
ဖြေခွေးတစ်ကောင်ရဲ့ သေးနပ်သော ကောက်ကျစ်မှုမျိုးလေး ဝါဝင်
လေ၏။

‘ရာဇဝင်ရိုင်းလိုက်တာ လေးလေးရာ၊ ကိုယ့်ဘက်ကလည်း
လေးရဦးမယ်၊ သူတို့ဘက်က နှိပ်ကွပ်တာခံလိုက်ရသေးတယ်’

စန္ဒာထွေးက ဦးစိန်ခက်ပြောပြသော အဖြစ်အပျက်တွေကို
ကြာသိရ၍ အမျိုးထိတော့ မချီအောင်နာဘိသကဲ့သို့ ဒေါသတွေ
ထွက်နေသည်။

စန္ဒာထွေးတို့ တူဝရိုးဘက်ကနေ၍ ထပ်မံမချီအောင် နာနေ
သူတော့ ဘေးအိမ်မှ ဂျမ်းတုံးမ။

‘အကြောင်းတာ ငြိမ်အပ်ရတဲ့အတိုင်းအလှည့်ရှိတယ်၊ ဖြစ်နိုင်
ရင် ကျွန်ုပ်တို့လိုပိုင် သွားလာရင်းရှင်းပစ်လိုက်ချင်တယ်၊ ပြောနေကြပါ
တယ်၊ သူတို့လိပ်စာပေး’

‘အယောက်ကြီး ဆုံးဖြတ်ခမ်းပါနဲ့၊ ဂျမ်းတုံးမ၊ ခရုမှာအဆံ၊
လူမှာအကြီးတုံး အကြီးထောင်ရင် တစ်ချက်ပဲ၊ အခု ငါဒင်းတို့ကို
အိမ်ထာထည်ရှိ စိတ်စွဲတ ခြံထားလိုက်ပြီ၊ ကိုယ့်ပိုင်နက်ထဲရောက်
မှ သားထောင်နဲ့ ဖွေးရာပါ ချက်ကောင်းကို သွားပြေးဆွဲကြတာပေါ့၊
အခုလောလောဆယ် ဒေါသတွေကို ခေတ္တဆိုင်းငံ့ထားလေဦး၊
တောက်... တွေကြပြီပေါ့ ကျော်ဝင်းရာ၊ စိန်ခက်ဆိုတဲ့ကောင်က
မြွေကောင် ရိုးရိုးမြွေမဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကိုထိမှ ပြန်ငြင်းတဲ့မြွေပွေးလို
အထောင်ချိုး ထို့...’

ဦးစိန်ခက် လက်သီးလက်မောင်းတန်း၍ ပြောသည်။

‘ဘယ်လို ဝဉာဏ်တွေပြမလဲ၊ စီစဉ်ထားပြီးပြီလား’

သန္တာကြည်က ဝင်မေးသည်။

သူဝင်လည်း ဇာတ်ဝင်ခန်း တစ်ထောင့်တစ်နေရာမှ ဝင်သရုပ်
ဆောင်ချင်နေသည့်သဘော။

လက်ကီးအတွက် ကီး

‘အဲဒီအကြံဉာဏ်တွေကိုတော့ ဂျမ်းတုံးမဆီကပဲ တောင်းရမှာ
ပေါ့၊ ပီရိုသေသပ်တဲ့ အိုင်ဒီယာတွေက သူထဲမှာ တစ်ပုံကြီးရှိမယ်
လေးလေးထင်တယ်’

‘ဒါဆိုရင် ပါဝင်သရုပ်ဆောင်မဲ့ ဇာတ်ဆောင်တွေက...’

စန္ဒာထွေးက လှလှပပလေး ပြုံးရင်းမေးသည်။

‘စန္ဒာထွေး၊ သန္တာကြည်၊ ဂျမ်းတုံးမနှင့် ဗိုလ်စိန်ခက်၊ ဂျမ်းတုံး
မကိုယ်ပိုင်ဇာတ်လမ်းရေး ဒါရိုက်တာလုပ်ပြီး ဝင်သရုပ်ဆောင်မှာဆို
တော့ သူ့ကိုအနုပညာကြေး များများပေးရမယ် ဟား... ဟား...
ဟား’

လေးယောက်သား သဘောကျ၍ သံဖြိုင်ရယ်မောမိသည်။

စန္ဒာထွေးက တအားပြုံးအပြင်းစားဆန်မသွားဖို့ သတိပေးရသေးသည်။

‘စိတ်ချ မမ၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးနဲ့ ထိသွားအောင် အေးရာ
အေးကြောင်းလေးပဲ အစီအစဉ်ဆွဲမှာပါ၊ လက်ဆမပြင်းစေရဘူး၊ ဧရာ
ပျော့လေးနဲ့ လွင့်သွားစေရမယ်’

‘အသက်ကြီးပိုင်းတွေပါတော့ တစ်ခုခုထိခိုက်တာတွေပါရင်
မကောင်းဘူးလေ’

သန္တာကြည်က တွေးတွေးဆဆ ပြောသည်။

‘ဦးစိန်ခက်ရဲ့တူမနှစ်ယောက်အဖြစ် စန္ဒာထွေးနှင့် ဂျမ်းတုံးမ
က သရုပ်ဆောင်ရမယ်၊ သန္တာကြည်က အိမ်မော်နေရာက သရုပ်
ဆောင်ရမယ်၊ စန္ဒာထွေးက ရုပ်တီးရုပ်ပြာ အမူအရာမျိုး၊ သန္တာကြည်
က ထုံထုံထိုင်းထိုင်း မအူမလည် နားလေးနေတဲ့ ပုံစံမျိုး ကျုပ်
ရမ်းတုံးမကတော့ ဖိုက်တာဒီဇိုင်းသရုပ်ဆောင်မယ်၊ ကြမ်းကြမ်းကမ်း
ကမ်းအမူအရာမျိုးကတော့ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် ပိုင်တယ်’

‘Scene အရတော့ လန်းနေပြီ’

“လောလောဆယ် ရှူတင်ပစ္စည်းတွေအတွက် ဘာတွေလို
သလဲ”

“ဈေးရောင်းစားစား မလိုပါဘူး၊ ချက်ပြုတ်နည်းစာအုပ်တစ်အုပ်
ရယ်၊ ဘောက်ဆင်ထိုးတဲ့အိတ်ကြီးတစ်အိတ်ရယ်၊ အုတ်ခဲတုတ်ခဲရယ်၊
သစ်ရွက်ခြောက်တွေတစ်ထုပ်ရယ်၊ ပစ်မှတ်မှာစိုက်နေတဲ့မောင်းမြောင်တွေ
ရယ်၊ ကြွက်ရာဘာရုပ်ကလေးရယ် လောလောဆယ်တော့ဒီလောက်ပဲ။

ရှမ်းတုံးက ဒါချိုးဆို ဟောနေပဲ အကြံတွေထွက်လာသည်။
ဦးစိန်ခက်ကတော့ ရာဇဝင်ကြွေးပြန်ဆပ်ရမှာဆိုတော့ သဘောကျ
၏။ ဦးကျော်ဝင်းနှင့် သူနဲ့က အရင်အတိတ်ဘဝကတည်းက သိ
အထောက်အပံ့ရသူ မထုတ်ချေ။ ညီမဖြစ်သူနှင့်ပတ်သက်၍ ဦးကျော်
ဝင်းက ဦးစိန်ခက်အပေါ် အခြေတင်တင်စီးစီး ပြော၍ အသားယူတာ
ခြင်းကြောင့် သိပ်မတည့်ကြချေ။

ဦးစိန်ခက် တွေးရင်းငေးရင်း ညီမလေးနှင့် ယောက်ဖဖြစ်သူ
ကို သတိရလွှမ်းသွတ်မိသည်။ ဆက်လက်၍ စနာထွေးတို့မောင်နှမ
ရဲ့ အနာဂတ်တို့လည်း ရင်လေးမိသည်။

* * *

အခန်း(၁၂)

ဘောက်စံဝက်ဝွန်း အပြာရောင်ကားနဲ့နဲ့လေးက ဦးစိန်ခက်
တို့ခြံရံတွင် ရပ်လိုက်သည်။ ကားပေါ်တွင် ဦးကျော်ဝင်း၊ ဇနီးဖြစ်သူ
ဒေါ်အုံးနွဲ့စိန်၊ သားနှစ်ယောက်ဖြစ်သော ဝီလီသော်တာနှင့် ဂျယ်လီ
သော်တာနှစ်ယောက်ပါရှိသည်။ အဝတ်အစား ဆင်ယင်တဲ့ ဒီဇိုင်းဖက်
ရှင်ကိုလည်း ကြည့်ကြပါဦး။ ဦးကျော်ဝင်းက အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ
ဘွတ်ရှုတ်နဲ့၊ ကြောင်လျှာသီးနဲ့၊ ဝတ်စကုပ်နဲ့၊ ကိုရီးယားဇာတ်လမ်း
တွဲထဲက ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်တစ်ဦးလိုလိုနဲ့။ ပိုတူတာက မက်ထရစ်ဂိုဏ်း
သားတစ်ဦးလိုလို။ စတီဗင်ချောင်းမင်းသားပါတဲ့ ပုဆိန်ဂိုဏ်းသားလို
လိုနဲ့။

ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်အုံးနွဲ့စိန်ကတော့ ပြောင်းပြန်။ ယိုးဒယားပါ
တိတ်ဝမ်းဆက်ကြီးကို ရဲစွေးသော အရောင်အဆင်းနဲ့ ပြူးပြဲပြောင်
ရောင်နေသည်။ ဘီးစပတ်ထုံး စိန်ဆံထိုးကြီးနဲ့၊ လည်ပင်းမှာလည်း
ပုလဲပုတီးကြီးနဲ့။ စိန်ကုန်သည်ကြီးလိုလို ကိုလိုနီခေတ်က မင်းကတော်
ကြီးလိုလို ဒါမှမဟုတ် သီပေါမင်းပါတော်မူခါနီးက ကျန်ခဲ့တဲ့ အပျို
တော်ကြီးတွေလိုလို။

၁၃၈

ချစ်များရှင်

သားအကြီးဆုံးကောင် မှန်ကြောင်ကျပြန်တော့ နဲ့သာရောင် တိုက်ပုံနဲ့ ပုဆိုးအကွက်ကျကျ ပြောင်ပြောင်နဲ့။ ဘိသိက်ဆရာလိုလို သတိုးသားလောင်းလိုလို ဘာနဲ့ပိုတူသလဲဆိုတော့ ဒီစကြိတ် အရာရှိ တစ်ယောက်နဲ့။

အငယ်ကောင် ရက်ပ်ပါကျတော့ ဦးထုပ်ကို ပြောင်းပြန် ဆောင်း၊ အင်္ကျီပွပ္ပဖောင်းဖောင်းကြီးနဲ့ လည်ပင်းမှာလည်း အပြားကြီး နဲ့ ဘောင်းဘီကွာတားတိုတိုနဲ့။ သူ့ကိုယ်သူ အမ်မီတန်တို့ 50 Scent တို့များ မှတ်နေသလားမသိ။ တကယ်ကိုးရိုးကားယား မိသားစု။ စီးလာ တဲ့ကားက ဂျပန်ခေတ် စစ်ကျန်ကားခုံးလေး။

တကယ်တော့ ဦးစိန်ခက်ကို အရွဲတိုက်ပြီး လုပ်လာတာတွေ ဖြစ်သည်။

ဦးကျော်ဝင်းက အဲဒီဒီလေးတော့ ရှိ၏။

ခြံထဲကို ဝင်ဝင်ချင်းတွေ့လိုက်ရသော မြင်ကွင်းက ဦးကျော် ဝင်းတို့လေးယောက်စလုံးရင်ကို လန့်ဖျပ်မှုတွေ တထွေးကြီးတိုးဝင် သွားသည်။

မည်သူလော။

အသင့်ပြင်ဆင်ထားသော ဂျမ်းတုံးမက သစ်ပင်တွင်ချိတ်ဆွဲ ထားသော ဘောက်ဆင်ထိုးအိတ်ကြီးကို တဘုန်းဘုန်းနဲ့ လက်စွမ်းပြ နေသည်။

‘ဒါကြီး ဘာကြီးလဲ’

မှန်ကြောင် ဝီလီသော်တာက သူ့အဖေလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ပြောသည်။

‘ဦးစိန်ခက် လက်သပ်မွေးထားတဲ့ မာလီထင်တာပဲ၊ သွားမေး ကြည့်ပါဦး’

၏။

‘အားပါးပါး ပြင်းလိုက်တဲ့ လက်ဝါးစောင်း၊ လူသာဖြတ်ခုတ် လိုက်ရင်လည်ပင်းသွေးကြောတွေ တဲ့ဆိုင်းသွားနိုင်တယ်’

‘ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့လဲ’

ဂျမ်းတုံးမက သူတို့ဘက်ကို လျှောက်လာရင်းလှမ်းမေးသည်။ မေးပုံက ခြိမ်းခြောက်သလို အသံကြီးနဲ့။ ပြုန်းခနဲဆို ဘယ်သူမှ အသံမထွက်။

မရဲတရဲနဲ့ ဦးကျော်ဝင်းအသံထွက်လာသည်။

‘ဦးစိန်ခက်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ’

‘ဪ... အန်ကယ်ပြောထားတဲ့ ဧည့်သည်တွေထင်တယ်၊ ဝင်ကြပါ’

ဦးကျော်ဝင်းတို့ မရဲတရဲနဲ့ အထဲကို ဝင်သွားကြသည်။

ဧည့်ခန်းထဲတွင် အခန့်သားထိုင်နေသော ဦးစိန်ခက်ကိုတွေ့ရ သည်။

‘ဟာ... ကိုကျော်ဝင်းတို့ လာကြ၊ လာကြ၊ ခုလေးတင် ခင်ဗျားတို့အကြောင်းပြောနေကြတာ၊ လာမှလာပါ့မလားလို့’

‘ဖိတ်ထား ချိန်းထားတော့ လာရမှာပေါ့ဗျာ၊ ဒါနဲ့ ခြံထဲမှာ ဘောက်ဆင်ထိုးနေတာ ခင်ဗျားတူမလား၊ ဟီ... သူ့အဖေလို သန်သန် စာမာကြီးနော်’

‘ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ ကျုပ်တူမအငယ်လေး၊ မိန်းမနဲ့ပတ်သက် ကာ ဘာမှဝါသနာမပါဘူး၊ အလှပြင်တာတို့ အဝတ်အစားဆင်တာ တို့ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ယောက်ျားလျာစိတ်ပေါက်နေတာ၊ ဟီ... ဟီ... ဟီ... မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ သဘာဝက သဘာဝပါ’

ဦးစိန်ခက်က သူ့စကားကို သူ သဘောကျ၍ တစ်ချက်ရယ်
မောလိုက်သည်။

‘ကောင်းတာပေါ့၊ တော်ရုံတန်ရုံ ယောက်ျားလေးတွေမကပ်ရဲ
တော့ဘူးပေါ့’

‘ဗျောင်း’

အပြင်က အသံက အတော်ကျယ်သွား၍ အားလုံးပြတင်း
ပေါက်မှ လှမ်းကြည့်မိသည်။ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်တွင် ကရာတေး
ကစားနေသော ဂျမ်းတုံးမကို တွေ့ရသည်။ သစ်ရွက်တွေ တဖွဲ့ဖွဲ့
ကြွေကျနေ၏။

‘ဒီကောင်မလေး လုပ်ပြန်ပြီ၊ သစ်ပင်တွေကို လက်သီးနဲ့
လျှောက်လျှောက်ထိုး သစ်ရွက်တွေက ကြွေကျ။ စည်ပင်ဝန်ထမ်းကို
လစာပေးပြီး ခန်းထားရမယ့်ပုံစံပဲ၊ တော်ကြာ သစ်ပင်က ရုက္ခစိုးတွေ
အတွင်းကြွေဖြစ်ကုန်ဦးမယ်’

ဦးစိန်ခက်က စိတ်ညစ်သွားဟန်ဖြင့်ပြောသည်။ ဒေါ်အုံးနွဲ့စိန်
က မျက်လုံးပြူးပြီး...

‘သူ... သူက သစ်ပင်တွေရိုက်လိုက်ရင် သစ်ရွက်တွေ ကြွေ
ကျတယ် ဟုတ်သလား၊ ဘုရားရေ... တရုတ်သိုင်းကားထဲကလို
နှစ်ခြောက်ဆယ်အတွင်းအားများ ရထားသလား’

‘ပြောတတ်ပါဘူးဗျာ၊ နောက်ဆို သစ်ပင်တောင် ကျိုးမလား
မသိဘူး’

‘နာဂစ်လက်ဝါးသိုင်းလားမသိဘူး’

ရက်ပ်ပါပေါ ဂျယ်လီသော်တာက တိတ်တဆိတ်လေး မှတ်
ချက်ချသည်။ ဒယ်ဒယ်ချင်းဆိုသူနဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့ရမှာကိုး။ ရက်ပ်ပါ
က ရက်ပ်ပိန်ဖြစ်မှာကြောက်တာပေါ့။

‘ကဲ... ခင်ဗျားတို့လည်း ဗိုက်ဆာနေရောမယ်၊ အေးအေး
ဆေးဆေးစားရင်း သောက်ရင်းစကားပြောကြတာပေါ့၊ ကျုပ်တို့
အကြီးမရဲ့ လက်ရာကောင်းလေးတွေက ခင်ဗျားတို့ကိုလျှာလည်သွား
ရုံတင်မကဘူး၊ လျှာကသူလျှာဖြစ်ရခြင်းကို ခဏတာမှောသွားလိမ့်မယ်၊
ဟဲ... ဟဲ’

ညွန့်လှချေလား၊ စားရသေးတာပေါ့’

ဦးကျော်ဝင်းက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်တွန့်ပြီး ပြောသည်။

‘ဟေ့... သန္တာရေ... သန္တာ’

မျက်နှာတစ်ခုလုံး မည်းတူးနေကာ ဆံပင်တွေ တွန့်လိမ်ပြီး
ထောင်နေ... ကောင်မလေးတစ်ယောက်ထွက်လာသည်။
မှန်ပြောင်သော်တာက...

‘ဟာ... ဒါက ဘာကြီးလဲ’

‘ဟဲ့... နင် ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ သန္တာ’

‘ဟိုလေ မနက်က အဝတ်တွေလျှော်ရင်း ဟင်းအိုးနွေးတာ
ပေါင်းအိုးတူးသွားလို့ ထင်းမီးဖိုကကန်စင်နွေးထွက်ပြီး ဝါယာရှော
ဖြစ်သလိုဖြစ်’

‘နင့်ဟာကလည်း ရှုပ်နေတာပဲ၊ ဒီကောင်မလေး လုပ်လိုက်ရင်
ပေါ့တီးပေါ့ဆ လယ်ဗယ် သရီးရောက်နေပြီ’

‘ပေါ့တီးပေါ့ဆတောင် လယ်ဗယ်ရှိနေပြီလား’

‘ဟုတ်တယ်။ ဝမ်းနဲ့တူးရောက်ဖို့တောင် သိပ်မလိုတော့ဘူး၊
ခိုင်းလိုက်ရင် ကြားတာကတလွဲ လုပ်တာကတလွဲ၊ ပြန်ပြောတာက
တလွဲ၊ ပြင်ဆင်လိုက်တာကလဲတလွဲ၊ ရုပ်ပြာပြာနိုင်လွန်းလို့ သူ့ကို
တီရှပ်အပြာရောင်တွေတောင် ဝယ်မပေးရဘူး၊ မှားနေတာကလည်း
အချိန်ပြည့် ခဲဖျက်ကုမ္ပဏီမှာ မန်နေဂျင်းခန့်ဖို့ကောင်းတယ်’

အိမ်လောက်တော်တဲ့ အိမ်ဖော်ကို ဘယ်ကများ တကူးတက ရှာထားတာလဲ။

‘အောင်မလေး အိမ်ဖော်ဆိုပြီး သွားအသင်မသေးနဲ့၊ ပီတင်း မှာနေခဲ့ဖူးတယ်၊ တကယ်ချိုင့်နှိပ်စစ်စစ်လေး၊ တရုတ်သီချင်းတွေ အကုန်ရတယ်’

‘ထားပါတော့ ကိုမိန့်ခက်ရယ်၊ ခင်ဗျားတူမလက်ရာလေးတဲ့ မြည်းစမ်းချင်လှပြီ’

‘ကဲ... ကဲ... ဟုတ်ပဲ၊ စကားကောင်းနေလိုက်တာ’
ဦးမိန့်ခက် ဦးဆောင်၍ ဦးကျော်ဝင်းတို့ မိသားစုကို ထမင်း စားရန် ထမင်းစားခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။ စန္ဒာထွေးက ထမင်းပိုင်းကို ပြင်နေသည်။ ဂျယ်လီသော်တာက စန္ဒာထွေးကိုမြင် သောအခါ ချက်ချင်းမှတ်မိသွားပြီး နှုတ်ဆက်ရန် ရက်စပ်ပါတွေရဲ့ အချိုးအတိုင်း ဟိုဟာကိုင် ဒီဟာကိုင် ပြင်လိုက်သည်။ ဦးကျော်ဝင်း က သူ့နားကပ်၍ သတိပေးထားရသည်။

‘ဟေ့ကောင်... နှာခေါင်းကိုရှေ့တန်းတင်ပြီး မျက်နှာကို နောက်တန်းမှာပျက်အောင်မလုပ်နဲ့၊ အချိန်တန်ရင် မင်းအိတ်ကပ်ထဲကို အော်တိုရွေ့လာလိမ့်မယ်’

စန္ဒာထွေးကလည်း ဂျယ်လီသော်တာကို မှတ်မိသွားပြီး စိတ် ထဲတွင် ပျော်သလို ရှင်သလိုခံစားမိသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဆရာတက်လူခန့်ကိုလည်း ရယ်ချီးကျူးမိသည်။ သူပေးထားတဲ့ အဆောင်ပြားပြားကြီးကြောင့် ထင်၏။

‘ဟာ... ဟင်းတွေက စုံလှချည်လား’

ဦးကျော်ဝင်း ငရုပ်သီးမှုန့်ကြော်ငြာထဲက မင်းသားလိုထအော် သည်။

‘ပျော်ပျော်ရှင်ရှင်လောက်မတို့နဲ့ စားသောက်မဲ့ပဲ’

ရက်စပ်ပါကောင်လေးက အပျော်တွေစုပြီး ယောင်ထွက်သွား ၏။ စန္ဒာထွေးက လေယာဉ်မယ်အပြုံးလေးဖြင့် (တကယ်တော့ ကိုရိုး ယားရာဇဝင်ကားထဲက မယ်မယ်အပြုံးမျိုးနဲ့ပါ) ဟင်းလျာတွေကို မိတ်ဆက်လေသည်။

‘ဒါကတော့ Remix ကြက်သားဟင်းပါ၊ ကာလသားချက် ရယ်၊ ဆီပြန်ချက်ရယ်၊ ပြုတ်ကြော်ရယ်၊ အကင်အရသာရယ်အားလုံး ကို စုပေါင်းပြီး အစပ်အဟပ်တည့်အောင် ချက်ထားတာပါ၊ စားကြည့် တဲ့အခါ အရသာတစ်မျိုးစီ ကွဲသွားပါလိမ့်မယ်’

‘ထူးဆန်းတဲ့ ဟင်းလျာတစ်မျိုးပါလား’

‘ဒါကတော့ ငါးခေါင်းဟင်းချိုပါ၊ ငါးမြင်းတို့ ငါးကြင်းတို့ ကိုချက်တာ ရှိပါတယ်၊ အခုက ငါးဖျင်းစလက်ခေါင်းလေးတွေကို ဟင်းချိုချက်ထားတာပါ၊ ခေါင်းတစ်ရာသားကို စားဖို့တောင် ရှေးက ဆိုထားသေးတယ် မဟုတ်လား၊ ဝဲပြား နှစ်ခု၊ မျှစ်ချည်တစ်စည်း၊ ချင်းနှစ်မြွှာ၊ စပါးလင်ငါးပင်၊ ငရုပ်သီးခွဲခြမ်းယောက်ချီနှုန်းတစ်နှုန်း၊ စာရုတ်ပြာရည် အကြည်ပုလင်းတစ်ဝက်၊ သံပုရာရည် Ve Ve ဗူး တစ်ဗူးစာ ဆားတစ်ထုတ် ထည့်ထားပါတယ်’

‘အားပါးပါး မစားခင် လျှာတောင် ဆာဟာရသဲကန္တာရထဲ ရောက်သွားသလိုပဲ’

မှန်ကြောင်ပီလီသော်တာက လျှာထုတ်၍ ပြောသည်။ စန္ဒာ ထွေးက ဆက်၍...

‘ဒါကတော့ ခံတွင်းမြိန်စေမဲ့ တိုင်းရင်းသားငယ်ချက်ပါ၊ ရခိုင်၊ မြန်မာ၊ မွန်ချက်တွေကိုပေါင်းပြီး ချက်ထားတာပါ၊ ရခိုင်ချက် ၅၀ ရခိုင်နှုန်း၊ မွန်ချက် ၂၅ ရာခိုင်နှုန်း၊ မြိတ်ချက် ၂၅ ရာခိုင်နှုန်းပါဝင်

ဝါတယ်၊ မန်ကျည်းသီးတောင့် နှစ်ဆယ်လောက်ကို ငရပ်သီးကင်နှင့်
ချောထောင်းထားတာမို့ ဆောင်းတွင်းရာသီမှာ စားဖို့သင့်တော်ပါတယ်’

‘အောင်မလေး လျှာကိုဖြတ်ပြီး ပင်လယ်ရေနဲ့ဆေးရမဲ့
သဘော’

ဒေါ်အုံးနဲ့စိန်က ပါးစပ်ကိုပိတ်၍ (လျှာကိုသနားသည်ထင်)
ပြော၏။

‘ဟိုဘက်ကတော့ အစိမ်းကြော်ပါ၊ ကန်စွန်း၊ ဆူးပုပ်၊ ချဉ်
ပေါင်၊ ငွေ့တောက်၊ မုန့်လာဥ၊ ဝဲသီးအစုံပါပါတယ်၊ ခံတွင်းတွေမယ်
ထင်ပါတယ်’

‘ခံတွင်းကို တွေ့ရုံတင်မကဘူး၊ ခံတွင်းတစ်ခုလုံးကို အင်္ဂါတေ
တိုင်ထားရင် ကောင်းမယ်’

ဦးကျော်ဝင်းက မသက်မသာဖြင့် ပြောသည်။ ဦးစိန်ခက်က

‘ဟင်းမိတ်ဆက်ခန်းဖွင့်တာနဲ့ အချိန်တွေလင့်ကုန်ပြီ၊ စား
စရာရှိတာတွေ စားကြရအောင်၊ ဗိုက်ဆာလှပြီ’

ဦးစိန်ခက်က ဇွန်းနှင့် ခက်ရင်းကို ကိုင်၍ ထမင်းကို အားရ
ဝါးရဆွဲဟန်ပြင်လေသည်။ ဦးကျော်ဝင်းတို့လည်း ဘယ်လိုမှကို မရှူ၊
နိုင်မတယ်နိုင်ဖြစ်နေပြီး ဘာကိုဘယ်လိုစားရမလဲတွေဝေနေကြကုန်
သည်။ ထိုစဉ်မည်းတူးနေသော အိမ်ဖော်မလေးဝင်လာကာ...

‘ဦးစိန်... ဟိုလေ... ဟိုလေ’

‘ဟဲ့... ကောင်မလေး ဘာဖြစ်တာတုန်း’

‘ဟိုလေ ဖုန်းလာနေလို့’

‘အောင်မလေး အဲဒါကိုများ ပြောမဲ့အရေး’

ဦးစိန်ခက် ဧည့်ခန်းထဲမှ ဖုန်းကိုသွားကိုင်သည်။ စန္ဒာထွေးက
သူ့ဦးလေးထမင်းပန်းကန်ထဲကို ကြက်သားတွေ ခပ်ထည့်ပေးပြီး ကျန်

တဲ့သူတွေကိုလည်း ဟင်းတွေခပ်ထည့်ပေး၏။ ဦးကျော်ဝင်းတို့လည်း
အားနာပါးနာဖြင့် မထည့်ရန်ပြောမထွက်။ ထင်ထားတဲ့အတိုင်းပင်
ဟင်းတွေက တကယ်ကိုမှ ဂိတ်ဆုံးဆိုးဝါးလှသည်။ ကြက်သားက
အေး၊ ငါးခေါင်းဟင်းချိုက ပိုးစိုးပက်စက် ပူစပ်၊ ငပိချက်က ငန်လည်း
နံ့၊ စပ်လည်းစပ်၊ အစိမ်းကြော်ကလည်း ဘာအရသာမှန်းမသိ၊ စက္ကူ
တွေ ဝါးစားနေရသည်။ လေးယောက်စလုံး လျှာတွေထုတ်၍ ပြောင်ပြ
နေသလို ချွေးတွေလည်း မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရွှဲနစ်နေကြသည်။ သွေး
ကိုအခံရှိသော ဒေါ်အုံးနဲ့စိန်မှာ စားရင်းနဲ့မျက်လုံးများပင် ပြူးလာ
မယောင်။

ဦးကျော်ဝင်းမှာ ဟင်းချိုတစ်ဇွန်းကို သောက်စိုင်း ရှိသမျှ
ရပေါက်က မီးခိုးတွေ အူထွက်လာသလို ခံစားနေရသည်။ မှန်
ကြောင် ပီလီသော်တာမှာတော့ ခွေးငွေ့ပိတ်နေ၍ မျက်မှန်ထူကိုပဲ
ကြာမကြာ ချွတ်၍သုတ်နေရသည်။ ရက်ပ်ပါဂျယ်လီသော်တာမှာ
ဆိုးဆုံးဖြစ်ပြီး သူ့ရက်ပ်ပါအဝတ်အစားက သူ့ကို ပယ်ပယ်နယ်
ယ် ဒုက္ခပေးနေတော့သည်။ ပူရအိုက်ရတဲ့အထဲ အင်္ကျီဘောင်းဘီထူ
ထူတွေက ပိတ်လှောင်နေတော့ နေရထိုင်ရ ဂွကျနေတော့၏။ ဦးစိန်
ခက်က ဖုန်းပြောနေတာ အကြာကြီးမို့ ထမင်းဝိုင်းတွင်မရှိ။

‘စားလို့ကောင်းကြသလား၊ အရသာတော်တော်တွေမယ့်ပုံပဲ၊
နံ့ကလည်းများ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းရောင်းမဲ့သူ ဆက်တာပါ၊ ရစ်နေ
နဲ့ ကြာသွားတာ’

ဦးစိန်ခက် ထမင်းစစားတော့ ဦးကျော်ဝင်းတို့က ပြီးသွားပြီ။
တွင်းတွေသွားရုံပဲ ထင်ပါ၏။ ဟင်းတွေကို နောက်တစ်ခါ မတွေ့
မိတော့ဘဲ မြေမြုပ်ပစ်လိုက်ချင်တော့သည်။ ဦးကျော်ဝင်းတို့ မိသားစု
မှာအကျဉ်းစခန်းရဲ့ အဆိပ်ငွေ့တွေကြားက လွတ်မြောက်လာသော

ဂျူးမိသားစုတွေလို ဒါမှမဟုတ် ဝေသာလီပြည် သီလူးကျတုန်းက ထွက်ပြေးလာတဲ့ ဝေသာလီပြည်သူတွေလိုဖြစ်နေ၏။

ထိုစဉ် အိမ်ဖော်မလေး သန္တာ နှာခေါင်းပိတ်ပြီး လက်က ဂေါ်ပြားကိုကိုင်လာသည်။ ဂေါ်ပြားထဲမှာပါတာက ပက်လက်ကလေး လန်နေသော ကြွက်ဆေးလေး။ ကြွက်ဆေးကို မြင်လိုက်ရသော မိသားစုမှာ ဘယ်လိုမှ ဂုဏ်မဆည်နိုင်တော့ဘဲ အလန်တကြားအော်လိုက်ကြသည်။ ဒေါ်အုံးနွဲ့စိန်မှာ ကြွက်ဆိုသော အသံကြောင့် မျက်ဖြူလန်ရန် လက္ခဏာပြပြရှိ ဦးကျော်ဝင်းက အလိုက်သတိ အ၊ဘ၊ထ၊ဘူးကို နှာဝတွင် တွေ့ပေးရသည်။ သားနှစ်ယောက်ကတော့ ခါးကိုဟိုလှည့် ဒီလှည့်နဲ့ ကြွက်ကိုထပ်ရှာသလိုမျိုး လုပ်နေ၏။ စန္ဒာထွေးမှာ ရယ်ချင်စိတ်ကို အတင်းမျိုးသိပ်ထားရသည်။ ဦးစိန်ခက်လည်း ရုပ်တည်ကြီးနဲ့ ရယ်ချင်လှပြီ...။

ဦးကျော်ဝင်းတို့ မိသားစု ဝမ်းဗွေထဲတွင် ပူစပ်ခါးငန့်အရသာတို့ ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ် ချစ်စေလုပ်နေကြသည်။ လည်ချောင်းထဲတွင် ပူနေသလို ရင်ဝတွင်ပဲ အောင့်နေသလိုလို နေမထိ ထိုင်မသာ လုံးချာလည်နေလေ၏။ စည်ခန်းထဲတွင် ဘာမှမဖြစ်တဲ့ပုံစံနဲ့ ပြန်ထိုင်နေကြသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ သားရေးသမီးရေးတို့ကို ဆွေးနွေးရတော့မည်။

‘သမီးကညာ အရွယ်ရောက်လာချိန်ခါမလင့်စေနဲ့ ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်းပေါ့၊ ကျုပ်မှာ ဒီတူမလေးနှစ်ယောက်ကို သူ့မိဘတွေ မရှိတဲ့နောက်ပိုင်း မိဘလို စောင့်ရှောက်လာခဲ့ရတာ၊ သူတို့လေးတွေလည်း အတောင်ပေါက်ပြီ၊ အဲလေ... အရွယ်ရောက်ပြီ၊ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက် အားကိုးရမဲ့ လင်ကောင်းသားကောင်းလိုအပ်ပြီပေါ့၊ ဘူးကောင်းတော့ အခွန်လွှတ်ဈေးရောက် အဲလေ

ဟုတ်ပေါင် ဘူးကောင်းတော့ စင်ခံ လင်ကောင်းတော့ စံရဆိုသလို တံနန်မရှိတဲ့ ရထားက မတင့်တယ်သလို လင်မရှိတဲ့ မိန်းမကလည်း မပြည့်စုံလှပါဘူး၊ မဟုတ်ပေဘူးလား ကိုကျော်ဝင်းရေ’

‘ဟုတ်ပါပေတယ် ကိုစိန်ခက်၊ မွေ့ဒီပါ လက်ယာတောင်ကျွန်း ဩဘာနီမိတ်ထွန်းခဲ့ပြီလေ၊ ခေါင်းခါးခြေလက်မပျက်စေရ၊ သုခုမ မဟုတ်လားဗျ’

ဦးကျော်ဝင်းကလည်း ယောင်၍ ဇာတ်ထဲကလူပြန်တွေလေ သံဖြစ်သွားသည်။

‘ဟာ... အ... ဒါ... ရွှင်ဘော်ရွှေဖလားဖြိုင်နေတာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒုက္ခပါ... ဝီရင်းမရောက်ဖြစ်နေပြီ’

‘ဪ... ဟုတ်ပေသားပဲ၊ ဟီး... စကားတောင် ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ မသိဘူး၊ လင်နဲ့မယားနဲ့ ပုဆိုးတန်းတင် အကြင်လင်မယားဖြစ်ပြီဆိုတော့ လင်ကလည်း လင့်ဝတ္တရားနဲ့အညီ မယားကလည်း မယားဝတ္တရားနဲ့အညီ လိုက်နာကျင့်သုံး၊ ချမ်းသာအိမ်ထောင်စုကလေးဖြစ်မှာပေါ့’

‘ကိုကျော်ဝင်း... ခင်ဗျားဟာကလွဲနေပြန်ပြီ၊ အဲဒါကြီးက မင်္ဂလာဆောင်ပြီးမှ ပြောရမဲ့ဆုံးမစကားတွေလေ၊ ဒီလူတွေလုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ’

‘ဟုတ်ပ... ရှင်ကလည်း ဝေလည်ကြောင်ပတ်နဲ့’

ဒေါ်အုံးနွဲ့စိန်က ဦးကျော်ဝင်းကို တံတောင်နဲ့တွက်ပြီး အပြစ်တင်သည်။ စန္ဒာထွေးမှာ ရယ်ချင်စိတ်ကို အတင်းမျိုးသိပ်ထားရသည်။ ဂျယ်လီသော်တာကတော့ စန္ဒာထွေးကို ခဏခဏ ခိုးကြည့်နေရဲ့။ ခုန့်သံတွေ ထပ်တူမကျခင် အကြည့်တွေ လူမမိဖို့လို၏။ ဦးကျော်ဝင်းက အဟမ်းလုပ်ပြီး စကားကိုဆက်ပြောသည်။

‘ပြောသာပြောရတာ၊ အခုခေတ် ယောက်ျားလေးတွေက မလွယ်ဘူး၊ ဟောကြည့် အနည်းအချင်းရှိရင် ရုပ်ဆိုးမယ်၊ ခင်...’ ပေါ့၊ ရုပ်ချောရင် ငွေမရှာတတ်ဘူး၊ မိန်းမလုပ်စာ တိုင်စားချင်ကြတာ၊ ငွေရှာတတ်ပြန်တော့လည်း အိမ်ထောင်ရေးကို ပေါ့ပျက်ပျက်ထားလာရော၊ ဟို KTV တို့ဘာတို့မှာပဲ အချိန်ဖြုန်းနေတာ၊ အိမ်ထောင်ရေးအပိုင်းမှာ ဖိစီးပြန်ရင်လည်း တခြားကိစ္စတွေမှာ မဖြစ်ထွန်းဘူး၊ အရာရာ ထွန်းပေါက်အောင်မြင်ပါတယ်ဆိုတော့ရော အခုလေးတွေနဲ့ ရိုမက်တစ်ဆန်ပြန်၊ အိမ်ကလိနဲ့ ရိုမက်တစ်ဆန်တော့လည်း စိတ်ချအားကိုးလို့မရဘူး၊ အားကိုးရတဲ့ လူမျိုးကျတော့လည်း ခိုင်းစားလို့ရရုံကလွဲပြီး အပေအတေတစ်ယောက်လို့နေမယ်၊ ဒါမျိုးတွေရှိတတ်တယ်ဗျ’

‘အဖေကလည်း ကိုယ်က သားရှင်ပဲ၊ ဒီစကားတွေ ဟိုဘဝကပြောရမှာလေ’

‘သိပါတယ်၊ မင်းဝင်မရှည်နဲ့၊ စကားအချုပ်မှာ မင်းတို့ဟာ ဒါမျိုးယောက်ျားလေးတွေ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ လက်တွေ့ပြမလို့၊ တကွက်ကြိုမြင်စမ်းပါ’

ဦးကျော်ဝင်းက ခုထိလွဲနေတာကို မလျော့သေးဘဲ အချိန်ကုန်တာကို ကိုကျော်ဝင်းက ကျွန်မတို့ ပြန်မယ် ဟင်း’ ဟာထေးနေသေးသည်။ ဦးစိန်ခက်ကလည်း သူတို့ကို ပြန်စေချင်ပြီ။

‘ကဲ... .. ကိုကျော်ဝင်းတို့လည်း ပြန်ချင်ပြန်ကြတော့’

‘ဟာ... ချက်ချင်းကြီးပါလား၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ’

‘လေးလေးကလည်း ခဏနေပါဦး၊ သမီး သူတို့ကိုခေါ်ကြည့်သွားအောင် သံပုရာရည်ဖျော်ရည်နဲ့ မန်ကျည်းဖျော်ရည်တွေ တိုက်ချင်လို့ပါ’

‘အောင်မလေး တော်ပါပြီ၊ အချဉ်ဆိုရင် မမြင်ချင်တော့ဘူး’ ရက်ပ်ပါကောင်က အတင်းလက်ကာပြီးပြောသည်။ ထိုစဉ် အဝတ်လျှော်ထားသော ပုံးကြီးကို ပွေ့၍ မနိုင်မနင်းသယ်လာသည့် သန္တာကြည် သူတို့ဘေးနားမှ ဖြတ်သွားစဉ် မထင်မှတ်ဘဲ ကြွက်တစ်ကောင်က ဖြတ်ပြေးသွားသည်။

‘အောင်မလေး ကြွက်... ကြွက်’

သန္တာကြည်က အဝတ်ပုံးကြီးကို ပစ်၍ နှုတ်လိုက်ရာ အဝတ်ပုံးကြီးမှာ မြောက်တက်သွားပြီး အဝတ်စုံတွေပြန်ကြွကာ ဦးကျော်ဝင်းတို့ မိသားစုအပေါ် ရေတွေအမြုပ်တွေနဲ့ ကျလာသည်။ အကုန်လုံး စိုစွတ်နေလေ၏။

‘ဟာ... ဟာ... ဒီကောင်မလေး လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ၊ ညည်းသည်တွေကို အားနာစရာကွာ၊ သွား... သွား’

သန္တာကြည် အဝတ်ပုံးကြီးကိုပိုက်၍ ကုပ်ချောင်းချောင်းထွက်သွားသည်။

‘အားနာလိုက်တာဗျာ၊ ဘယ်လိုမှတော့ မထင်ပါနဲ့၊’

‘မထင်ဘူး၊ မထင်ဘူး၊ ဘယ်အငြိုးနဲ့ နှိပ်စက်နေသလဲ မသိဘူး၊ ကိုကျော်ဝင်း ကျွန်မတို့ ပြန်မယ် ဟင်း’

ဒေါ်အုံးနဲ့စိန်က ဒေါ်နဲ့မောနဲ့ ပြောသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ပြန်မယ် ကိုစိန်ခက်၊ ဒီနေ့ကျော်ဝင်းတို့ ခံရတဲ့နေ့လားမသိဘူး၊ လိုနဲ့ပိန့်နေတာပဲ’

‘ငါးပျံတစ်လှည့် ဗုံလှတစ်လှည့်ပေါ့ဗျာ၊ ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ’

မိသားစုလည်း ရူးရူးရဲရဲနဲ့ အပြင်ထွက်သွားကြသည်။ အပြင်ထွက်အောက်တွင် ဘောက်ဆင်ထိုးလှေကျင်မပြီးသေးသော ဂျမ်းတုံးကို တွေ့ရသည်။ ‘ဒီတစ်ခါဂျမ်းတုံးမအလှည့်၊ အသင့်ဖောက်ထား’

သော အိတ်ကို ထိုးခွဲလိုက်ရာ လေနဲ့အတူ အိတ်ထဲမှ လဲရှိတဲ့က
ထွက်လာကြသည့် မိသားစုကို တစ်ခါတည်း ဝင်ကပ်လေတော့သည်။
တစ်ခါတည်း ဦးကျော်ဝင်းတို့ မိသားစု မျောက်ဖြူမိသားစုဖြစ်သွား
သည်။

အရှိန်က မသေသေးဘဲ ဂျမ်းတုံးမ၏ ဘယ်ဝိုက်လက်သီး
ပြင်းတစ်လုံးက အိတ်ကိုဝါ ပြုတ်ကျစေပြီး အရှိန်ဖြင့် မှန်ကြောင်ပီလီ
သော်တာရဲ့ မျက်နှာကို သွားမှန်၏။ ဝီလီသော်တာမှာ နောက်သို့ပစ်
ကျသွားပြီး အဝင်လမ်းရှိ ပန်းအိုးတစ်အိုး၏ စောင်းဖြင့် ခေါင်းကို
မိတ်ဆက်လေ၏။ တစ်ပါတည်းမှို့အိတ်ပါ သူ့မျက်နှာကို ဖွေးဖြူစေ
အောင် ဖုံးသွားစေ၏။

* * *

အခန်း(၁၃)

မှောင်နေရာမှ လင်းလာသောအခါ စန္ဒာထွေးသည် ယောက်ျား
လေးအသွင်အပြင်ဖြင့် ခတ်စားဆင်ယင်ထားလေသည်။ ဆင်ဆင်ထုံး
မှာ တစ်မူထူးခြားလှလေတကား။ စန္ဒာထွေးသည် တရုတ်နန်းတွင်း
မိသားစုတစ်ဦးကဲ့သို့ ဆင်မြန်းထားလေ၏။ သူ့ရှေ့တွင် တရားစီ
ရာ ခုံရုံးကြီးရှိလေသည်။

‘ဝယ်... ဝူ... ဝူ’

သေချာပါသည်။ စန္ဒာထွေးသည် တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့လက်
ဆွဲ၍ ခိုင်ဖုံးတရားရုံးကို စည်တီးကာ အတွင်းသို့ရောက်ရှိနေခြင်း
ဖြစ်ပေ၏။

သူ့လက်ဆွဲထားသူကား မိန်းကလေးအသွင်လှပစွာ ဝတ်ဆင်
ထားသော ဂျယ်လီသော်တာပင်ဖြစ်သည်။ ဂျယ်လီသော်တာသည်
တယ်ပင် တရုတ်မင်းသမီးလေးကဲ့သို့ လှပစွာတင့်တယ်လျှောက်
စည်။

‘ပေါင်ချိန်တုန်း ကြွလာပါပြီ၊ ဝယ်... ဝူ’

ခိုင်ဖုံးတရားသူကြီး ပေါင်ချိန်တုန်းသည် သတ်မှတ်ထား
သော သူ့နေရာတွင် အခန်းသားဝင်ထိုင်သည်။ နဖူးတွင် လခြမ်းအမှတ်

တံဆိပ်နဲ့ ဝတ်နေကျ အမည်းရောင် အင်္ကျီရှည်ကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ သူ့ဘေးတွင် ဆရာကုန်းစွန်းချဲ့နှင့် ကိုယ်ရံတော် ကျန်ကျောင်းတို့ရှိကြ၏။

စန္ဒာထွေးက ပေါင်ချိန်တုန်းကို အရင်ဆုံး အရိုအသေပေးလိုက်သည်။

ဦးညွတ်ပြီးနောက် ပေါင်ချိန်၏ မျက်နှာကိုကြည့်သောအခါ သူဝမ်းသာသွား၏။ သူ့အတွက် အမြဲလိုအပ်နေသော ဆရာတက်လူခန့်ဖြစ်နေသောကြောင့်။ ဆရာတက်လူခန့်မျက်နှာသည် အိုးမည်းသုတ်ထားသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။ ပေါင်ချိန်ဘေးက ဆရာကုန်းစွန်းချဲ့ကို မှတ်မိသလိုရှိ၍ ခန့်မှန်းရာ သူသည်ကား ချစ်လှစွာသော အစ်ကိုရဲရင့်ထွေးဖြစ်နေသည်။

ကိုယ်ရံတော်ကျန်ကျောင်းကတော့ ပရိသတ် အချစ်တော် ဂျမ်းတုံးမ ဖြစ်ပေသည်။

‘ကဲ... မောင်မင်းလို့ ဘာအတွက်က ဘယ်အတွက်ကြောင့် စည်ကိုတီးရသလဲ’

‘တိုင်စရာရှိရင် တီးရတာပါခင်ဗျာ’

ပေါင်ချိန်တုန်းက တစ်ချက်သမ်းဝေရင်း...

‘ဝါး... ညတ ကိုရိုးယားကားကြည့်တာများလို့ အိပ်ရေးမဝဘူး’

ပေါင်ချိန်တုန်းမှာ လိုရင်းကနေ ဘေးချော်သွားသဖြင့် ပြန်တည့်ရသည်။

ဆရာကုန်းစွန်းက ခေါင်းကုတ်နှုတ်ခမ်းစူးလေ၏။

‘မောင်မင်း... တိုင်ချင်တဲ့ကိစ္စကို လျှောက်တင်စမ်း’

‘မှန်လှပါ။ ခိုင်ဖုန်းတရားသူကြီးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့သမီး

ရည်းစားကို နှစ်ဖက်မိဘတွေက သဘောမတူဘဲ မကွဲကွဲအောင်လိုက်လုပ်နေတယ်ခင်ဗျ’

‘ဒါဆို ထွန်းအိန္ဒြာဗို သီချင်းထဲကလို ချစ်ခြင်းကိုမခွဲပါနဲ့၊ ချစ်ခြင်းကိုမခွဲကြပါနဲ့၊ တကယ်နှလုံးသားဖက်ထုတ် မဟုတ်ဘူး’

ပေါင်ချိန်တုန်းက အသံနေအသံထားဖြင့် ထဆိုသည်။

‘ဖက်ထုပ်မဟုတ်ပါဘူး၊ စက်ရုပ်ပါ၊ တလွဲပဲ’

‘ငါ့ဟာငါ ဆိုချင်သလိုဆိုမယ်ကွာ၊ ဖက်ပဲထုပ်ထုပ် စက်ပဲရုပ်ရုပ် အဲဒီသီချင်းထဲကလို ဖြစ်နေပြီပေါ့’

‘တင်ပါ့ဘုရား... အဲလေ မှန်ပါသုခမိန့်ကြီး’

‘ဒီကိစ္စ အရေးက ဟိုသီချင်းထဲကလို အစ်ကိုမောင်တွေကခွဲတာလား၊ အမေအဖေတွေကခွဲတာလား၊ လိပ်ပြာတောင်လေး ငါ့ကိုဝယ်လာခဲ့ပေး’

‘ဟွန်း... ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့နဲ့’

ကိုယ်ရံတော်ကျန်ကျောင်းက နှာခေါင်းရှုံ့သည်။

‘ဖြစ်ရတဲ့အဓိကပြဿနာကတော့ နှစ်ဘက်မျိုးနွယ်စုတွေကြောင့်ပါ’

‘လျှောက်တင်စမ်းဟဲ့၊ ဘယ်မျိုးနွယ်စုကလဲ’

‘ကျွန်တော်က ထွေးမျိုးနွယ်စုကပါ၊ ချစ်သူကတော့ သော်မျိုးနွယ်စုကပါ၊ သက်ဆိုင်ရာ ဖခည်းတော်တွေက အချင်းချင်းအပြိုင်အဆိုင်လေးတွေရှိတော့ ကျွန်တော်တို့ချစ်ခြင်းဟာ သီးလျက်နဲ့မစားရ၊ နီးလျက်နဲ့မညားရဖြစ်နေပါတယ်၊ မျှော်တော်ယောင်ဘဝနဲ့ အလွမ်းတွေဆင့်ခဲ့ရတဲ့ နေ့ရက်တွေလည်းထူထပ်ခဲ့ပြီ၊ ဒီလိုညမျိုးဆို လပြည့်ဝန်းကို ဓားနဲ့ပေါက် သွေးငေါက်တောက် လက်နဲ့ခံယူ ယစ်မှူးစွာ ချစ်သူရဲ့အမုန်း ငါ့တစ်ကိုယ်လုံးခြစ်ချသွားပြီ’

‘ဪ... သနားစရာ ဘဝလေးပေါက်’

ပေါင်ချိန်တုန်းက မှတ်ချက်ချစဉ် ဆရာကုန်းစွန်းက အနား
ကပ်၍...

‘ဒီမျိုးနွယ်စု နှစ်ခုလုံးက ဘုရင့်ဆွေတော်မျိုးတော်တော်ပဲ၊
သမီးရည်းစားအရေးထက် အခြားကိစ္စတွေက မျိုးနွယ်စုတွေမှာ အချေ
အတင်ဖြစ်နေကြတယ်၊ ကျွန်တော်မျိုး ယိုင်နဲ့တဲ့သတင်းရပ်ကွက်က
ကြားတာကတော့’

‘ခိုင်လုံတဲ့သတင်းရပ်ကွက်မဟုတ်ဘူးလား’

‘မဟုတ်ဘူး၊ ယိုင်နဲ့နေတဲ့ ယဲ့ယဲ့ပဲကျန်တော့တယ်၊ ထွေးမျိုး
နွယ်စုက အမတ်ကြီးစိန်ခက်ထွေးနဲ့၊ သော်မျိုးနွယ်စုက အမတ်ကြီး
လွှဲကျော်ဝင်းတို့ဟာ ဘုရင့်ညီမတော်တစ်ဦးကို သူပြိုင်ကိုယ်ပြိုင် ဝိုး
ယန်းရာက ကျောင်းတော်က ရန်စတွေ ကောက်ရိုးမီးပမာ တိုးပွားလာခဲ့
ပါတယ်၊ အခု သူတို့နှစ်ဦးဟာ ပြဒါးတစ်လမ်း သံတစ်လမ်း တစောင်း
စေ့နဲ့မျက်ချေး၊ နဂါးနဲ့ဂဠုန် အီရန်နဲ့ အီရက်၊ ခွေးနဲ့ကြောင်လိုဖြစ်နေ
ကြပါပြီ’

‘ဪ... ဒီလိုလား၊ ကြားထဲက ဒီကလေးတွေဟာ ငွေကြည်
ပင်ဖြစ်နေတာကိုး’

‘မြေဇာပင်ပါ’

‘မြေဇာနှင့်ငွေကြည် ကာတွန်းဆရာတွေ အတူတူပဲဟာ’
ပေါင်ချိန်တုန်းက ခုံကိုတူဖြင့် ခုံးခနဲထုလိုက်၏။ အဖွဲ့သား
တွေက...

‘ဝယ်... ဂူ... ဝယ်... ဂူ’

‘ငါ ပေါင်ချိန်တုန်းပြောမယ်၊ ဦးရီးတော် စိန်ခက်ထွေးနှင့်
အမတ်ကြီး လွှဲကျော်ဝင်းကို ရှေ့တော်မှောက်အရောက်သွင်းစေ’

‘ရောက်နေတာကြာပါပြီ၊ ဘယ်နေရာကနေ ဝင်ရမလဲ စဉ်း
စားနေတာ’

အမတ်ကြီးနှစ်ယောက်က သစ်သားတုတ်တံတွေကိုင်ထားတဲ့
ရဲမက်တွေကြားမှ မကိုဋ်တွေဆောင်းပြီး တိုးထွက်လာသောအခါ ပေါင်
ချိန်တုန်း မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။

ဘယ့်နယ် အမတ်ကြီးတွေတုန်း။

‘ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော်မျိုး ကန့်ကွက်ပါဇာယံ’

‘ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော်မျိုး သဘောမတူပါဘူး’

‘ဒီဖြစ်ရပ်ကို ကျွန်တော်မျိုး မနှစ်မြို့ပါဘူး’

‘ဒီဖြစ်ရပ်ကို ကျွန်တော်မျိုး မထောက်ခံပါဘူး’

‘တော်ကြပါတော့ ခင်ဗျားတို့ဘာမှန်းမသိဘဲနဲ့ ဗလုံးဗထွေး
လျှောက်ပြောနေရတာလဲ၊ ဒီမှာ မိဘဝတ္တရားရှိတဲ့အညီ သားသမီးတွေ
ရဲ့ ချစ်မှုရေးရာကိစ္စတွေမှာ ဝင်မပါသင့်ဘူး’

‘ပေါင်ချိန်တုန်းကသည်း မဂ္ဂဇင်းထဲက စာရေးဆရာမတွေရဲ့
ခေတ်လူငယ်တွေကို မြှောက်ပေးထားတဲ့ချစ်မှုရေးရာ Sex အမေးအဖြေ
ထဲက စကားလုံးတွေနဲ့ မပြောပါနဲ့’

‘အောင်မယ်... ကျုပ်ကိုများ ဒါတရားခွင်ထဲရောက်နေတာ
ကို ခင်ဗျားတို့နားလည်ပါ၊ ကလေးနှစ်ဦးက မိသားစုရန်ငြိုးတွေနဲ့
ဘာမှမဆိုင်တဲ့ အဖြူထည်ကလေးတွေပါ၊ ခင်ဗျားတို့သဘောမတူပေ
မဲ့ ကျုပ်ပေါင်ချိန်က သဘောတူပါတယ်’

အမတ်ကြီးနှစ်ဦးက တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဆောင့်ကြီး
ဆောင့်ကြီး မျက်စောင်းထိုးကုန်ကြသည်။ ချစ်သူနှစ်ဦးက မျက်နှာက
လေးတွေငယ်လို့...

‘မိဘက လက်နဲ့ရေးတာကိုလက်နဲ့ဖျက်တဲ့အခါ’

‘ခြေနဲ့ဖျက်တာမဟုတ်ဘူးလား’
 ‘သူက ဘယ်သန်ကွ၊ ငါက ညာလက်နဲ့ရေးတာကွ’
 အရေးထဲ ဆရာကုန်းစွန်းက ဝင်စပ်ဆော့နေသေးသည်။
 ‘မိဘက မိကုပ်ပြီးနုတ်ပြည်တင်ပါတယ်၊ နတ်သမီးငါးရာကို
 ကြောက်လို့ပြန်ဆင်းလာတဲ့ကောင်၊ သားဆိုးသားမိုက် သားတေလေ
 သားအပေအတေ’

‘တော်တန်တိတ်... တရားခွင်မှာ ဆူညံဆူညံ မလုပ်ကြနဲ့၊
 ခင်ဗျားတို့သဘောမတူရင်နော်၊ ကျုပ်ပေါင်ချိန်တုန်း သဘောတူတယ်’
 ‘ဟုတ်တယ်၊ ဆရာကုန်းစွန်းချဲ့လည်း သဘောတူတယ်’
 ‘ဝမ်းချောင် မာဟန်၊ ကျန်းလုံး ကျောက်ဟူလည်း သဘောတူ
 တယ်’

‘ကျန်းကျောင်း သဘောမတူဘူး’
 အားလုံးက ကျန်ကျောင်းကို ဝိုင်းကြည့်ကြရာ ကိုယ်ဟော
 သိုင်းကောင်းသော ကျန်ကျောင်းမှာ ပတ္တမြားကျောက်စိစားကို ရွမ်းခဲ
 ထုတ်၍ ကောင်မလေးရှိရာသို့ ခုန်ပွဲကာ ဝင်လာလေသည်။ ဘယ်သူ
 မှ မတားဆီးမိလိုက်။

‘အောင်မလေး သေပါပြီ’
 စန္ဒာထွေး အိပ်မက်မှ လန့်နိုးသွားသည်။ မက်ခဲ့သော အိပ်
 မက်ကို ပြန်တွေးကြည့်တော့ ထုံးစံအတိုင်း ပေါက်တက်ကရ ထွေရာ
 လေးပါးတလွဲတချော်ကြီး။

ကောင်မလေးနေရာမှာ သရုပ်ဆောင်တဲ့ ရက်ပ်ပါကောင်လေး
 ကိုတွေးပြီး သဘောကျမိသည်။ စန္ဒာထွေး မိန်းကလေးပီပီ ဣန္ဒြေ
 တခွဲသာနဲ့ နေနေရပေမဲ့ မသိစိတ်က ဒီကောင်လေးရဲ့ ကိုးရိုးကားယား
 အသွင်အပြင်လေးကို ကြိုက်၍ သဘောကျနေသည်။ ဖူးစာကံပေးလျှင်

အိုရချည်သေးရဲ့။

‘ဟဲ့... စန္ဒာထွေး အဖြစ်အပျက်နဲ့ နှာခေါင်းသွေးထွက်ကုန်
 ဖြစ်’

‘ဟာ... လေးလေး... ဘာဖြစ်လို့လဲ’
 ပြူးတူးပျာတာ ဝင်လာသော ဦးစိန်ခက်ကို စန္ဒာထွေးက
 ပြူးတူးပြတ်မေးသည်။

‘ဟိုမှန်ကြောင် ဝီလီသော်တာလေ ဂျမ်းတုံးမလက်ချက်
 ကြောင့် ဆေးရုံမှာ သတိမရတစ်ချက် ရတစ်ချက်ဖြစ်နေတယ်၊ ယောင်
 ယောင်အော်တိုင်းလည်း သန္တာထွေး သန္တာထွေးနဲ့ ယောင်နေတာ၊
 ပြဿနာတော့ လေယာဉ်စင်းလုံးငှားပြီး ရောက်လာပြီထင်တယ်’

‘အဲဒါ ညဆင်ပြေတာပဲ လေးလေးရေ’
 ‘နင့်ဟာက ဘာတုန်း၊ အကြံကုန်ဂဠုန်ဆားချက်မလိုလား’

‘ဆားချက်စရာမလိုဘူး၊ ချက်စံအကွက်ရွှေသလို စားမှာ၊
 ဒီလိုလေ ဂျမ်းတုံးမက ယောက်ျားလျာစိတ်ပေါက်နေတာ၊ သူ့ကြောင့်
 မှန်ကြောင် ခုလိုဖြစ်ရတာ သူသိသွားရင် ပထမဆုံး သနားစိတ်ဝင်
 မယ်၊ ပြီးရင် နူးညံ့ပျော့ပြောင်းပြီး ပင်ကို မိန်းကလေးသဘာဝ စရိုက်
 ပေါ်လွင်လာမယ်၊ နောက်ပြီးချစ်တတ်သွားမယ်၊ ဒါမှ သမီးတို့လည်း
 တစ်ရန်ရှင်းမှာ’

‘အေးဟ... ငါတူမ ဒါမျိုးကျတော့ တော်သားပဲ၊ ဟုတ်တယ်
 ဟု၊ ဒီယောက်ျားလျာမက နင့်ကိုတမ်းတမ်းစွဲသဘောကျနေတာ၊ ခု
 တော့ ပွဲသိမ်းဖြစ်သွားပြီ၊ နင်နဲ့ငါ ဂျမ်းတုံးမစိတ်ကို ဆွပေးရမယ်’

‘ဒါမျိုးက စန္ဒာထွေးတို့ ဆီးသီးအခွံနွာတာထက်တောင် လွယ်
 သး’

‘ဟဲ့... ဆီးသီးက အခွံမှမရှိတာ၊ နွာရင်လည်း အစေ့ပဲရ

ခရစ် ဟား... ဟား

“ဇနီးတွေအပြင် အကျော်အလှော်ကောင်းတဲ့တစ်ယောက်ကို စစ်တူခေါ်ရဦးမယ်”

“တူမလေးကလည်း စားဖိုမှူးက ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဟာ... လေးလေးကလည်း ပေးပါ၊ အကျော်အလှော်ဆိုတာ ဘေးတီးပေးတာကို ပြောတာ၊ သန္တာကြည်က ဒါမျိုးဆို စိတ်ချရတယ်”

“အေး... အေး... ပိုမြိုင်သွားတာပေါ့လေ”

“ဒါဆိုရင် အားလုံးဆိုတာသွားပြီ၊ ဇနီးတွေတို့တော့ လက်ကံ၊ တွေ့ထွာလတ်ဖြစ်ရုံတင်မတည်း ဝတ်ဒ်လပ်နှင့် True Love တွေပါ ရဦးမယ်၊ ဟီ... ဟီ”

ဇနီးတွေ သဘောတူ၍ ရယ်ပုံက ရှည်မလေးသစ်ကြားသီး ထုပ်ရသလို။

အောက်ထဲသို့ ဂျွန်တုံးမ ဇနီးတွေ၊ သန္တာကြည်တို့အတူတကွ ဝင်လာကြသည်။ ဂျွန်တုံးမက ပထမ ခေါက်ချင်ဘဲ အင်တင်တင် ထုပ်နေသဖြင့် ဇနီးတွေနှင့် သန္တာကြည်က နည်းပရိယာယ်တွေ ခင်းတူင်းကာ ဂျွန်တုံးမ ခေါက်လိုက်အောင် ခေါ်ဆောင်လာရသည်။ မှန်ကြောင် ခုချက်ချင်းပဲ သေတော့မလိုလို၊ ဂျွန်တုံးမကိုပဲ မသေခင် တွေ့ချင်သလိုလိုနဲ့ ရှေးနာမရေစက်ကြောင့် ခုလိုဆုံဆည်းခွင့်ရတာကို စစ်ပယ်သင့်ကြောင်း တရုတ်ပြောတာ ပင့်ခေါ်ရလေ၏။ အောင် ဖြင်သည်ဆိုရမည်။ ဂျွန်တုံးမပါလာ၏။

အတွင်းခန်းထဲတွင် ပက်တီးအဖွဲ့သားနဲ့ လဲလျောင်းနေသော ဝီလီသော်တာကို တွေ့တော့ ဂျွန်တုံးမလည်း သမားစိတ်ဝင်သွားသည်။

သူ့ကြောင့်ဟူသောအတွေးက အုပ်စိုးသွားလေ၏။ အခန်းထဲတွင် ဆရာဝန်ကြီးနှင့် သူ့နာပြုတစ်ဦးသာရှိသည်။ ကြိုတင်တိုင်ပင် ဆက် တိုက်ထားသောကြောင့် ဆရာဝန်ကြီးနှင့် သူ့နာပြုတို့မှာ ပြုစီစဉ်နေ ကြသည်။

“ဆရာ အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲဟင်”

ဇနီးတွေက အလွန်အားနည်းနေသော လေသံဖြင့်ပြောသည်။

“အခြေအနေ သိပ်မကောင်းဘူး သမီးတို့၊ သူ့ချောင်းကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ထိတားတယ်၊ ပုံမှန်စိတ်ဖြန်မရသေးဘူး”

“ဆရာဝန်ကြီးလေသံကလည်း ဦးကြည်စိုး IC အတိုင်ပံ့ ဂျွန်တုံးမ တစ်ချက်ကလေးငေါ့သေးသည်။

ပါးစပ်ကလည်း သန္တာ... သန္တာနဲ့ တဖွေပြောတတ်သေး တယ်”

“အင်း အခြေအနေက ထင်ထားတာထက်တိ ခါးဝါးနေပြီ” သန္တာကြည်က ဟန်ဆောင်သတ်ပြင်းချပြီး ပြောသည်။

“လူနာက တစ်ခါတလေကျရင် အူကြောင်ကြောင်တွေ လျှောက်မေးသေးတယ်၊ ခုခေတ်ခိန်းကလေးတွေက လက်တွေ့တို့ တို့တို့ ကရာတေးတို့ ကစားတာ ဘာဖြစ်လို့လဲတဲ့၊ သူတွေဇနီးကလေးတစ်ယောက်က သစ်ပင်ကို လက်ဝါးစောင်နဲ့ရိုက်တာ စစ်ရွက်တွေကြွေကုန်တယ်တဲ့”

“ဒါတွေကျ မှတ်မိသားပဲ”

ဂျွန်တုံးမ လေသံက မဆိုစလောက် တွေ့ပြောင်သွားသည်။ နာပြုဆရာမလေးကလည်း ဝင်ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဆရာပြောသလိုပဲ တွန့်စက် လူနာကို ဘာမှ သလဲမေးတော့ matrix ကြက်သားဟင်ရယ်၊ ငါးဖျင်းစလတ်

ငါးခေါင်းသင်းချီရယ်၊ တိုင်းရင်းသားငယ်ချက်ရယ်၊ ကျွန်မလည်း ဘာ
ပြန်ဖြေလို့ဖြေရမှန်းမသိဘူး’

‘အခု... သူ... သူ... စကားရော ပြောနိုင်ပြီလား’

ဂျမ်းတုံးမ လေသံက ခုနထက် ပိုပျော့ပြောင်းသွားသလို
မိုးရိမ်စိတ်လည်းပါလာချေပြီ။ ဓမ္မာထွေးနှင့် သန္တာကြည်တို့ တင်းတင်း
ရင်းရင်းပြီးလိုက်နိုင်ပြီ။

‘သူ အိပ်ပျော်နေတယ်၊ မိုးလာရင် ပြောလို့ရပါတယ်၊ စဉ်းစား
ရကုပ်တဲ့မေးမြန်းချီးတော့ မမေးနဲ့ပေါ့၊ ခေါင်းကသိပ်အလုပ်လုပ်သေး
တာမဟုတ်ဘူး’

‘ဟုတ်တဲ့ပါ ဆရာ၊ လူနာသက်သာတာပဲ မြင်ချင်တယ်’
ဂျမ်းတုံးမ ဒီတစ်ခါတော့ ကျိန်းသေပေါက် မိန်းကလေးဖြစ်
သွားပြီ။

(အရင်ကလည်း မိန်းကလေးပဲကို)

ထိုစဉ် (ဓာတ်တိုက်ထားတဲ့အတိုင်း) ရက်ပ်ပါ ဂျယ်လီသော်
တာက အနံ့မထသို့ အတင်းပြေးဝင်လာလေသည်။ မျက်နှာက သူန်
သူန်ညှန်ညှန်နဲ့။

တစ်ခုခုကို အလိုမကျသော မျက်နှာပေးနဲ့။

‘ကိုကို... သတိကောက်ရသေးရဲ့လား၊ ညီလေးစိတ်ပူလိုက်တာ၊
ဆရာ ကျွန်တော့်အစ်ကိုအခြေအနေကောင်းလား၊ ကိုကိုက ငယ်ငယ်
လေးကတည်းက သိပ်နုတာ၊ အခုလို တစ်ခါမှမဖြစ်ဖူးဘူး၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရ
လေ ကိုကိုရဲ့၊ စိတ်ချ ကိုကို ဘာမှမဖြစ်စေရဘူး၊ ငွေဘယ်လောက်
ကုန်ကုန် ညီလေး ရအောင်ကုမယ်’

‘ဪ... သူ့အစ်ကိုကို တော်တော်ချစ်တာပဲ’

သန္တာကြည်က ခေါင်းလေးတညိတ်ညိတ်ဖြင့်ပြောသည်။

‘အေးဟာ... သမားပါတယ်၊ သူတို့မှာ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်
တည်းပဲရှိတာ၊ ငါတို့လည်း တော်တော်လွန်သွားတယ်’

ဓမ္မာထွေးက ခေါင်းလေးတစ်ခါခါဖြင့် ပြောရာ ဂျမ်းတုံးမက
သူတို့နှစ်ဦးကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့အကြည့်မှာ ကရုဏာ
တွေ တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့် တွေ့ရလေ၏။

ပွဲသိမ်းရန်၊ တိုက်ပွဲပြီးရန်၊ ဂီတသံလေးများထွက်ပေါ်ရန်
အချိန်ဝိုင်းမျှသာ လိုတော့သည်။

ကောင်းလေစွ။

‘ကျုပ်အစ်ကိုကို ခင်ဗျားလုပ်တာ၊ ကျုပ်အစ်ကို အခုလိုဖြစ်
ရတာ ခင်ဗျားကြောင့်၊ ကျုပ် အစ်ကို တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ခင်ဗျားမလွယ်
ဘူး’

ဂျယ်လီသော်တာက ဂျမ်းတုံးမကို ရက်ပ်ပါလေသံပေါက်
ဖြင့် ပြောသည်။

ဂျမ်းတုံးမမှာ အရင်ကစွာသလောက် အခုဘာမှ မပြောဘဲ
ခေါင်းလေးငုံ့နေ၏။

‘ခင်ဗျားဗျာ ဒီလောက်အေးတဲ့ ကျုပ်အစ်ကိုကို ခင်ဗျားမှာ
မိန်းမဆိုတဲ့ ဝိသေသလက္ခဏာရော ရှိသေးရဲ့လား’

‘နင် ငါ့ကို ဒီလိုမပြောနဲ့၊ ငါလည်း အဲဒီလောက်ထိဖြစ်သွား
လိမ့်မယ်လို့ မရည်ရွယ်ဘူး၊ ကိစ္စအားလုံးကို ငါတောင်းပန်တယ်၊
နင် ဘာဖြစ်ချင်သလဲ ပြော၊ နင့်အစ်ကိုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါ ဘာတာဝန်
ယူပေးရမလဲ ပြော’

ဂျမ်းတုံးမက ကောက်ကာ ငင်ကာပြောချလိုက်တော့ ဂျယ်လီ
သော်တာတောင် စကားပြောရပ်တန့်သွား၏။ ပန်ကိုရှိန်သွားသော
ရက်ပ်ပါလို့...။

‘ဆာ... ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ’

‘ဟာ... ကိုကြီး သတိရလာပြီ၊ ကိုကြီး သက်သာလား’

‘ညီလေး ခေါင်းထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေသေးသလဲ’

ဆရာဝန်ကြီးကလည်း ဖေးဖေးမမ မေးရှာပါ၏။ (သရုပ်ဆောင်ကြေးလည်းမရဘဲနဲ့)

‘မျက်... မျက်’

‘ဟာ... မျက်စိပါထိသွားပြီထင်တယ် ဒုက္ခပါပဲ’

ဂျယ်လီသော်တာက အလန်တကြားထဲအော်သည်။ သူနာပြုက အလိုက်တသိနဲ့...

‘မျက်မှန်ကို ပြောနေတာရှင့်’

ဝီလီသော်တာက မျက်မှန်ကို တပ်လိုက်ပြီး အခန်းတွင်းက လူတွေကိုလိုက်ကြည့်နေသည်။ အူတီအူကြောင်ပုံစံနဲ့ပေါ့။

‘ကိုဝီလီသော်တာ နေကောင်းရဲ့လား၊ သတိရရင် သန္တာကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ သန္တာကြောင့် ကိုဝီလီသော်တာ အခုလိုဖြစ်သွားရတာပါ။ မကျေနပ်ရင် သန္တာကို တစ်ခုခုပြန်ကလွဲစားချေပါ။ သန္တာ ကျေနပ်နပ် ခံယူပါတယ်၊ သန္တာမှာ ရှင့်ကိုခုလိုဖြစ်သွားအောင် တမင်တကာလုပ်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ သန္တာ ရှင့်ကို ခုလိုမြင်ရတာ တကယ်ကို စိတ်မကောင်းပါဘူး’

ဇာတ်ရှိန်က ပိုမြင့်လာချေပြီ။ ဂျမ်းတုံးမ မျက်ဝန်းထဲ မိန်းမဝိသသော စိတ်ထိုင်းမှု အချို့တွေ့ရသည်။ မကြာခင် ငွေရည်ဖွဲ့ပြီး မိုးအဖြစ်သွန်းဖြိုးတော့မည်။ ဝီလီသော်တာက တစ်ခုခုကိုသတိရဟန်ဖြင့် ပြုံးလိုက်ပြီး...

‘ဟို... ဟို... သစ်ရွက်တွေတွေ့ကျနေတဲ့ မြင်ကွင်းကို သတိရပါတယ်၊ သစ်ပင်တွေကို လက်သီးနဲ့မထိုးတော့ဘူးလား’

ဂျမ်းတုံးမကနေ ဖော့တုံးမဖြစ်သွားပြီ။ တဘာရိတ်တည်း မျက်ရည်အချို့ ကျလာလေပြီ။ စန္ဒာထွေးတို့ ဟေးခနဲ ထမအော်မိဖို့စိတ်ထိန်းထားရပြီး ဗြန်းခနဲ လွတ်မထွက်သွားဖို့ ကိုယ့်နှုတ်ခမ်းကိုယ်ကိုက်ထားရလေသည်။

စန္ဒာထွေးကလည်း ဂျယ်လီသော်တာကို ရွန်းရွန်းစားစား လှလှပပ ကြည့်လိုက်သည်။ ဂျယ်လီသော်တာကလည်း ဂျိုကာပြုံးပြုံးပြလိုက်သည်။ လှပသော အချိုးကျသော စလင်းဘော်ဒီဖြစ်သော သဟဇာတနေ့စွဲလေးပါတကား။

* ♣ *

အခန်း(၁၄)

ဦးစိန်ခက် တစ်လမ်းလုံးတွေးတောလာသည်။ သူ့တူမကိစ္စ
တွေးတိုင်း မတင်မကျဖြစ်နေ၏။ ဂျမ်းတုံးမရန်က ကင်းရှင်းသွားပြီမို့
တူမလေးစန္ဒာထွေးရဲ့ ပူးစာအရေးကို ချော်တောငေါ့မှာ စိုးရိမ်မိသည်။
ဦးကျော်ဝင်းသား အငယ်ကောင်နဲ့ လွဲချော်သွားမှာလည်း တွေးမိနေ
သေး၏။ စန္ဒာထွေးကို တွန်းတွန်းတိုက်တိုက် ပြောဖို့ကလည်း ဦးလေး
အရင်းကြီးမို့ မျက်နှာပူစရာ။

ဒီတော့ ဦးစိန်ခက်အဖို့ နည်းလမ်းတစ်လမ်းသာရှိသည်။ စန္ဒာ
ထွေးအယုံကြည်ဆုံးလူတစ်ယောက်ကို သွားရောက်တွေ့ဆုံရန်ပင်
ဖြစ်၏။ ဝေးဝေးလံလံ ရှာစရာမလိုပေ။

ဘုရားစောင်းတန်းက ဗေဒင်ဆရာ တက်လူခန့်ပင်ဖြစ်သည်။
ထိုလူနှင့်တိုင်ပင်၍ စန္ဒာထွေးရဲ့ ပူးစာအရေးအခင်းကို တည့်မတ်သွား
အောင် စီမံပေးနိုင်စွမ်းရှိမည်။ ဘုရားစောင်းတန်းမှာ ဆရာတက်လူခန့်
ဆိုတဲ့ နာမည်ကို လိုက်ရှာနေသည်။ ဆိုင်းဘုတ်တော့ တွေပါသည်။
တံခါးကြီးပိတ်ထားသည်။ ဘေးကနီဗွန်ကုန်ဆိုင်ကို မေးကြည့်တော့
ဦးစိန်ခက်ကို ကြည့်ကာ...

‘ဆရာတက်လူခန့် နေကပဲ ဆိုင်ပိတ်ပြီး ဘုရားပေါ်တက်သွား
တယ်။ ဒီကဦးလေးနဲ့ ဘာတော်သလဲ’

‘ဪ... ရွာက အစ်ကိုဝမ်းကွဲပါ။ ကိစ္စရှိလို့ လာတာပါ။
ဒါနဲ့ ဦးတက်လူခန့်ပုံစံက ဘယ်လိုမျိုးရှိသလဲဟင်’

‘ဘုရားပေါ်မှာ ဘီလူးရုပ်တွေကစွဲပြီး သက်ရှိဆင်ရှားရုပ်
အဆိုးဆုံးတွေ့ရင် အဲဒါ ဆရာတက်လူခန့်ပဲ’

ဦးစိန်ခက်လည်း စိတ်ထဲမှ မှတ်ချက်ချသည်။

‘ဪ... တော်တော်ချောတဲ့ ဆရာပဲ။ ဒီရုပ်ရည်နဲ့မျှား
ငါ့တူမက သွားယုံနေသေး’

ဦးစိန်ခက်လည်း ဘုရားပေါ်တက်ခဲ့သည်။ ဘုရားတစ်ပတ်
လှည့်ပြီးနောက် စနေထောင့်တွင် ပုတီးစိပ်နေသော ဗေဒင်ဆရာ
အသွင်အပြင်နဲ့ လူတစ်ဦးကိုတွေ့ရသည်။ ဆိုင်တလူပြောလိုက်တဲ့
အတိုင်းပင်။ ဘုရားပေါ်က ဘီလူးရုပ်တွေတောင် ဆေးသုတ်ထားလို့
တောက်ပြောင်နေဦးမယ်။ ဆရာတက်လူခန့် ဥပမိရုပ်က အလွန်ကို
ရွံ့စောင်းနဲ့ချာလှပါသည်။ ကလေးတွေကို သရဲစာရွှေ့တွေနဲ့ ခြောက်
စရာမလို။ ဆရာသမားနဲ့တင် လုံလောက်သည်။ ဦးစိန်ခက်ဘေးမှ
ဆာထိုင်စောင့်နေသည်။ ဆရာသမားက ပုတီးစိပ်ပြီးသောအခါ ထ
လာချိန် ဦးစိန်ခက်လည်း ဘေးနားကပ်၍...

‘ဆရာ... ဆရာက ဆရာတက်လူခန့်လား မသိဘူး’

‘အိမ်း... ဟုတ်သကဲ့၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားက...’

အသံက ပန်းနာရင်ကျပ် ရောဂါသည်ရဲ့ ခြောက်ကပ်ကပ်
ထွက်လာသောအသံလို။

‘ကျုပ်က ဦးစိန်ခက်ပါ။ ဆရာနှင့်ဆာထလေးဆွေးနွေးချင်လို့’

ပါ’

ရပါ့တယ်၊ ဘာကိစ္စလဲ၊ ကေသကိစ္စလား၊ တားရောလား၊ တရုတ်ရိုးရာဗေဒင်၊ အီဂျစ်ရှေးဟောင်းနည်းတွေလား၊ ပညာစုံမလှယ် လို့ရပါတယ်’

‘အဲဒါတွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် တော့ ကျုပ်တူမလေး ကိစ္စပါပဲ၊ သူ့အတွက်...’

‘သိပြီ မလူနဲ့၊ စီးပွားရေးကိစ္စလား၊ ဒါမှမဟုတ် အိမ်ထောင် ရေးအဆင်မပြေလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း ပညာရေးမှာ ‘ဒီ’တွေ ပါစေလို့လား’

‘မဟုတ်သေးပါဘူး ဆရာရယ်၊ ကျုပ်တူမက ဆရာကို သိပါ တယ်၊ ဆရာဆီ ဗေဒင်လာလာမေးဖူးတယ်၊ ဟို သူ့နာမည်က စန္ဒာ ထွေးပါ’

‘ဗုဒ္ဓေါ စန္ဒာထွေး ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင်တော့ ကျေးဇူးတင်ပါ တယ်၊ ကျုပ်ကို ခွင့်ပြုပါဦး၊ သွားလိုက်ပါဦးမယ်’

ဦးတက်လူခန့်မှာ ကုမ္ပဏီကိုတွေ့သော မှင်စာလေးနယ် ခပ် သုတ်သုတ်ထွက်ပြေးသွားသည်။ ဦးစိန်ခက်က အတင်းလိုက်ခေါ်လေ သည်။ လိုက်သူ ပြေးသူ ဘာမှန်းမသိတွေ။ ဦးတက်လူခန့်မှာ မဟာ ဝိဇယဘုရားရဲ့ လိပ်ကန်စောင်းတန်းမှ အတင်းဆင်းပြေး၏။ ဦးစိန်ခက် ကလည်း မျက်ခြေမပြတ်အောင် နောက်မှတဟုန်ထိုးလိုက်လေသည်။ နဂါးနောက်ကိုလိုက်သော ဂဠုန်လို။ ဦးစိန်ခက်က ရှေးဟောင်းပစ္စည်း နောက်လိုက်သူမို့ ဦးတက်လူခန့်ကို လက်တကမ်းခန့်အလိုမှီလာသည်။ ဦးတက်လူခန့်က အော်သည်။

‘ခင်ဗျား... ကျုပ်နောက်ကို မလိုက်နဲ့နော်၊ လုပ်ကြပါဦး’
ဦးတက်လူခန့်မှာ သွေးရူးသွေးတန်းအော်ပြီး ကားလမ်းမ ဘက်ကို ကူးပြေးသွားသည်။ တဆက်တည်းမှာပင် ရွှေတိဂုံဘုရားပေါ်

သို့ မသွားဘဲ ဟက်ပီးဝေါလ်ကလေးကစားကွင်းထဲသို့ ဝင်ပြေးသွား သည်။ ဦးစိန်ခက်လည်း ကားလမ်းမကိုဖြတ်အကူး ကားတစ်စီးကို ဝင်တိုက်မိသည်။ လူက ဝင်တိုက်ပေမဲ့ ကားသမားက လှမ်းအော်တာ ပေါ့။

‘ဟေ့... အဘိုးကြီး မှုန်ဝါးဝါးနဲ့ သေချင်လို့လား’
လှမ်းအော်သူအသံက ရင်းရင်းနှီးနှီးအသံကြီး။ ဘယ်လိုမှ မဆုံနိုင်ဘူးလို့ ထင်ထားသော ဦးကျော်ဝင်း။ ထုံးစံအတိုင်း အရပ်ပု ကွကွ စတိုင်ဘောင်းဘီနဲ့။ ကားစုတ်လေးနဲ့။ ဦးစိန်ခက်ကို မှတ်မိ သွားပြီး...

‘ခင်ဗျား ဘယ်က ခါးပိုက်နှိုက်ပြီးပြေးလာတာလဲ၊ ဒါမှ မဟုတ် ဘုရားထဲက ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေများ...’

‘ဟေ့လူ တော်... တော်... ဒီမှာအရေးကြီးနေတယ်၊ ဗေဒင် ဆရာ တက်လူခန့်ကို လိုက်ဖမ်းနေတာ’

‘ဘာ... ဗေဒင်ဆရာ တက်လူခန့် ဟုတ်လား၊ ကျုပ်လည်း သူ့ကိုလာရှာတာ၊ လာဗျာ နောက်မှ ကျုပ်တို့ကိစ္စကို ရှင်းကြတာပေါ့၊ ဒင်းကို အရင်တွေ့အောင်ရှာမယ်’

ဦးကျော်ဝင်းကိစ္စနှင့် ဦးစိန်ခက်ကိစ္စ ထပ်တူထပ်မျှဖြစ်နေ လိမ့်မယ်လို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တွက်ဆကြည့်မိမှာပဲ။ လော လောဆယ်တော့ ဗေဒင်ဆရာမျက်ပြူးကို မရမကလိုက်ရှာရပေတော့ မည်။ နှစ်ယောက်သား ဟက်ပီးဝေါလ်ကစားကွင်းထဲကို ဝင်ကြေးပေး ပြီး ဝင်ခဲ့ကြသည်။

‘ဖန်းခြံက အကျယ်ကြီး၊ ဘယ်လိုရှာမလဲ’
‘ကစားကွင်းထဲ အရင်ဝင်ရှာကြည့်မယ်၊ ဒီနေ့က တနင်္ဂနွေ နေ့ဗျ၊ လူက ရှုပ်တယ်၊ စုံထောက်မျက်စိနဲ့လျင်လျင်ရှာရမယ်’

ဦးကျော်ဝင်းက ဦးစိန်ခက်ကို ဆရာတက်လူခန့်ပုံစံ မေးရသည်။

‘ပိန်ညောင်ညောင် အသားမည်းတူးတူး မျက်မှန်ပါဝါထူထူနဲ့ ဆံပင်က စုတ်ထောင်း ဘယ်လိုမှ ဥပဓိရုပ်မလာတဲ့ပုံစံနဲ့’

‘ဒါဆိုရင် လွယ်ပါတယ်၊ သိပ်မခက်ပါဘူး’

‘စိန်ခက်ပါနေမှတော့ ဝတ်တက်ရင်တောင် အရှိန်မပျက်ဘူး’

ဦးကျော်ဝင်းတို့ စာစားကွင်းထဲဝင်လာတော့ ဦးတက်လူခန့်က သရဲခြောက်သော အိမ်ကြီးအဝင်ဝန်းမှာ ရပ်နေရင်းတွေ့သွားရာ ထွက်ပြေးဖို့ မလွယ်ကူသဖြင့် မထူးတော့ဘဲ တစ္ဆေအရုပ်ကြီးဘေးတွင် ကပ်၍ အရုပ်လိုရုပ်နေသည်။ ဦးစိန်ခက်တို့ ကျော်သွား၏။ အဲဒီကျမှ ဦးတက်လူခန့် အရုပ်လုပ်နေရာမှ ထွက်လာရ၏။ ကလေးတစ်သိုက်က အရုပ်ကြီးအသက်ဝင်လာတယ်ထင်ပြီး ထအော်ကြသည်။

‘အောင်မလေး သရဲကြီးထလာတယ်ဟေ့’

ကလေးတွေအော်သံကြောင့် ဦးတက်လူခန့်လည်း ကြောက်လန့်ပြီးထွက်အပြေး တိုင်တစ်တိုင်နဲ့ ပုဆိုးနဲ့ ငြိနေ၏။ ဦးကျော်ဝင်းတို့လည်း နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်ရာ

‘ဟာ... ဟိုမှာ ဟိုမှာ’

ဦးတက်လူခန့်လည်း ငြိနေတဲ့ ပုဆိုးကို မဖြေအားဘဲ ပုဆိုးကွင်းလုံးချွတ်ကာ ဘောင်းဘီတိုလေးဖြင့် ဆက်၍ ပြေးလေသည်။ လူတွေက ဝိုင်းကြည့်နေသည့်ကြားမှ ဦးစိန်ခက်တို့ကလည်း အတင်းပြေးလိုက်ကြ၏။ ဦးတက်လူခန့်မှာ ဖုန်းခြံအတွင်းဘက်ကို ဝင်ပြေးလေ၏။ ဦးတက်လူခန့်မှာ အပျော်စီးလေသိပ်နားကို ရောက်သွားသည်။

‘ဟေ့လူ... ခင်ဗျားမပြေးနဲ့၊ ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားကို ဘာမှ မလုပ်ဘူး’

‘မလိုက်နဲ့၊ ကျုပ်နောက်ကို မလိုက်နဲ့နော်’

‘ဟေ့လူ... ကျုပ်တို့က လူကောင်းတွေပါ၊ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စ ဆွေးနွေးချင်လို့ပါ၊ ခင်ဗျားကို ဘာဒုက္ခမှမပေးဘူး’

ဦးကျော်ဝင်းက လက်နှစ်ဘက်ကိုမြှောက်ပြ၍ ရှင်းပြသည်။ ဦးတက်လူခန့်နှင့် သူတို့နှစ်ယောက် ဝါးတစ်ပြန်စာပဲ ရှိတော့သည်။ ဦးတက်လူခန့် နောက်ဘက်တွင် ရေကန်သာရှိတော့သည်။ ပြေးစရာ မြေမရှိ။ ဦးတက်လူခန့်က ဦးကျော်ဝင်းကို မျက်လုံးကြီးဖြူးပြီးကြည့်ရင်း...

‘ခင်ဗျားက ရဲလား၊ စုံထောက်လိုလို ဘာလိုလိုနဲ့’

‘ကျုပ်အဖေက ကိုလိုနီခေတ်က အင်စပက်တော်တစ်ဦးပါ’

‘ဟေ့... ကိုကျော်ဝင်း ခင်ဗျား မဆိုင်တာတွေလျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ ဟိုဗေဒင်ဆရာက ဘာတွေဖြစ်နေမလဲ မသိဘူး’

ဦးစိန်ခက်က မဆိုင်တာတွေ ဝင်မပြောဖို့ ဦးကျော်ဝင်းကို တားမြစ်ရသည်။ လူတွေထုံလာကြပြီး ထင်မြင်ချက်အမျိုးမျိုးတွေပေးကြသည်။

‘မိန်းမပေးစားဖို့ အတင်းလိုက်ဖမ်းနေတာလား’

‘မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်၊ သရဲစားရိုက်ဖို့ သရုပ်ဆောင်ရွေးနေတာထင်တယ်’

‘ဒါလည်းမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ထမိန်စုတ်ခိုးတဲ့ သူခိုးဖမ်းတာထင်ရဲ့’

လူတွေထုံနေတာကို စိတ်ဝင်စားရင်း စုံတွဲနှစ်တွဲလည်း ရောက်လာသည်။ မထင်မှတ်ဘဲ ရောက်လာသူတွေက ဂျမ်းတုံးမ (ခေါ်) သူဉာမနှင့် ဝီလီဆော်တာ၊ စန္ဒာထွေးနှင့် ဂျယ်လီသော်တာတို့ နှစ်စုံတွဲပင်။ သူတို့သည်လည်း လူကြီးတွေအလစ်မှာ တိုးတိုးတိတ်တိတ် အကြင်နာအင်အားတွေ တိုးပွားလာကာ ချစ်သူတွေဖြစ်ကုန်ပြီးသကာလ

ဘုရားပေါ်တွင် သစ္စာဆို အောင်မြေနှင်းပြီး ယန်းခြံထဲတွင် ရှေ့ရေ တိုင်ပင်ဖို့ ရောက်ရှိလာကြခြင်းဖြစ်သည်။ အခုပက်ပင်းတိုးချင်တော့ တိုင်ပင်ထားစရာမလိုဘဲ ကွက်တိ။

‘ဟာ... ဒယ်ဒီပါလား’

‘ဟို... လေးလေးကြီး’

ဂျမ်းတုံးမနှင့် ဝီလီသော်တာက အသံအရင်ထွက်သွားသည်။ စန္ဒာထွေးကတော့ သူဦးလေးနှင့် သူ့ယောက္ခမကို မမြင်ဘဲ ဘောင်းဘီ တိုနဲ့ အီးတီဗေဒင်ဆရာ ဦးတက်လူခန့်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

‘ဟာ... ဆရာ... ဆရာ... ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ’

‘ဟင်... မလာနဲ့၊ သမီး နင့်ကြောင့် ငါ ခုလိုတွေဖြစ်ကုန် တာ၊ ဟိုမှာ နင့်ဦးလေးနဲ့ ရဲတွေက ငါ့ကိုလိုက်ဖမ်းနေတာ၊ နင့်ဆီက လိမ်ယူခဲ့တာတွေကို မကျေနပ်လို့ ငါ့ကိုလာဖမ်းကြတာ’

‘မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ သမီး ဘာမှမသိဘူး၊ သမီးက ဆရာကို ကျေးဇူးဆပ်ဖို့ လိုက်ရှာနေတာ၊ ဒီမှာ သမီးချစ်သူ’

‘ရက်စံ တီချာ My name is ဂျယ်လီသော်တာပါ၊ ပရော်ဖက် ရှင်နယ် Work က Rapper, Hip Hop’

အရေးထဲ ဂျယ်လီသော်တာက ကြော်ငြာဝင်ထိုးနေသည်။ ဦးကျော်ဝင်းက ဒေါပွနေ၏။

ဦးစိန်ခက်က ဝင်ရှင်းပြရသည်။

‘ဟုတ်တယ် ဆရာရဲ့၊ ကျုပ်တို့က ဒီတူမလေးနဲ့ ဟိုကောင် လေး မကြိုက်မှာစိုးလို့ ဆရာကို လာအကူအညီတောင်းတာ၊ ဆရာ အာစက်လျာစက်က ကျုပ်တူမလေးကို ယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ထိရောက်တယ်၊ ဆရာပြောရင် သူလက်ခံမှာပဲ၊ ဒါကို ကျုပ်တို့က တွေးမိပြီး ဆရာနဲ့လာတိုင်ပင်တာပါ၊ ဆရာ ဘာမှတလွဲမထင်ပါနဲ့၊

ဒီက လူကလည်း ဟိုကောင်လေးရဲ့ အဖေပါ၊ ဘာရဲဘာစုံထောက်မှ လည်းမဟုတ်ဘူး အလကားပါ’

ဦးကျော်ဝင်းက ခါးထောက်၍ မျက်စောင်းထိုးသည်။ ဆရာ တက်လူခန့်မှာ မျက်လုံးလေးပေကလပ် ပေကလပ်နဲ့ ဟိုဒီကြည့်နေ သည်။

ဘယ်သူ့စကားကို ဘယ်လိုယုံရမှန်းမသိဘူး။

‘မေးလေးကလည်း ကလေးတွေရဲ့ဆန္ဒကို သေချာမပေးဘဲ လူကြီးတွေသဘောအတိုင်း လျှောက်လုပ်နေကြတာပဲ၊ ခေတ်က သိပ္ပံ ခေတ် ဟွန်း...’

‘ဟုတ်ပဲ၊ သမီးတို့က လေးလေးကြီးနဲ့ ဦးကျော်ဝင်း အပြိုင် အဆိုင်တွေဖြစ်ပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ခွပ် အလေ တိုက် က်နေကြတော့ သမီးတို့က အစိုးရိမ်လွန်ပြီး ခုလို ချစ်သူတွေဖြစ် ဟူးကြတာ’

ဂျမ်းတုံးမက ပြုံးဖြိုးဖြိုးနဲ့ ပြောသည်။ ဝီလီသော်တာကလည်း

‘ဟုတ်ပဲ၊ အဖေတို့က ကလေးတွေကို သိပ်ဖုကွပေးတာပဲ၊ နှိပ်တော်တို့မှာ ဆုပ်လည်းဆူး၊ စားလည်းရူးတော့မလို့’

‘ဘာဆိုလို့လဲ၊ အဝေးကြီးပါကွာ၊ မင်းတို့ကို သဘောမတူ ဘယ်သူပြောသလဲ၊ အခုတော့ တကယ်ကို ပြေပြေလည်လည်ဖြစ် ဟူးပြီပဲ’

‘ခင်ဗျားတို့ သားရေးသမီးရေး ဆွေးနွေးပြီးရင် ကျုပ်ကို ဟူးခွင့်ပေးပါဗျာ’

‘ဆရာ... မသွားနဲ့ဦး၊ သမီးတို့ရဲ့ အနာဂတ်ကို တွက်ချက် ပါဦး’

စန္ဒာထွေးက မလျှော့သေးဘဲ ပြောသည်။ ထိုစဉ် ဆူညံသံသည်

အသံတွေကြောင့် ပန်းခြံရဲတွေရောက်လာသည်။ ဆရာတက်လူခန့်မှာ ကြောက်လန့်သွားပြီး...

‘နင့်အနာဂတ်ထက် ငါ့အနာဂတ်က ပိုအရေးကြီးပါတယ်’ ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ တစ်ခါတည်း ရေကန်ထဲခုန်ဆင်းသွားသည်။ စုံထောက်အက်ရှင်ကားတွေကြည့်ထားသော ဦးကျော်ဝင်းက လက်မ တင်လေးတင် ဦးတက်လူခန့်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲသည်။ သို့သော် သူကိုယ်တိုင်လည်း ခလုတ်တိုက်၍ အရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ ရေထဲပြုတ်ကျ သွား၏။

‘အောင်မလေး လုပ်ကြပါဦး၊ ရေမကူးတတ်ဘူး’ အော်သံက နှစ်ယောက်စလုံးပင်။ ဦးစိန်ခက်က ကမ်းစပ်မှနေ၍...

‘လုပ်ကြပါဦး၊ ရေနစ်နေလို့’ ပန်းခြံဝန်ထမ်းတွေက ကယ်တင်ရန် ပြေးလာသည်။ ကံဆိုးစွာဖြင့် ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်က အလျင်စလိုလာသောကြောင့် ခလုတ်တိုက်မိကာ သူကိုယ်တစ်စောင်းဖြင့် ဦးစိန်ခက်ကို တိုက်ချလိုက်မိသည်။ ဦးစိန်ခက်လည်း မဇာတ်သာဘဲ ရေထဲပြုတ်ကျသွားသည်။ ကမ်းပေါ်က လူတွေက တဟားဟားနဲ့ ပိုင်းရယ်ကြ၏။ ကယ်ဆယ်ရေးဝန်ထမ်းတွေက ကယ်တင်ပေးတော့မှ ရေထဲမှ ကြွက်စုတ်ကလေးတွေပမာ သုံးယောက်စလုံး တက်လာကြသည်။ သို့သော် ကမ်းပေါ်တွင် ရဲအရာရှိတစ်ဦးနှင့် ရဲတပ်သားအချို့က အဆင်သင့်စောင့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

‘ဆရာ ဦးတက်လူခန့်ကို ဘာလို့ဖမ်းတာလဲ’
‘သူက ဗေဒင်ဆရာအယောင်ပြုပြီး ဗေဒင်ဟောသူတွေဆီက ငွေတွေလိမ်ယူနေလို့ ဆရာတို့သတင်းရထားတာ ကြာပါပြီ’
‘ဪ... မထင်ရပါလား ဆရာရယ်’
စန္ဒာထွေးက သံဝေဂရလေဟန်ဖြင့် ပြောသည်။
‘ဗေဒင်ဆရာ ဦးတက်လူခန့်ကတော့ ဒီလိုဆိုတော့လည်း သနားစရာ။ စန္ဒာထွေးကလည်း သူ့ဆရာသမားကို တွေတွေလေး ကြည့်နေမိသည်။ ဦးတက်လူခန့်က လက်ထိပ်ခတ်တန်းလန်းလေးနဲ့ ပါသွားရင်း စန္ဒာထွေးကို အမှတ်တရစကားတစ်ခွန်းပြောဖြစ်အောင် ပြောလိုက်သေးသည်။
‘သမီး... လပ်ကီးတွေ ကွာလတီဖြစ်ပါစေရန်’

အခန်း(၁၅)

(၇)နှစ်ခန့် ကြာသောအခါ...

မူလတန်းကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင်ဖြစ်သည်။ ကလေးတွေ
ရန်စားသင်းချိန်ကို မိဘတွေက အပြင်ကနေစောင့်ပြီး မုန့်တွေပေးကြ
သည်။

စန္ဒာထွေးနှင့် သဉ္ဇာမေတို့နှစ်ဦး ကိုယ်စီခြင်းတောင်းလေးတွေ
နဲ့ ကျောင်းဝကို ရောက်နေပြီ။ သူတို့ကလေးတွေသည် အခုမှ သူငယ်
တန်းကို စတင်တက်ရောက်နေသောကြောင့်ပင်။ စန္ဒာထွေးက သမီး
လေးတစ်ယောက်မွေးထားသလို သဉ္ဇာမေ (အရင်က ဂျမ်းတုံးမပေါ့)
က သားလေးတစ်ယောက်မွေးထားသည်။

ရက်ပေါ့ဂျယ်လီသော်တာ က နာမည်ကျော် အဆိုတော်တော့
မဖြစ်ဘဲ ရက်ပေါ့ အဝတ်အစားတွေရောင်းသော ဆိုင်မှာ မန်နေဂျာ
ဖြစ်နေသည်။ ဝီလီသော်တာကတော့ သင်္ဘောတက်သွားသည်။
မကြာခဏတော့ ပြန်ပြန်လာသည်။ ရခိုင်ကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက်
သွား သင်္ဘောပေါ်မှာ စားဖို့မျိုး ဖြစ်နေလေ၏။ စန္ဒာထွေးက ကုမ္ပဏီ
တစ်ခုမှာ အရောင်းဝန်ထမ်း ဝင်လုပ်ပြီး တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ အားရ
ပေဒင်လေးဘာလေးတွက်သည်။

သိပ္ပာ မေက သူ့မိဘအမွေဆန်အိတ်လုပ်ငန်းကို ဦးစီးလုပ်ကိုင်နေ၏။ ဦးအချို ဒေါ်အချောင်သမီး သန္တာကြည်ကတော့ တရုတ်တန်းမှာ အမွှေးတိုင် ရောင်းသော တရုတ်တစ်ဦးနှင့် ဖူးစာပါ အကြောင်းလှသွားပြီး ၁၉လမ်းမှာ ဘဲကင်ဆိုင်ဖွင့်ထားသည်။ စန္ဒာထွေးရဲ့အစ်ကို ရဲရင့်ထွေးကတော့ အလှမြင်မာမိဘဝနဲ့ပဲ အရိုးထုတ်နေရှာ၏။

ဦးကျော်ဝင်းက ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်အုံးနွဲ့စိန် ဆုံးပါးသွားပြီး ကတည်းက ကာရာအိုကေဆိုင်တစ်ခုမှာ မန်နေဂျာဝင်လုပ်နေသည်။ ဦးစိန်ခက်က ရှေးဟောင်းပစ္စည်း ရှာဖွေစုဆောင်းခြင်းမပြုတော့ဘဲ အရွယ်နဲ့လိုက်အောင် ဂန္တီရစာပေဘက် လိုက်စားနေခဲ့သည်။

‘ဟဲ့... မစန္ဒာ ကလေးတွေမုန့်စားမဆင်းသေးပါလား’
‘အေးဟဲ့’

သမ္ဗာမေလုပ်တာနဲ့ စန္ဒာထွေး အတွေးစတွေတောင် ပြတ်သွားသည်။ ထိုစဉ် ကျောင်းဆရာမတစ်ဦး ကျောင်းဝသို့ရောက်လာသည်။
‘ကျောင်းသားမိဘတွေထဲမှာ အေးမြတ်မွန်ဦးနဲ့ အောင်ကောင်းခန့်ကျော်တို့ရဲ့ မိဘတွေရှိသလား’

‘ရှိပါတယ်’

စန္ဒာထွေးနဲ့ သမ္ဗာမေ ပြိုင်တူအသံထွက်သွားသည်။ အေးမြတ်မွန်ဦးသည် စန္ဒာထွေးရဲ့သမီးဖြစ်ပြီး အောင်ကောင်းခန့်ကျော်သည် သမ္ဗာမေရဲ့ သားဖြစ်၏။ မိခင်နှစ်ပါးလည်း ဆရာမနောက်လိုက်ဝင်သွားသည်။

‘ကျွန်မ သူတို့ကလေးတွေရဲ့ အတန်းပိုင်ဆရာမပါ။ ရှင်တို့ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ရုံးခန်းကို လိုက်ခဲ့ပါ’

အတန်းပိုင်ဆရာမလေသံက ခပ်မာမာဖြစ်နေသဖြင့် တစ်ခုခု

တော့ဖြစ်ပြီဆိုတာ သိလိုက်ပြီ။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အကဲခတ်ကြည့်မိသည်။

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ရုံးခန်းအတွင်းတွင် ကလေးသုံးယောက် မိဘနှစ်ပါးနှင့် ဆရာကြီးတို့ ရှိသည်။ ကလေးသုံးယောက်တွင် မျက်နှာကြီး စူပုပ်နေသော အေးမြတ်မွန်ဦး၊ မျက်နှာတွင် နှုတ်ခမ်းနီတွေပေကျန်နေသော အောင်ကောင်းခန့်ကျော်၊ မျက်စိတစ်ဖက်ဖူးရောင်နေသော အခြားကလေးတစ်ဦး။ သေချာတာကရောက်ရှိနေသော မိဘနှစ်ယောက်သည် မျက်စိဖူးရောင်နေသော ကလေး၏ ဖခင်နှင့် မိခင်ဖြစ်ပေမည်။

‘သမီး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟင်’

‘ဘယ်လိုဖြစ်ရမှာလဲ၊ ခင်ဗျားသမီးက ကျုပ်သားကို လက်သီးနဲ့ ဆွဲထိုးတာ၊ မျက်စိထိသွားတယ်၊ တစ်ခုခုဖြစ်လို့ကတော့ မလွယ်ဘူး’

ဖခင်ဖြစ်သူ လူက ဒေါနဲ့မောနဲ့ပြောသည်။

စန္ဒာထွေး ဖခင်ဖြစ်သူကို ကြည့်လိုက်ရာ လုံးဝမထင်မှတ်ထားသောသူဖြစ်နေ၏။

အရင်ကရည်းစားဟောင်း ရဲနောင်မိုး။

အချိန်တွေသာ ပြောင်းရွှေ့သွားပေမဲ့ ရဲနောင်မိုးကား မပြောင်းလဲ။

စန္ဒာထွေး အံ့အားသင့်သွားသည်။

‘ရှင်... ရှင်’

‘ဪ... ဘယ်သူများလဲလို့ အိပ်မက်မက်ကောင်းကွဲမင်းကို’

ဟုတ်ပါသည်။ ရဲနောင်မိုး မိန်းမကလည်း သူ့ကိုယ်တိုင်

ဆံပင်ကို မီးရှို့ခဲ့သော ကောင်မလေး။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် ပြန်တွေ့ကြလေသည်။

‘ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ ဆရာမ’

သဉ္ဇာမေက သူ့သားလေးကို ပြောပြီးမေးသည်။

‘ရှင်သားကို ဒီကအစ်မကြီးသားက နှုတ်ခမ်းနီနဲ့ သုတ်တယ်။

ဒါကို ဟိုအစ်မကြီးသမီးက ဝင်လာပြီး နှုတ်ခမ်းနီသုတ်တဲ့ကလေးကို လက်သီးနဲ့ သွားထိုးတာပဲ’

‘ဟုတ်လား သား၊ ဆရာမပြောတာ ဟုတ်လား’

‘ဟီး... ဟီး... ဟုတ်တယ် ခေမေ၊ သူတ သားကို မိန်းကလေးနဲ့တူအောင်ဆိုပြီး အတင်းပဲ နှုတ်ခမ်းနီတွေ ဆိုး... ဆိုးပေးတာ ဟီး... ဟီး’

အောင်ကောင်းခန့်ကျော်က ငိုပြီးပြောသည်။ အေးမြတ်မွန်ဦး

က

‘သမီးက အနိုင်ကျင့်တာမကြိုက်လို့ လက်သီးနဲ့ဆွဲထိုးပစ်တာ ဟွန်း’

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက ပြောပြလည်လည်ပြောရှာသည်။

‘ကဲ... ကဲ... ကလေးတွေပဲ၊ အေးမြတ်မွန်ဦးအမေက ဟိုကလေးရဲ့ မိဘနှစ်ပါးကို တောင်းမန်လိုက်ပါဗျာ၊ ကလေးချင်းဖြစ်ကြတာပဲ’

‘တောင်းပန်စရာမလိုဘူး ဆရာကြီး၊ သူတို့သားက ကျွန်မသားကို ထိခိုက်အောင် အရင်လုပ်တာ’

သဉ္ဇာမေက ဒေါနဲ့မောနဲ့ ဝင်ပြောသည်။ ရှင်းကာမှ ရှုပ်ကုန်

ပြီ။

‘သဉ္ဇာ တော်တော့၊ ငါပဲ ကြားထဲကနေ တောင်းပန်လိုက်

လုပ်ကီးအတွက် ကီး

မယ်၊ သမီး နောက် ဒါမျိုးမလုပ်ရဘူးနော်၊ သမီးက မိန်းကလေးပဲ၊ ဒီလို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းမနေရဘူး’

ပြောသာ ပြောရသည်။ အေးမြတ်မွန်ဦးက အမြဲတမ်း ယောက်ျားလေးပဲဖြစ်ချင်တယ်ဟု ပူဆာနေတတ်သူ။ ကစားရင် တောင် ဘောလုံးကန်တာပဲ ကစားတာ။ သူ့အိပ်မက်စိတ်ကူးကလည်း ကြည့်ဦး။

ကမ္ဘာကျော်ဘောလုံးသမားဖြစ်ချင်တာတဲ့။

‘သား... မင်းကလည်း ငါ့သားလုပ်ပြီး ညံ့လိုက်တာ၊ တော်ရဲတန်ရဲ သွေးမကြောင်နဲ့၊ ဖြစ်သမျှကိစ္စ မေ့ရှင်းမယ်’

သဉ္ဇာမေကလည်း ခု့သားကို ဆူသည်။ အောင်ကောင်းခန့်ကျော်က ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ မျက်လုံးလေး ပေကလပ် ပေကလပ်နဲ့ ငြိမ်နေရှာသည်။

ရဲအောင်မိုးက...

‘ကဲ... ဘာမှပြောမနေနဲ့တော့၊ ကျုပ်သားမျက်လုံးထိသွားတာ ဘာမှမဖြစ်ရင် ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ တစ်ခုခုဖြစ်ရင်တော့ မလွယ်ဘူး’

ရဲအောင်မိုးက သူ့သားကိုချီပြီး အပြင်ထွက်သွားသည်။ စန္ဒာထွေးကို ရိသဲ့သဲ့ ငြိတ်တိစကားပြောသွားသေး၏။

‘နင့်သမီးက အိပ်မက်ထဲမှာ ယောက်ျားလေးပဲ ဖြစ်နေလားမသိဘူး၊ ဗေဒင်လေးဘာလေး မေးကြည့်ဦး’

စန္ဒာထွေး ဘာမှမပြောနိုင်ရှာတော့။

သဉ္ဇာမေကလည်း သူ့သားပျော့နဲ့ပုံကိုကြည့်ပြီး သက်ပြင်းသာချနေလေ၏။

သဉ္ဇာမေက...

‘ငါ့သားက ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ မသိဘူး’

‘အတူတူပါပဲဟာ၊ ငါ့သမီးကလည်း ဘာတွေဘယ်လိုဖြစ်
သွားလဲမသိဘူး’

စန္ဒာထွေးက မသက်မသာစွာဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။
လောကကြီးတွင် အားလုံးပြည့်စုံနေရင်တောင် တစ်နေရာရာတော့
လွဲချော်နေတတ်ပါသည်။ အဖြစ်အပျက်များဖြစ်ပျက်အောင် လုပ်သူများ
ရှိသည်။

ဖြစ်ရပ်တို့ကို စောင့်ကြည့်နေသူများလည်း ရှိသည်။ ဘာတွေ
ဖြစ်နေမှန်းမသိသူများလည်း ရှိတတ်ပေသေးသည်။

